

Giới thiệu Nợ Chồng

Nam chính Thạch Quân Nghi là tổng giám đốc khó tính rất tiết kiệm nụ cười. Ấy thế mà khi gặp cô anh lại nở nụ cười gian xảo...

Cô là La Mỹ Vi cũng đã có thời gian thâm mến vị tổng giám đốc của mình, nhưng đó là một ao ước xa vời rất xa.

Trong hôn lễ thành hôn anh ta lại từ bỏ cô dâu xinh đẹp để bước đến bên cô? “Em có bằng lòng gả cho anh không?”. Chuyện gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Nợ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Mở đầu

Đây là một hôn lễ long trọng xa hoa, khách sạn cao cấp năm sao còn dùng cả máy bay vận chuyển hoa hồng từ sớm tinh mơ, để trang hoàng lồng lầy, lãng mạn, cả hành lang, cầu thang, đại sảnh, tất cả mọi nơi đều được trang trí hoa tươi, đính kèm những dải đăng ten tinh xảo, đắt tiền, trong không khí ngập tràn hương vị ngọt ngào.

Bên ngoài khách sạn là một dãy dài những chiếc xe hơi sang trọng, khách mời đến dự, vô số những nhân vật nổi tiếng, trên mặt mọi người đều nở nụ cười, hâm mộ có, chúc phúc có, ghen tị.....có, bất kể loại nào, đều mong chờ được chứng kiến hôn lễ thế kỷ này.

La Mỹ Vi mặc lễ phục dài chấm đất, vô cùng long lầy, đôi bàn tay trắng nõn nắm lấy nhau, nhìn chằm chằm vào phòng nghỉ ngơi của cô dâu, cô rất căng thẳng, cực kì căng thẳng. Lặng lẽ đếm nhịp tim mình, muốn để mình bình tĩnh lại, nhưng mà mỗi cái tim đập, vẫn như cũ làm cô cảm thấy lồng ngực mình mãnh liệt chấn động.

Cuối cùng thì ngày này cũng tới, cô chờ đợi mỏi mòn, nhìn ngày này từng chút từng chút tới gần, trải qua một đêm không ngủ, ngày hôm nay vẫn tới.

Cô hít một hơi thật sâu, muốn dời sự chú ý của mình đến những trang sức xa hoa, lồng lầy kia, hoặc có thể mang khuôn mặt tươi cười, cho dù chiếc dây chuyền ngọc trai trên cổ mình cũng rất đẹp, nhưng vẫn không có biện pháp nào để giảm bớt căng thẳng trong lòng mình.

Thật nực cười, ngày trọng đại như này, sáng sớm cô đã rời giường chuẩn bị, vì sao đến thời khắc mấu chốt, cô vẫn căng thẳng sém chút bất tỉnh thế này.

Lại mân mê chuỗi vòng ngọc trai trên cổ, mỗi viên, đều là trân châu mượt mà, sáng bóng, tay chạm tới, đều mang theo cảm giác mát lạnh, chậm rãi giúp đầu ngón tay nóng rực của cô mát đi một chút. Trong lòng Mỹ Vi âm thầm thả lỏng một chút, cô muốn dừng cảm một chút, không cần phải sợ, cô là Tiểu Mỹ Vi yêu quý nhất của bà ngoại, cô phải nhớ kỹ câu nói cuối cùng bà ngoại nói với cô.

Rất cực, cô từ từ thả lỏng, càng ngày càng bình tĩnh, chậm rãi nở nụ cười. Đến khi cảm nhận được tiếng náo nhiệt ở đại sảnh từ từ nhỏ lại, lòng cô chợt trùng xuống, thời khắc mà bản thân mình đợi cuối cùng cũng đến.

Cô lại âm thầm, lặng lẽ đếm thời gian, chờ đợi khúc nhạc quen thuộc mà xa lạ kia tấu lên, chờ đợi khoảnh khắc mình ra sân khấu.

Ánh mắt không tự chủ nhìn về cửa chính phòng nghỉ, khi cánh cửa kia mở ra, thông báo thời khắc quan trọng đã tới, chỉ cần.....

“Rầm” một tiếng, cửa lớn đắt tiền nặng nề mở ra, một bóng người cao lớn, mạnh mẽ, xuất hiện ở cửa.

Mỹ Vi nhìn về phía người đàn ông kia, một lần nữa, khuôn mặt lạnh lùng của anh, lại khiến lòng cô đau nhói, ngũ quan sắc nét, vẻ mặt nghiêm túc, mỗi lần nhìn anh, cô đều cảm thấy một loại mãnh liệt, khiến cô không thể nào thờ nổi.

Con người đen nhánh của anh bỗng lóe lên ánh sáng sắc bén, bước chân dồn dập, chợt hơi chậm lại, ngừng bước, anh từ từ xoay người, ánh mắt từ từ quan sát tới đây, giống như lưỡi dao sắc mỏng quét qua, âm u dọa người, sau đó nhìn chằm chằm vào cô.....Anh phát hiện ra cô.

Cô đứng nơi đó, như một bông hoa tươi mát, cực kì thanh nhã, thuần túy mà thanh khiết, sạch sẽ đến mức không nhiễm bụi trần.

Chưa tới nửa phút, cô đã cảm thấy hít thở không thông. Đây chính là lần đầu tiên hai người mắt đối mắt, cũng là lần đầu tiên, anh cẩn thận, nghiêm túc nhìn cô, cô có ảo giác, dường như có thể nhìn rõ bóng dáng mình trong con người ngăm đen kia, loáng thoáng nghe được trái tim mình điên cuồng nhảy lên, cảm thấy máu không ngừng dồn ép chảy ra., xông thẳng lên đầu.

Đó là một loại..... cảm giác điên cuồng.

Anh cất bước đi về phía cô, từng bước từng bước, nặng nề và kiên định, khi anh đi tới trước mặt cô, đứng nghiêm tại chỗ, cô nhìn gương mặt quen thuộc này, trong lòng, có ngọt có đắng, có chua có chát.

Cô đối mặt anh, không nói không cười.

Anh cúi đầu, nhìn cô.

Hồ hấp của cô muốn đình chỉ, tựa hồ có thể đánh đổi thời gian một đời có được một lần chăm chú nhìn này.

Cô nhìn làn môi mỏng, đường cong đôi môi phá cách hoàn mỹ, lại mang theo kiên định cùng tự tin, thông thả mở miệng: “Em, bằng lòng gả cho tôi không?”

“Àm” một tiếng, toàn bộ thế giới ở trước mặt cô sụp đổ, tất cả vạn vật trong đất trời cũng đều biến mất sau lưng, trong mắt cô bây giờ chỉ còn bóng dáng anh, bên tai chỉ có thể nghe câu hỏi này của anh, không ngừng vọng tới lại vọng tới. ....

Em, có bằng lòng gả cho tôi, bằng lòng không, bằng lòng không . . . .

Chương 1

“Reng! Reng! Reng. . . .” Tiếng chuông báo thức reo lên lạnh lạnh, một cánh tay mềm mại, trắng hồng, từ trong chăn ấm vươn ra, lần mò quanh đầu giường một hồi, cuối cùng cũng mò tới con vịt nhỏ màu vàng đang âm ỉ kia, chính xác cắt đứt âm thanh đang làm phiền mộng đẹp người khác.

Hải lòng, chăn in hoa màu xanh da trời mềm mại một lần nữa trùm cả đầu, tiếp tục say giấc nồng.

“U ô u ô. . . .” Lần này tiếng còi báo động có lực chấn động gấp mười lần vang lên, làm cho người trên giường như bị đánh trúng từ trên giường nhảy dựng lên. “A! Đau quá!” Dùng sức quá mạnh, đầu bị đập vào thành giường, cô hốt hoảng sờ soạng, lần tìm khắp nơi tiếng kêu kinh khủng kia. . .

“A Uy ghê tôm, lúc nào cũng thích tác quái!” vừa trách móc, vừa tìm kiếm, cuối cùng cũng lần mò được tới cái đồng hồ báo thức đang kêu inh ỏi kia, nhét xuống dưới nệm, Mỹ Vi ôm chăn bông ngây ngô ngồi trên giường, đau đớn trên trán truyền đến, con mắt chớp chớp, lại chớp chớp, sau đó lại cuộn tròn chăn nằm vật xuống, trong chăn thật là ấm chết đi được. ....

Mí mắt khẽ khàng khép lại, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, ai ngờ tiếng còi báo động lại một lần nữa vang lên, càng bén nhọn hơn khi nãy, cực kì kinh khủng, cô sợ tới mức suýt lẫn xuống đất, tất cả sâu ngủ cũng bị đuổi chạy, cô coi như là muốn ngủ lại cũng không ngủ được nữa.

Dụi mắt, chậm rãi tụt xuống giường, quần áo ngủ hoa hồng nhỏ, trải qua một đêm “giày xéo”, đã sớm nhằn thành một mối, cô đi tới phòng tắm rửa mặt.

Chờ tới lúc cô vui vẻ, khoan khoái từ phòng tắm đi ra, lơ đãng nhìn tới đồng hồ treo trên tường, lập tức sắc mặt trắng bệch, hét, “Chết rồi, muộn lắm!”

Nhảy dựng lên, hốt hoảng tìm túi xách khắp nơi, lục tung khắp phòng, vất vả một phen mới tìm được túi xách, nhưng bởi vì hôm qua không có sắp xếp lại túi xách, cho nên mọi thứ trong túi xách đều văng ra, nào là giấy lau, urgo, băng dán. Đồ linh tinh gì cũng có, cô đành ngồi xồm xuống nhặt, xong xuôi lại phát hiện không thấy điện thoại, thế là lại lật tung cả phòng lộn xộn, rốt cục cũng thấy cái điện thoại đang ở sau gối ôm trên ghế salon.

Chẳng dám nhìn xem đồng hồ chỉ mấy giờ, cô vọt tới trước cửa thay giày, cái trán lại bị đụng vào tủ, đau rớt cả nước mắt, nhưng mà cũng chẳng kịp nghĩ nhiều, đi được một bên giày liền kéo cửa, chạy như điên ra.

★★

9h2', tại đại sảnh công ty máy tính Thượng Thanh, Mỹ Vi chật vật khóc không ra nước mắt, bà vai trĩu xuống bám thang máy đi tới tầng 3 phòng hành chính tổng hợp, nơi cô công tác đã được ba năm.

Vừa bước vào cửa liền thấy ngay chị Đồng mập mạp đứng ở cửa cười tít mắt gật đầu với cô, “Oa, Tiểu Vi, hôm nay chỉ đến muộn có hai phút nhé, có tiến bộ.”

Đầu của cô cúi càng thấp hơn. . . . .

“A, Tiểu Vi à, ngày hôm qua, cháu chả vỗ ngực cam đoan nhất định hôm nay không đến muộn cho chủ nhiệm xem sao? Ha ha ha. . .” Tiếng cười của bác Dư vô cùng khoái trá lại mạnh mẽ truyền đến.

Đầu thấp hơn. . . . .

“Vi, chị cố gắng lên, ngày mai tiếp tục tới muộn, em phạt chị nha.” Em gái vừa học vừa làm vỗ vỗ vai cô.

Thấp đến trên sàn nhà. . . . .

“La Mỹ Vi, cô đến đây cho tôi!” tiếng hô vang dội của chủ nhiệm từ trong phòng truyền ra.

Cô có thể chạy trốn hay không?

Cô dựa vào vách tường, đi chậm chậm tới phòng làm việc của chủ nhiệm.

“Cô dám cho tôi nhìn bước đi như rùa bò như thế nữa thử xem”

Thật đáng sợ!

Mĩ Vi rất nhanh chạy vào phòng làm việc của chủ nhiệm, còn chưa cất tiếng, mặt cười ngọt ngào đã nở rộ, “Chủ nhiệm, tinh thần hôm nay thật tốt, ngài xem toàn thân phát sáng ngời ngời, có phải có chuyện vui không ạ?”

Mã Hồng Minh muốn trực tiếp bóp chết cô, “Chuyện vui? Cô đếm xem, tháng này cô đã mượn bao nhiêu lần?” Hấn căn bản không muốn hỏi cô từ khi đi làm tới nay đã mượn bao nhiêu lần hoặc là năm nay đã mượn bao nhiêu lần, bởi vì số lượng quá nhiều, căn bản là nhớ không hết!

“Đạ, làm gì mà chủ nhiệm so đo như vậy á... , hôm nay tôi chỉ mượn hai phút thôi, cũng không tính là mượn lắm mà.” Cô cười tươi với hấn.

Cái gì! Mượn hai phút không tính là đã trễ?

Mã Hồng Minh thiếu nước hộc máu mà chết, im lặng hỏi ông trời, thế nào lại có cấp dưới như này chứ, “Cô còn dám nói? Hiệu suất làm việc như vậy, ghi chép như vậy, nếu không phải tôi tìm cách che giấu giúp cô, giúp cô nói tốt, cô còn có thể ở Duệ Sang dần dần độn độn sao?”

“Cám ơn chủ nhiệm quan tâm, vô cùng cảm kích, vô cùng cảm kích.”

“Ngày hôm qua người nào cam đoan với tôi, hôm nay nhất định không đến mượn, hả?”

Hấn cũng thấy tuổi già rồi, à không, hấn cũng đã trực tiếp già rồi, chỉ mới bốn mươi lăm tuổi, thế mà đầu bao nhiêu là sợi bạc, đều là do nha đầu này chọc tức, nếu như không phải nhìn vào sự cố gắng trong công việc của cô, hơn nữa mới vào đây đã đi theo hấn, hấn đã sớm. ... Haizz, lời nói ngoan độc đúng là khó nói ra được, ai bảo cái con bé ngốc này, mặc dù làm việc lơ mơ, lúc nào cũng phạm sai lầm, ngày ngày đều đến mượn, lý do lý trấu hoang đường, kỳ quặc thế nào cũng có, nhưng mà hấn chính là không thể hạ quyết tâm mắng mỏ hay trách cứ một câu được.

Con bé rất đơn thuần, tốt nghiệp xong là tới làm việc luôn tại đây, hơn nữa ngay từ đầu đã đi theo hấn, mỗi ngày đều cười meo meo, miệng lại ngọt, mặc dù chân tay vụng về, nhưng lại chưa từng có ý xấu với ai, đối tốt với tất cả mọi người, cả phòng hành chính tổng hợp, ai nấy đều yêu thích con bé. Khởi căn nghĩ cũng biết, làm ở phòng hành chính tổng hợp đều là người lớn tuổi, khó có được một tiểu nữ sinh ngoan ngoãn, tự nhiên trong lòng ai cũng muốn thương tiếc, hơn nữa nơi này coi như tương đối đơn giản, không có lục đục, tranh đấu cái gì, tất cả mọi người đều chung sống hòa hợp.

Bình thường chỉ cần Tiểu Vi không gây ra rắc rối to lớn gì, bọn họ cũng sẽ giúp che giấu chuyện xấu, cho nên hấn mới có thể để cho cái con bé một tháng thì hai mươi ngày tới mượn này, bình an sống qua ngày, nếu không ở tập đoàn Duệ Sang nghiêm khắc như vậy, con bé sớm bị đá ra từ đời tám hoánh rồi.

” Cô lười chầy thây như vậy, thật là muốn phạt cô thật nặng.” Mã Hồng Minh trừng cô, “Hôm nay, tất cả thư từ đều do cô đi phát, còn có cái này.” Lấy một tờ danh sách trên bàn, Toàn bộ đồ dùng công ty muốn sửa chữa, cô cũng đi giải quyết đi.”

“Hà?” Lại nữa? Trời ạ, giết cô đi! Cả công ty 32 tầng, mỗi ngành đều phải đi ít nhất hai lần, đừng nghĩ đến việc mình còn phải đẩy dụng cụ đi, hôm nay cô cũng đừng nghĩ thờ nữa.

“A cái gì à? Còn không mau đi?”

Cô một lần nữa cúi đầu, vô lực lên tiếng: “Vâng”

Cúi đầu ừ rừ đi ra phòng làm việc chủ nhiệm liền thấy ngay ba người đang cười đến vô cùng vui vẻ.

“Vi, hôm nay cám ơn chị nha.”

“Tiểu Vi, em yên tâm, buổi trưa chị sẽ giúp em mua suất cơm, cố gắng lên!”

“A, Tiểu Vi a, sớm nên nghe lời bác Dư nha, tìm cái con rùa vàng mà kết hôn, cũng không cần khổ cực thế mà. Đúng rồi, cháu lên trên tầng hai mươi trô lên, tùy tiện chọn một người, đảm bảo cả đời không cần lo cơm ăn áo mặc”

“Cháu. . . . . Cháu đi nhà kho ạ. . . . .” đối với giọng nói tên bay đạn lạc của bác Dư, Mỹ Vi vội chạy mất dép.

Chạy một mạch đến nhà kho, cô mới thờ phào nhẹ nhõm, bác Dư lúc nào cũng thế, muốn cô tìm một người có tiền kết hôn, cô mỗi ngày nghe thấy đều đau xót, nghe bác Dư chuẩn bị oanh tạc, chỉ có thể trốn cho kĩ.

Cô tự biết bản thân mình mà... ngoại hình bình thường, tính cách mơ hồ, ngày nào cũng quên trước quên sau, có thể tìm được người đàn ông bình thường, thật thà nề nếp để kết hôn coi như là may mắn lắm rồi, làm sao dám mơ tưởng đến những tình anh trong Duệ Sang, rùa vàng, tiền lương hàng năm đều có thể để chết người, có thể nào để mắt tới cô gái như cô? Cho nên cô cũng chẳng cần mơ ước xa vời, mỗi ngày chỉ cầu yên bình, vui vẻ trôi qua là tốt rồi.

Ước mong lớn nhất của cô bây giờ, chính là tích cóp đủ tiền đi du lịch vòng quanh thế giới, nơi nào cũng có dấu chân mình lưu lại, oa, nghĩ một chút thôi cũng cảm thấy vui vẻ rồi....

Tiếng chuông điện thoại vang lên kéo suy nghĩ của cô đang cách xa ngàn dặm trở về thực tế, cô vội lấy di động ra, suýt nữa làm rơi xuống đất. “alo”

“La Mỹ Vi, hôm nay chị không tới muộn chứ? Ha ha, phải cảm ơn em đó, em đã tạo cho chị một tiếng chuông báo thức mạnh mẽ siêu cấp vô địch cơ mà, công lao không nhỏ đâu nhá?” Một giọng con trai trẻ tuổi truyền ra từ điện thoại: “Chị phải nghĩ xem nên cảm ơn em thế nào nhé, thôi, biết chị nghèo, mời em ăn bữa đại tiệc là được rồi”

Thật là. . . . . Quả vô sỉ! Cô tròn to hai mắt, quát: “La Tuấn Uy, em còn dám nói!”

Tức chết cô mà, chính cái đồng hồ báo thức đó ban tặng, cái trán của cô bây giờ còn sưng một cục to tướng, thế mà tên đầu sỏ gây ra lại còn tới đây tranh công? Đúng lúc hôm nay đang buồn bực, có thể phát tiết toàn bộ lên thằng em trai ra đòi sau mình năm phút đồng hồ này, ai bảo nó ngứa da ngứa thịt tự dấn xác tới, hừ!

Chạy tới chạy lui đến tận trưa, mới có thể ngồi xuống thưởng thức món xương sườn thơm nức, thật là sự là một niềm hạnh phúc. Mỹ Vi xúc một thìa com to nhét vào miệng, lại thêm một miếng sườn giòn thơm. Nếu như có thêm gia vị tin tức khắp nơi nữa, cuộc sống chính là đây, còn cầu gì hơn chứ?

“Bà con nghe nói gì chưa?” Em gái làm thêm Chung Văn vừa tới cất giọng ra vẻ thần bí, kiểu cả thế giới chỉ mình ta hiểu rõ, hỏi mọi người xung quanh.

“Nghe nói cái gì?” Đồng Thực Tuệ lập tức hưởng ứng vừa cầm suất com hộp của mình, hứng thú mòi phần bước lại gần.

Bác Dư luôn nhiệt tình với tin tức bất quái cũng không chịu tụt hậu, “Tin gì, nói mau nói mau.”

Phòng hành chính tổng hợp gồm năm người, trừ chủ nhiệm đã ra ngoài ăn com, còn lại bốn người đang cầm trên tay com hộp, xúm xít lại, vừa ăn vừa nói chuyện, vô cùng náo nhiệt, đây chính là “phúc lợi” mà cả công ty chỉ có phòng hành chính tổng hợp mới có.

Thành công thu hút lực chú ý của quần chúng, cô bé Tiểu Văn mới hải lòng gật đầu, “Đã nghe nói tổng giám đốc trở về chưa.”

“Vậy sao, vậy sao?” Đồng Thực Tuệ lập tức hưng phấn không giống bà chị đã bốn mươi cái xuân xanh, mắt sáng rực lên, “Tin tức chuẩn xác không?”

“Đương nhiên là thật!” Bị nghi ngờ tin tức phát ra, cô bé lập tức không vui, ra sức cam đoan, “Em vừa mới nghe từ người trong phòng thư kí đi mua com trưa nói mà?”

“Phòng thư kí nha, xem ra là chuẩn rồi.”

Toàn bộ công ty, từ trên xuống dưới, ai còn rõ ràng hành tung của boss hơn phòng thư kí nữa đây, Đồng Thực Tuệ vui vẻ gật đầu, “Tổng giám đốc cuối cùng cũng muốn trở về rồi, lâu lắm rồi trở lại Đài Bắc đó.” Chắc chắn.

“Xi, tổng giám đốc trở lại mà cũng coi là tin tức trọng đại à?” Bác Dư xì mũi coi thường, “Mỗi năm tổng giám đốc trở về bên này ít nhất là hai lần, có cái gì ly kỳ.” Mặc dù tổng công ty của Duệ Sang ở nước Mỹ, nhưng Đài Bắc dù sao cũng là mảnh đất làm giàu màu mỡ của Thạch gia, công ty ở Đài Bắc cũng rất quan trọng, cho nên tổng giám đốc một năm luôn trở về thị sát mấy lần, đây coi là tin tức gì chứ?

“Giời ơi, ông không hiểu được đâu” Đồng Thực Tuệ lập tức thương cho bác cái xem thường, “Chỉ cần nghĩ đến những ngày kế tiếp có thể nhìn thấy tổng giám đốc, tôi hận không thể ngày nào cũng đi làm đó.” Ông già này thì hiểu cái gì, làm cho người ta vui vẻ, không phải là tin tức tổng giám đốc trở về, mà là có thể nhìn thấy tổng giám đốc nha.

“Có cái gì thật là cao hứng, tổng giám đốc lấy bà về làm lão thái bà à...tôi về hãy mơ đi bà.” Dư bá lạnh lùng dội nước lạnh.

“Nhìn no con mắt không được à, nhìn lại tổng giám đốc của chúng ta, quá manly, ba phần cao lớn bảy phần uy phong, ông xem lúc tổng giám đốc mặc comple, cái dáng người đó, đó. . . . .” (ừng ực)

“A, chị Đồng, chị có ăn đùi gà không ạ?” La Mỹ Vi nuốt xuống thức ăn trong miệng, nhìn thức ăn ngon lành trong hộp của Đồng Thực Tuệ.

Đồng Thực Tuệ tùy ý phát phát tay, La Mỹ Vi lập tức vui vẻ gấp đùi gà tới, cầm lên cắn xé.

“Trời ơi, Vi, chị ăn như thế chỉ có nước béo phì mà chết đấy?” Cô bé Tiểu Văn hét lên, trừng cô” Chị tính xem, vừa mới ăn sườn heo, nung núc thịt như thế, chị không thấy ngán à? Bây giờ còn gặm đùi gà nữa, chị có biết trong đó có chứa bao nhiêu là calo không hả? Ăn vào chỉ có béo ú thôi.”

Béo ú? Mỹ Vi miệng cắn được một nửa đùi gà, sừng sốt.

“Tiểu Văn, cháu nhìn Tiểu Vi nhà chúng ta mập chỗ nào chứ... , để cho nó ăn đi.” Bác Dư lập tức chủ trì công đạo

” Bác xem chị ấy có chỗ nào không mập chứ, bác nhìn mặt chị ấy này, tròn trịa, nung núc thịt thế này, còn có bộ ngực...” Tiểu Văn bị phần nhìn chòng chọc vào chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, cũng khó che giấu được “Vi đại”, ánh mắt ghen tị rành rành.

“Ack. . . . .” Thịt gà trong miệng Mỹ Vi nghẹn đứng, cô xấu hổ tới mức đầu cứ thấp dần, thấp dần, làm ơn đi, bác Dư còn ở đây, Tiểu Văn làm nhảm cái gì không biết nữa.

Bác Dư ho khan một cái.

“Mặt của chị đỏ lên làm gì?” Tiểu Văn nhìn thấy khuôn mặt như trái cà chua của Mỹ Vi, lập tức ngạc nhiên hỏi: “Xấu hổ gì chứ? Có cái gì mà chị phải thẹn thùng? Em chỉ nói bộ ngực mà chị đã đỏ hết cả mặt rồi, Vi, chị không phải là xử nữ đó chứ?”

Một tràng ho khan kịch liệt từ trong miệng bác Dư phát ra, mặt đen từng vạch đứng dậy, “Bác đi lấy nước uống.” Đi còn nhanh hơn với chạy, cố gắng cách xa cái nơi nguy hiểm trên địa cầu này, ở đâu có phụ nữ, ở đó có hiểm nguy, con nít con nôi bây giờ, cái gì cũng dám nói . . . .

Mỹ Vi càng thêm hận không thể đào một cái lỗ mà chui luôn cho rồi, con bé Tiểu Văn này, nói ra lời nào không làm cho người ta đứng hình thì chưa chịu thôi, bây giờ bọn trẻ đều sống thử sao? (Vi tỷ à, tỷ mới hai mươi mấy cái xuân xanh thôi a. . .)

“Vi, rốt cuộc là có phải thế không?”

“A, ăn cơm ăn cơm, đùi gà ăn thật ngon đó.”

“Chị mau trả lời em đi, nói một chút thôi mà. . . , người ta tò mò chết đi ý.”

“Cà chua này em không ăn sao! Ăn vừa giảm cân vừa đẹp da nữa đó.”

“Vi. . . . .”

“Được rồi mà, Tiểu Văn.” Đại biểu cho tầng lớp chính nghĩa còn sót lại cuối cùng cũng ra mặt, tiện thể mở rộng địa bàn buôn dưa: “Vừa nãy em nói tin bất quá, đã nổ xong chưa đó?”

“À? Chưa hết đâu. . . , tin hot nhất em còn chưa có tiết lộ đâu, bác Dư sao vẫn chưa trở lại thế, người ta còn tuyên bố một thể luôn.”

“Không cần chờ ông ấy, lớn tuổi nhiều chuyện, chị em mình cứ tám chuyện chị em ta thôi.” Đồng Thực Tuệ thúc giục: “Em mau nói nha, còn có cái gì so với việc tổng tài trở về còn hot hơn thế?”

“Hừ hừ.” Bé Tiểu Văn chống nạnh, “Tin tức này là em tốn một suất cơm trưa mới mua được đó, tuyệt đối là nóng hổi vừa thổi vừa ăn.”

Một suất cơm mùa được tin nóng hổi hổi? Mỹ Vi câm nín rồi.

“Nghe kỹ nha, nghe nói tổng giám đốc lần này trở về không chỉ là vì thị sát công việc đâu nha.” Thần bí mờ trùng hai mắt.

“À? Vậy còn vì cái gì?” Mọi người hiển nhiên hưởng ứng, ai nấy mặt đều viết hai chữ tò mò.

“Trừ công việc, quan trọng nhất là. . . . .” Cố ý kéo dài ngữ điệu, thấy những người nghe tiếp cận tới đây, cô bé hài lòng gật đầu, dùng một loại âm thanh thấp nhất nói: “Hắn muốn cùng Đồng tiểu thư kết hôn đấy.”

“Đau quá. . . . .” Mỹ Vi che môi, đau chảy nước mắt.

“Sao thế, sao thế?” Đồng Thực Tuệ lập tức tới đây ngó nhìn.

“Cắn phải môi rồi ạ. . . . .”

Đồng Thực Tuệ kéo tay cô ra nhìn một chút, “Giời ạ, cái con bé này sao không cẩn thận thế chứ? Cắn mạnh như thế, nhìn xem, chảy máu rồi đây này. Tiểu Văn, đi lấy khăn giấy nhanh lên.” Đồng Thực Tuệ thấy cô môi đầy máu tươi, lập tức đau lòng mắng, nhận lấy khăn giấy, lau cho cô, bưng tới cốc nước, “Mau súc miệng đi.”

Tiểu Văn ngay lập tức gi皱 cọt, “Vi, chị sao thế, buổi trưa ăn nhiều thịt thế còn chưa đủ, ngay cả môi mình cũng không tha, tham thì thâm, ha ha.”

“Đúng là, Tiểu Vi em ăn chậm một chút, có ai giành với em chứ.”

“. . . . .”

Môi của cô, đau quá.

Tổng giám đốc tập đoàn Duệ Sang, Thạch Quân Nghị cùng với thiên kim tiểu thư Đồng Thị, Đồng Giai Thiển, hai tháng sau sẽ kết hôn, tin tức này lập tức gây tiếng vang cực lớn. Chưa cần nói tới sự kết hợp của hai đại gia tộc đại biểu cho ý nghĩa gì, mà mới chỉ mới nhìn vào hai nhân vật chính, nam chính vĩ đại như ánh mặt trời, nữ chính xinh đẹp như tiên, hai người họ đứng chung một chỗ, lập tức có thể vẽ thành bức họa, chính là thuyết minh hoàn mỹ nhất cho cái gọi là ” Duyên phận trời định”.

Thạch, Đồng hai nhà là chỗ quen biết lâu đời, Đồng gia chỉ có một con gái độc nhất Đồng Giai Thiển, tương lai toàn bộ gia sản tiền tỷ đều do cô nàng thừa kế, từ nhỏ đã nhận được vạn sủng ái, cô cùng Thạch Quân Nghị là thanh mai trúc mã, hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau ở Mỹ, khi cô 15 tuổi liền cùng Thạch Quân Nghị hẹn hò, chạy một đường dài tình yêu tám năm, năm nay rốt cuộc cũng tu thành chính quả.

Mặc dù chuyện hai người là một đôi đều được toàn dân công nhận, nhưng chỉ cần một ngày còn chưa kết hôn, còn chưa nói trước được điều gì, bây giờ chỉ còn hai tháng nữa, tình yêu ngọt ngào của hoàng tử và công chúa, chính thức hạ màn hoàn mỹ.

Bên ngoài cũng đã đồn đại xôn xao, ở Duệ Sang tập đoàn thì độ chào ả càng khỏi phải bàn. (Bi: 8 là thiên chức của chị em)

Nhất là, Thạch Quân Nghị, ở trong lòng chị em phụ nữ Duê Sang, từ chị có chồng đến em chưa cưới, chính là tổng giám đốc cực kì có khí phách đàn ông, giá trị bản thân hơn trăm triệu (Bt: chắc là 100 tr \$ đó, mắt long lanh), nghiêm nghị, bình tĩnh, luôn giữ mình trong sạch, một mực chung tình, không có nghe thấy bất kỳ scandal tình ái nào, từ bé đã là nhân vật trung tâm cho người ta ngưỡng mộ, say mê, coi như mình không chiếm được, chỉ nhìn một chút, mơ tưởng một chút, cũng là hạnh phúc rồi, cho nên toàn thể chị em đối với Đồng Giai Thiên, bốn phần hâm mộ, sáu phần ghen tị chết đi được.

Nhưng có ghen tị thế nào đi nữa, cùng không thể không thừa nhận, Đồng tiểu thư kết đôi cùng Thạch Quân Nghị chính là tuyệt phối. Đáng người cô cao gầy, mỏng manh, bởi vì mang dòng máu Tây Ban Nha, mà các đường nét, hình khối, vô cùng rõ nét, xinh đẹp chết người. Xuất thân cao quý, gia tài bạc triệu, là nhà thiết kế thời trang ở Mỹ, quần áo dĩ nhiên là người thường không thể thường thức, chỉ cần cô đứng ở bên Thạch Quân Nghị, hai người chính là ngôi sao rực rỡ, hấp dẫn ánh mắt đông đảo.

Bọn họ yêu nhau, bọn họ kết hôn, tựa hồ cũng chẳng phải là chuyện gì bất thường, mà là, chuyện hiển nhiên.

★★

“Chị Lâm, đây là thư từ của phòng tổng giám đốc ạ” Mỹ Vi đem một xấp thư từ thật dày giao cho thư ký tổng tài, Hồ Lâm.

“Sao lại là em tới đưa thư?” Tuổi gần bốn mươi, Hồ Lâm nhận lấy đồng thư kia, trừng mắt nhìn cô, “Lại bị chủ nhiệm các em phạt, phải không?”

Mỹ Vi cúi đầu, haizz, chuyện xấu của cô bị mọi người xem đến quen rồi. . . . .

“Lần này lại làm sao? Tuần trước không phải em đến muộn bị Mã chủ nhiệm phạt sao?” Bình thường công việc đưa thư này đều do cô bé Chung Văn làm, nhờ nhiệt tình buồn đưa lễ của cô bé, Hồ Lâm đối với chuyện tình trong phòng hành chính tổng hợp hiểu rất là rõ ràng. Dù sao tổng tài quanh năm không có ở Đài Loan, thư ký bọn họ cũng không cần câu nệ như vậy, tán gẫu mấy câu cùng mấy em đưa tin, chỉ cần thời gian cho phép là được.

Lần này là bởi vì cô đem toàn bộ văn kiện chủ nhiệm giao phó làm rồi tung rồi mù hết cả lên, hơn nữa còn giao nhầm ngành. .... Tóm lại là quạ bay đầy đầu, làm chủ nhiệm tức đến khói bốc đầy đầu, haizz. .... chuyện mất mặt như thế, cô mới không cần chủ động vạch áo cho người xem lưng đâu, đem giấy biên nhận cho Hồ Lâm ký, “Chị Lâm sao chị vẫn chưa đi ăn trưa ạ?” Vội vàng chuyển đề tài quan trọng hơn.

Đã qua giờ ăn trưa, các thư ký khác ở phòng tổng giám đốc cũng đã đi ăn, sao chị Lâm vẫn còn làm việc? Hồ Lâm là thư ký của Thạch Quân Nghị ở chi nhánh công ty thuộc Đài Bắc, trực tiếp nghe lệnh hân, bởi vì lượng công việc rất lớn, cho nên dưới cô còn có bốn thư ký phụ tá dưới sự quản lý của cô.

Ký xong, đem giấy ký nhận đưa cho Mỹ Vi, cô ngoắc ngoắc tay gọi, cô gái nhỏ ngốc lao tới ngay lập tức, “Xảy ra chuyện gì, xảy ra chuyện gì?”

“Em muốn biết vì sao không?” Cười đến vô cùng thân thiết.

Ack . . . . . Thật ra thì cũng không muốn đâu. Thấy chị Lâm cười đến là rực rỡ như vậy, Mỹ Vi lập tức cảm thấy có mùi vị chuyện xấu.

Hồ Lâm đưa tay đề lại bả vai của cô “Chuyện này trước mắt chỉ có chị biết rõ thôi đó, em chính là thứ hai biết được nha.”

Cô có thể không cần làm người thứ hai không?

”Chị Lâm, em còn có chuyện. . . . .”

“Đến đây, nhìn em ngoan ngoãn như thế, chị Lâm mới nói cho em biết thôi đó, là tin tức lớn đó.”

Mồ hôi Mỹ Vi tuôn như mưa.

“Thật ra thì hai mươi phút trước. . . . .” Giờ giờ lên đồng hồ đeo tay tính toán thời gian, “Tổng giám đốc vào phòng làm việc.”

Cái gì! La Mỹ Vi đứng hình, nhìn chằm chằm Hồ Lâm.

“Đúng, là thật, vẫn lời đồn đại nói tổng giám đốc muốn trở về, hôm nay tổng giám đốc cuối cùng cũng trở lại, đang ở trong đó đó.”

“Em. . . . . Em còn có chuyện. . . . .” Mỹ Vi lập tức luống cuống tay chân, đem giấy ký nhận tùy tiện nhét một bên xoay người bỏ chạy.

Nhưng không còn kịp rồi, phía sau truyền đến tiếng mở cửa từ phòng Tổng giám đốc, cô bỗng chốc hoảng hồn, chân vấp phải bàn làm việc bên cạnh, nằm vương góc với sàn nhà Râm” một tiếng chìm vang, trong phòng làm việc im lặng rõ ràng.

Toàn bộ văn kiện, đồ đạc trên bàn tung tóe xuống đất, mà bản thân cô té xuống, không chỉ đang găm nền đá lát, còn đụng trúng một chậu cây lớn, cái trán mảnh liệt hôn cái chậu cây, đau đến chảy nước mắt, mà chậu cây bị đổ, cành lá bị cô ép nát bét, bùn đất từ trong chậu rơi ra nền đá.

Tất cả mọi người đứng hình trong gió. . . . . Té ngã cũng siêu “Thảm thiết” như thế, lần đầu tiên trong đời thấy!

Mỹ Vi vừa then thùng vừa lúng túng, mặt chôn ở trên đất không dám ngẩng lên, ngón tay nắm thật chặt lá cây cùng bùn đất. Cô động cũng không dám động, làm sao đây, tiếp theo nên làm sao đây? Mất mặt chết đi được, trời ơi giết con đi.

“Hồ thư ký, đây là chuyện gì?” Một giọng nói uy nghiêm vang lên, mang theo lạnh lùng trầm thấp, lại nhẹ nhàng, khoan khoái, dễ nghe.

”Nhếch nhách chết đi được.” Theo đó là giọng nói nũng nịu, còn mang theo vài phần châm chọc, “Nghị, không ngờ nha, công ty của anh lại có người buồn cười như vậy đó.”

Mắt mặt chết đi! Mỹ Vi gắt gao ôm chặt nền đá, u mê, không biết nên làm sao cho phải bây giờ.

“Trời ơi, Tiểu Vi, em sao lại không cẩn thận vậy chứ?” Bị cú ngã “Kính thiên động địa” làm sững sờ, Hồ Lâm lúc này mới lấy lại tinh thần, lập tức tiến lên đỡ Mỹ Vi dậy, “Té có bị thương nơi nào không em?”

Giương mặt bùn đất lấm lem hòa màu xanh của lá cây, quần áo dơ bẩn, bàn tay bị trầy xước, thật sự cô chính là. . . . . Nhếch nhách nha.

“Cũng may, hình như là bàn tay trầy da nè, a, trán của em. . . . . Cái trán bị sưng này.”

“Em không sao ạ.” Cô theo bản năng nắm thật chặt cành cây đã bị cô đè nát thê thảm che ở trước mặt, mắt hết mặt mũi rồi, không cần gặp người rồi.

“Em che cái gì mà che.” Hồ Lâm tự tay mở ra cành lá che trước khuôn mặt nhếch nhách của cô, không nhịn được cười, thề với ông trời, không phải cô không có lòng cảm thông, nhưng mà con nhóc này cũng quá mạnh mẽ rồi.

“Hồ thư ký?” Giọng nói chứa tia không kiên nhẫn truyền đến.

“A, tổng giám đốc.” Nghe được gọi mình, Hồ Lâm phản ứng kịp thời, nhịn cười vội vàng trả lời: “Đây là người phòng hành chính tổng hợp La Mỹ Vi, cô ấy tới giao thư.”

“Ừ.” Đã biết, chuyện này cũng không cần tiếp tục hỏi nữa, Thạch Quân Nghị cúi đầu nhìn về phía vị hôn thê, “Chúng ta đi thôi.”

Đồng Giai Thiên cau mày một mực quan sát La Mỹ Vi, sau khi nhìn kỹ vô số lần, cuối cùng cũng mở miệng: “La Mỹ Vi, người là La Mỹ Vi, tiểu học Thánh Nguyên La Mỹ Vi, có đúng không?”

Mỹ Vi ở đáy lòng than thở, như vậy, vẫn nhận ra sao?

Cô ngẩng đầu, cố gắng giật giật khóe miệng, “Hi, Đồng tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Một mảnh lá cây từ trên tóc của cô rớt xuống, dính trên trán, ánh mắt đen láy của cô nhìn vô tội, lắc đầu làm phiền lá bay xuống, ai ngờ bay xuống là một mảnh bùn đất tung tóe.

Bộ dáng buồn cười kia, khiến con người đen nhánh của Thạch Quân Nghị thoáng qua một nụ cười.

Cô gái này, thật là hiếm có khó tìm.

“Tôi mới vừa gặp lại cô, vẫn cảm thấy nhìn quen mắt, quả nhiên là cô nha, La Mỹ Vi.” Đồng Giai Thiên tiến lên nhìn cô, một thân dơ dáy bẩn thỉu, “Cô vẫn giống trước kia làm cho người ta khắc sâu ấn tượng đấy.”

La Mỹ Vi bất đắc dĩ cúi đầu.

”Định luật Murphy”, càng lo lắng sẽ xảy ra chuyện, thì càng có khả năng sẽ xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Âm nhạc tao nhã, êm ái, không khí thoải mái, vui vẻ, phục vụ lễ độ nhẹ nhàng đi lại, còn có tách cà phê trước mắt tản ra hương thơm tinh khiết, nồng nàn, khác biệt hoàn toàn so với các loại cà phê khác, những chiếc đĩa tinh xảo bày trong đĩa sứ trắng tuyết, trong làn khói mỏng mờ màng, một bàn tay sơn móng đỏ thắm, khẽ ngoắc nhẹ tách sứ, tí mỉ mân mê đường cong nổi bật trên mảnh sứ trắng ngần, càng làm nổi bật cánh tay nõn nà, nâng tách lên, thưởng thức, lông mày xinh đẹp khẽ giãn ra, cảnh thật là đẹp.

Mỹ Vi nhìn chằm chằm từng cử chỉ của mỹ nữ ngồi đối diện, tách cà phê từ từ đưa tới đôi môi đỏ mọng của cô ta, thấy cô ta uống tách cà phê còn nóng hổi, Mỹ Vi càng mở to mắt hơn, mắt cũng quên chớp nhìn cô ta.

“Uống ngon chứ?” La Mỹ Vi tò mò cực kì hỏi.

Đồng Giai Thiên lườm cô, khóe miệng nhếch lên “Cô có muốn thử không?”

“Ack. . . . .” La Mỹ Vi ghé sát mặt bàn trả lời, “Không cần.”

Đồng Giai Thiên cười vô cùng nhạt nhẽo, mười phần mang phong cách của mỹ nữ nổi tiếng.

“Cái đó. . . . .” Mỹ Vi nhìn chung quanh, lại gần một chút, nhỏ giọng hỏi: “Loại café này là do con chồn béo phê thái ra, cô uống mà không thấy bóng ma tâm lý sao?”

Đồng Giai Thiên lạnh lùng nhú mày, “KopiLuwak, hàng năm chỉ cung ứng 500 pound, KopiLuwak của nhà hàng này, mỗi một viên đều là thông qua tiêu chuẩn hoàng kim kiểm nghiệm, dùng kính hiển vi điện tử soi từng hạt café, hạt nào cũng quý hiếm”

Quý hiếm nữa, nhưng cũng là từ trong bụng chồn đi ra chứ đâu. . . . . (like cho tỷ 3 phát)

“Nhưng là đó là béo phê. . . . .”

Trọng điểm là, giá tiền của nó quả thật là ăn cướp mà, người có tiền có lối suy nghĩ cùng người bình thường không giống nhau sao? Bỏ nhiều tiền như vậy đi mua café lấy từ ...con chồn. . . . .

Đồng Giai Thiên lập tức quạ đen bay đầy đầu, trừng cô, “La Mỹ Vi, xem ra cho dù qua vài chục năm, bộ dáng của cô một chút cũng không thay đổi, ngay cả nói chuyện, cũng luôn làm người khác bức mình như vậy.”

Ánh mắt sắc nhọn kia khiến Mỹ Vi rút cổ một cái gan cô bé, đối với các vị mỹ nữ lăm tiền nguy hiểm thể này, tốt nhất không nên chọc thì hơn.

Đồng Giai Thiên nhẹ nhàng hít sâu, bình ổn lại sự mất hứng, tốt lắm, lãng phí nhiều thời gian rồi, nói luôn vào vấn đề chính: “Cô là nhân viên của Duệ Sang?”

“Vâng”

“Vào công ty mấy năm?”

“Ba năm. . . . .” Đây chính là tư thế của Tổng giám đốc phu nhân sao? Ô ô ô, thật là đáng sợ.

“Ba năm? Cô không có học đại học sao?”

“Không có, tốt nghiệp cao đẳng liền ra làm việc rồi.”

“Hừ, quả nhiên cô vẫn ngu dân như năm đó.”

Quá đáng mà! Cô ta nói chuyện làm người ta bức mình, Đồng đại tiểu thư không phải là nói chuyện rất khó nghe? Tốt nghiệp cao đẳng thì là người thấp kém lắm sao ?

Mặc dù tức giận, nhưng Mỹ Vi trời sanh gan thô để, bị cô ta chọc tức không dám nói gì, đành phải đem cái đĩa bánh phô mai tinh xảo trước mặt, dùng sức đâm đâm đâm, đột nhiên nhớ lại giá tiền của nó, tay lập tức khựng lại, hung hăng xúc một khối nhét vào trong miệng, ông trời ơi, một miếng mấy trăm vạn, ví tiền của cô. . . . .

“Tốt lắm, chuyện đã qua cũng không cần nhắc lại.” Đồng Giai Thiên nâng chén cà phê nhấp cạn một hớp, để xuống giờ tay nhắc chân đều khí chất bất phàm, “Nếu cô là nhân viên Duệ Sang, có nghe qua tin, hai tháng sau tôi cùng Quân Nghị kết hôn chứ?”

Dùng động tác một chút, “Vâng, chúc mừng cô, Đồng tiểu thư.” Coi như không phải nhân viên Duệ Sang, tin tức này cũng đã không phải là tin tức có được hay không.

Tiếng chúc mừng vô cùng rõ ràng khiến tâm tình Đồng Giai Thiên cực kì vui vẻ, nụ cười bên môi càng thêm động lòng người, quyến rũ xinh đẹp, “Tôi nghĩ, hôm nay gặp cô cũng coi là có duyên, nếu đã như thế, cho cô làm phù dâu của tôi đó.”

Gi? Chiếc đĩa bằng bạc từ tay Mỹ Vi rơi xuống, “Keng” một tiếng gõ đến mặt đĩa, thanh thúy vô cùng.

“Quá vui mừng, phải không?”

Mỹ Vi thiếu chút nữa lệ nóng vồng quanh, là kinh sợ có được hay không, đại tiểu thư!

Cô ngoác miệng, cố gắng trả lời: “Ack, Đồng tiểu thư, hôn lễ của cô, bằng tài năng của cô và vị hôn phu, tôi đảm bảo có rất nhiều người muốn tranh cướp làm phù dâu của cô, sao cô lại chọn tôi chứ?”

“Cho nên cô phải hiểu được cô cực kì vinh hạnh.”

“Dạ dạ, tôi vô cùng vinh hạnh, thụ sủng nhược kinh.” Đứng ra là kinh sợ mới đúng!

“Muốn làm phù dâu của tôi, dĩ nhiên là điểm phúc hiệu không.” Đồng Giai Thiên chỉ quan sát tỉ mỉ móng tay được sơn tinh xảo của mình, “Phải biết Thạch, Đồng hai nhà kết thân, tôi tham gia hôn lễ đều là danh môn vọng tộc, tùy tiện chọn một người trong đó, đều là trị giá bạc tỷ, trường hợp như vậy, bao nhiêu kẻ tranh giành chảy máu vỡ đầu cũng chen vào không nổi.”

“Dạ dạ dạ.” Kính nhờ đại tiểu thư đề phần cho những người tranh giành chày máu võ đầu kia đi, loại tôi ra khỏi mắt xanh của cô ra đi, làm ơn làm ơn.

“Mà có thể làm phù rể Quân Nghi, càng thêm là tình anh trong tình anh.” Nhíu mày hờ hững, “Như vậy cô nghĩ một chút đi, vị trí phù dâu, sẽ có bao nhiêu kẻ tranh cướp, hừ?”

“Vâng vâng, cực kì trân quý.”

Bất luận là người tham dự hôn lễ, hay là vai phù rể, đều là nhân vật đẳng cấp kim cương, cho nên những thứ phù dâu kia còn không phải dốc toàn sức lực, trang điểm xinh đẹp, may ra có thể trong hôn lễ câu được rùa vàng hay sao, điều này còn không đúng sao!

“Hôn lễ của tôi, đương nhiên tôi phải là người hoàn mỹ nhất, những cô ả kia đừng mơ tưởng đoạt phong thái của tôi hôm đó.”

La Mỹ Vi từng người, “Nghĩa là sao cơ?”

Đồng Giai Thiên thoáng thả cười cười, xinh đẹp động lòng người, “Cho nên tôi mới chọn cô chứ.”

Cô nghe không hiểu, hoàn toàn nghe không hiểu.

“Haizz, thôi, xem ra không nói rõ ràng cô còn lâu mới hiểu được.” Đồng Giai Thiên than thở, “Muốn làm phù dâu của tôi, dĩ nhiên là phải biết chừng mực, cần phải hiểu rõ ai mới là nhân vật chính, việc duy nhất cần làm chính là làm nền cho tôi, biết chưa?”

Làm nền cho cô? Ý là, La Mỹ Vi cô hôm nay không phải may mắn ra cửa nhật được tiền, mà do bề ngoài cô xấu xí, ăn mặc thế nào đi nữa, cùng chỉ là người qua đường mà thôi, nên mới may mắn được tuyển. ....Xấu xí, f*ck quá sỉ nhục người ta rồi.

La Mỹ Vi giận đến vỗ bàn, “Tôi mới không. ....”

“Lễ phục cùng trang sức của cô, tôi đều chuẩn bị tất rồi đó.” Đồng Giai Thiên đánh giá cô, “Dù sao cũng không trông cậy vào khiếu thẩm mỹ của cô có thể làm ra cái gì hay ho để nhìn, nhưng ít ra cũng không quá tồi tệ.”

Này, bắt nạt người ta có cần trực tiếp như thế không?” Đồng tiểu thư, tôi không có. ....”

“Lát nữa trợ lý của tôi sẽ gọi điện thoại thông báo cho cô thời điểm thử lễ phục, cũng sẽ nói cho cô lịch trình hôn lễ, cô chỉ cần nghe cô ta nói rồi làm theo là được.”

“Tôi không đồng ý. ....”

“Tôi rất bận, không có thời gian tới Đài Loan, cô trực tiếp liên lạc với cô ta là được.”

“Đồng. ....”

“Quyết định thế đi, đưa điện thoại di động cho tôi.”

“Cô có. ....”

“Nhanh một chút, tôi rất vội.” Nữ vương trừng mắt, sát khí mười phần, thô gan bé lập tức ngoan ngoãn cống hiến lấy điện thoại ra.

Quay số điện thoại, chuông vang, “Nhớ, đây là số tôi, không có việc gì thì đừng bấm loạn”

Cô căn bản không đồng ý có được hay không, còn không để cho người ta cơ hội nói chuyện, thiệt là.

“Tôi có chuyện, đi trước.” Rút ra hóa đơn bữa ăn dưới bàn, “Cô nhớ đúng giờ đó, tôi ghét nhất người khác không đúng giờ.” Tao nhả đứng dậy.

Mỹ Vi đưa tay đi lấy hóa đơn, “Tôi có thể trả của mình. ....” cô không hưởng thụ nổi đại tiểu thư mời khách.

Đồng Giai Thiên lạnh lùng trừng cô, Mỹ Vi sợ tới mức lập tức khiếp đảm rút tay về.

Thiên kim tiểu thư cũng không thèm lãng phí thời gian ở trên người vô vị này nữa, thanh lịch quý phái xoay người đi.

Mỹ Vi ủ rũ cúi đầu ngồi ở chỗ đó, nhìn chằm chằm cái đĩa trống trơn đã bị cô ăn sạch sành sanh bánh ngọt, thế gian sao lại có người nhiều tiền, tiểu thư hồng hạc như thế, lúc nào cũng tự chủ trương như thế sao? Cô còn chưa kịp cự tuyệt, liền đứt khoát át đi, cô có đáp ứng cái gì sao? Thật đáng ghét, tức chết cô mà!

Càng nghĩ càng không cam lòng, nắm thật chặt tách Lam Sơn trên bàn, tu ừng ực.....A a a, đáng chết cô rồi.....Không có thêm sữa.....

Cho dù là không tình nguyện thì sao chứ? La Mỹ Vi chính là người nhát gan, cho tới bây giờ cũng đánh không lại cường thế của người có tiền, bị thông báo đi thử lễ phục, bị thông báo thời điểm nào cử hành hôn lễ, cô chẳng phải làm gì cả, tất cả đều có người chuyên phụ trách cùng chỉ đạo, cô chỉ cần im lặng hợp tác, không thể phản kháng chút nào. từ nhỏ cô luôn là cô bé ngoan, luôn luôn chỉ có ngoan ngoãn nghe người ta an bài, cho nên lần này cũng thế

cô vẫn là thỏa hiệp, haizz. . . . .

Quan trọng nhất là, ở sâu thẳm trong nội tâm của cô, cô vẫn mong muốn phải tận mắt chứng kiến buổi hôn lễ kia, nếu như nhìn xong, biết vương tử cùng công chúa từ đó trải qua ngày tháng hạnh phúc vui vẻ, tầng lớp bình dân như cô chỉ cần yên lặng chúc phúc là tốt rồi, cô cũng sẽ. . . . . yên tâm hạnh phúc.

Thế là, vào một ngày giữa tháng ba, tiết trời sáng sủa, vạn dặm không một bóng mây, thời tiết tốt đẹp như vậy, Mỹ Vi ngoan ngoãn ngồi trong chiếc xe Đồng gia phải tới đi tới địa điểm diễn ra hôn lễ.

Trận hôn lễ thế kỷ này, từ đầu đến giờ, hoàn toàn theo sở thích và phong cách của Đồng Giai Thiên mà làm, long trọng xa hoa, tập trung toàn những nhân vật nổi tiếng. Trang hoàng trong khách sạn, tất cả đều là sản phẩm của những nghệ nhân nổi danh, cho dù chỉ là một dải lụa, cũng xa xỉ, rực rỡ, làm cho người người phải chặc lưỡi, than thở, chỉ có thể hâm mộ tài lực quá ư hùng hậu của Thạch gia.

Xem ra, Thạch Quân Nghị đối với vợ sắp cưới, chính là vô cùng cưng chiều, cung chiều tới mức đều toàn bộ làm theo ý muốn của cô ấy, chỉ cần cô ấy muốn, anh ấy cũng sẽ cho cô ấy, trừ.....

“Đồng Giai Thiên, em nhất định phải giữ tròn giận đối với anh vào lúc này, phải không?” Giọng nói lạnh lùng của một nam giới đang truyền ra từ khe cửa chưa được đóng chặt.

La Mỹ Vi cùng với bảy cô gái khác, hai mặt nhìn nhau, đứng ở trên hành lang, rồi đi cũng không tiện, ở lại cũng không xong, ai nấy đều lúng túng không biết làm thế nào cho phải.

Dưới lầu khách mời đã tới đông đủ, chỉ chờ cô dâu chú rể thực hiện nghi lễ trong giáo đường, là có thể bắt đầu, nhưng có ai nghĩ được, một đôi cô dâu chú rể chuẩn bị kết hôn, lại đang ở trong phòng cãi nhau chứ.

Chuyện bắt đầu từ đâu đây? Mỹ Vi khẽ nhủ mảy mảy nhớ lại lại, đúng rồi, mười phút trước, chú rể tới thăm cô dâu, mấy phù dâu cùng chị em liền nhanh chóng ra khỏi phòng, cho hai bọn họ không gian riêng. Nhưng ai ngờ mấy cô phù dâu lại tính quái như vậy, ra khỏi phòng, nhưng không rời đi mà ở trên hành lang xem có thể nghe được chút tin tức gì đó.

Được rồi, Mỹ Vi thừa nhận, chính mình cũng thật là kẻ yêu thích chuyện thiên hạ, thấy các cô ấy lộ liễu nghe lén, cô cũng không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng, ack, đi theo nghe, ai cũng không thể ngờ tới chỉ là năm phút đồng hồ, không khí bên trong liền hoàn toàn lạnh cứng lại.

Bởi vì Đồng Giai Thiên yêu cầu Thạch Quân Nghị đem 30% cổ phần kế hoạch hợp tác mới nhất của Duệ Sang cùng Đồng thị sang tên cho cô ta, thế là trong phòng lạnh như băng.

“Không thể nào.”

“Tại sao? Anh không phải nói là yêu em, có thể cho ta bất kỳ những gì em đó sao?”

”Mười tỷ trong kế hoạch đầu tư hợp tác chung của Duệ Sang và Đồng thị, cũng không nằm trong quyền hạn của anh.” Hôn nữa, mình có thể cho cùng với việc bị bắt buộc cho là hai việc khác nhau, Đồng Giai Thiên cùng hân yêu nhau nhiều năm như thế, lại còn không hiểu rõ hần, Thạch Quân Nghị liếc mắt lạnh lùng.

“Vậy anh chính là không yêu em, 30% có bao nhiêu tiền, đối với Thạch Quân Nghị anh căn bản có đáng là gì, có một chút như thế anh cũng không cho em, còn nói yêu em sao?” Giọng nói Đồng Giai Thiên kích động.

Thì ra tình yêu có thể dùng tiền đến để cân nhắc, cho chính là yêu, không cho chính là không thương?

Thạch Quân Nghị cảm thấy tâm lạnh hơn, ”Kế hoạch hợp tác cùng Đồng thị ngay từ đầu đã thương thảo tốt, theo như tỷ lệ cổ phần đầu tư Duệ Sang chiếm 60%, Đồng thị 40%, bây giờ em muốn anh cho em 30%, anh ăn nói thế nào với Hội Đồng Quản Trị?”

“Hừ, anh đừng có khoác cái bộ dáng trên thương trường đó nói chuyện với em, ai không biết Thạch Quân Nghị anh thủ đoạn ác liệt, ở hội đồng quản trị nói một không nói hai, đám đồng sự của anh thì dám nói cái gì, bọn họ không phải luôn cun cút nghe anh giao việc là gì? Anh muốn tìm lý do vớ vẩn thì cũng tìm một cái tốt hơn đi.”

“Anh cần gì phải lấy lý do, anh chỉ nói cho em biết là không thể thế thôi.” Hần vẫn dung túng cho Đồng Giai Thiên điều ngoa tùy hứng, thậm chí đôi khi còn thích sự bốc đồng của cô, nhưng mà không có nghĩa yêu cô, là có thể để mặc cho cô muốn làm gì thì làm, hần cũng có nguyên tắc giới hạn của riêng mình.

“Vậy em cũng nói cho anh biết, anh không cho em cổ phần, em sẽ không thể nào kết hôn với anh, không thể nào!” Giọng nói Đồng Giai Thiên mềm mại vào lúc này nghe lại có vẻ the thé, sắc bén.

Trong phòng lại lạnh như băng

Mỹ Vi bất an cực kì, bọn họ trò chuyện thật sự quá. . . . . Nhưng mà họ nghe lén chuyện riêng tư của người khác, dường như không tốt lắm, quan trọng nhất là lại còn nghe được chuyện như vậy. . . . .

“Này, chúng ta đi thôi.” Cô nhỏ giọng nói, khẽ kéo váy cô gái bên cạnh, lại bị trừng mắt, cô đành rút tay về.

Họ đều không đi, vậy không thể làm gì khác hơn là cô đi, đi được mấy bước lại nghe được giọng nói của Thạch Quân Nghị, không tự chủ được ngừng chân lại.

”Đồng Giai Thiên, không nên nói những lời này với tôi, có hiểu không?” Vừa lạnh, vừa trầm, mang sự cảnh cáo sâu sắc.

Nhưng mà Đồng Giai Thiên, luôn luôn được hấn nâng niu trong lòng bàn tay, căn bản không thèm để ý, “Em nói, trừ phi cho em cô phần, nếu không hôm nay em liền không gả cho anh! Hừ!”

“Em biết tôi ghét nhất cái gì, hừ?”

“Ai oán anh.”

“Tôi không thích em lại một lần nữa dẫm lên nguyên tắc của tôi, rất không thích.”

Nhưng không thể lần nào cũng bao dung, cũng tha thứ khiến anh nản lòng, không phải chỉ có hành động hôm nay của cô. Anh có thể dung túng cho sự tùy hứng của cô, có thể bao dung cho sự điều ngoa của cô, có thể cưng chiều cô, yêu cô, nhưng không thể mặc cho cô định đoạt, ngay cả hôn nhân, cô cũng đem ra uy hiếp, vậy tình cảm với cô mà nói, được coi là cái gì?

“Hừ!”

“Nói lại lần nữa, rốt cuộc hôm nay em muốn kết hôn hay không?”

“Không kết hôn là không kết hôn! Thạch Quân Nghị, anh không cho thứ em muốn, anh cũng đừng mong em gả cho anh.” Cô cười lạnh, “Ngắm lại xem, hôm nay hôn lễ nếu như không có cô dâu, thể diện của anh sẽ bị mất bao nhiêu lần.”

Mất thể diện lại coi là cái gì?

”Đồng Giai Thiên, anh cho em biết rằng, phụ nữ được cưng chiều quá mà kiêu, sẽ không có được tình yêu thật sự đâu.”

”Lời anh nói có ý gì?”

“Ý tứ chính là, Đồng Giai Thiên, lần này em đùa quá trớn rồi.”

“Anh. . . . .”

”Em nghĩ chắc chắn như vậy? trên đời này trừ em ra tôi không thể lấy ai à?” Ngữ điệu kéo dài, mang đến áp bức nặng nề.

“Anh có bản lĩnh, cưới cho tôi xem nào.” Anh ta yêu cô như vậy, sao có thể cưới kẻ khác. Tóm lại chính là cô hiểu rõ, nhất định hấn phải thỏa hiệp, bởi vì cô đã cam đoan với cha, tuyệt đối có thể đem 30% kia nắm trong tay.

“Được.” Hấn đáp ứng rất rõ ràng.

Khi cửa lớn bất chợt bị kéo ra thì tất cả mọi người nghe lên đều lúng túng đứng ở nơi đó, Mỹ Vi đứng ngây người, không nghĩ tới chuyện phát sinh sẽ thay đổi đột ngột như thế, chỉ có thể ngây ngốc nhìn vào đôi mắt của người đàn ông cao lớn, mạnh mẽ như bão táp đang đi qua bên người các cô. . . . . Sau đó, dừng lại nhìn về cô.

Hấn nhìn cô, cô chẳng suy nghĩ được gì, không cách nào suy nghĩ, chẳng thể nào cử động, cảm giác hấn nhìn cô dường như là một thế kỷ, hấn từng bước từng bước đi về phía cô, đi tới trước mặt cô, sau đó cất tiếng: “Em có bằng lòng gả cho tôi không?”

Có bằng lòng không, có bằng lòng không. . . . .

Từ trước tới nay, cho dù là giấc mộng xa xỉ, đều chưa từng xuất hiện qua câu hỏi như vậy,, cô trở nên ngốc nghếch hoàn toàn, chẳng thể nào phản ứng được.

Cô nhất định là đang nằm mơ, nhất định thế!

Anh lại gần cô, gần đến khi cô có thể nhìn rõ ràng bóng dáng mình trong con người đen nhánh của anh, hình ảnh đó làm cho ngay cả mắt cô cũng co rút một trận mãnh liệt.

Nhưng dường như, là thật. . . . .

“Em bằng lòng sao?”

Thì ra là không phải nằm mơ, Mỹ Vi tròn to hai mắt nhìn lại hấn, nhìn gương mặt quen thuộc lại xa lạ kia, không cách nào suy tư, tất cả hành động hoàn toàn phó mặc cho cảm giác, cô bằng lòng sao? bằng lòng sao?

Cuộc đời ít nhất có hai lần đánh cuộc, biết rõ mình không có bất kỳ lợi thế nào, nhưng vẫn muốn đánh cuộc tất cả của mình.

Cô có bằng lòng không? Cô đương nhiên. . . . .”Được.” Rất khẽ rất nhẹ trả lời, giống như là thở dài dường như, là tự chỗ sâu trong đáy lòng tràn ra tiếng thở dài.

Anh vẫn là nghe được, không có chút nào đắc ý, vươn tay thẳng hướng cô.

Cô hơi giật mình, nhìn về bàn tay đang đưa về hướng mình, to lớn mà rắn chắc, đường nét rõ ràng, ba đường chính ngang lòng bàn tay, đường sống vừa thẳng lại dài, không một chút rối rắm, anh chính là một người đàn ông kiên định, đường sống mạnh mẽ, còn có đường học, cơ hồ là ngang cả lòng bàn tay, điều này chứng tỏ anh là người rất thông minh, thông minh như anh, sao lại lựa chọn cô đây? Cho đến đường tình duyên kia. . . . .

“Đưa tay cho tôi.” Giọng nói rằng, đơn giản làm cô sợ hãi, cô thể nhưng tại thời khắc này nghiên cứu đường chỉ tay của anh, rõ là. . . . .

Mỹ Vi nhẹ nhàng vươn tay, có chút chần chờ, có chút do dự, tay mảnh khảnh từ từ từng chút từng chút đưa về phía lòng bàn tay đang xòe ra của hắn.

“Thạch Quân Nghị!” Một tiếng gầm lên giận dữ, khiến động tác của Mỹ Vi khựng lại, bó hoa cô dâu trắng nõn bị hung hăng ném ra ngoài, rơi xuống bên chân cô, cánh hoa rơi đầy mặt đất. . . . .

“Anh dám! Anh lại dám!” Đồng Giai Thiên giờ lên làn váy, từ bên trong lao ra, từng tầng đăng ten tinh xảo, phức tạp, tơ lụa tuyết trắng, hoàn mỹ làm nên cho dáng người lung linh quyến rũ của cô ta, ngũ quan xinh đẹp, bởi vì lửa giận, lại càng làm cho Đồng Giai Thiên xinh đẹp bức người, “Anh dám ở trước mặt tôi làm trò này, anh dám. . . . .”

“Đưa tay cho tôi.” Giọng nói Thạch Quân Nghị tỉnh táo, không chút nào chịu ảnh hưởng, chỉ là yên lặng nhìn Mỹ Vi.

Cô. . . . . Có thể không?

Nhìn bàn tay đưa về phía cô, lại quay đầu nhìn về Đồng Giai Thiên đang lửa giận dâng cao.

Hay là không thể. . . . .

Tay của cô nắm chặt, từng chút từng chút rút trở về, cô không thể cứ như vậy trước mặt Đồng Giai Thiên cùng vị hôn phu, biết rất rõ ràng, người anh yêu là Đồng Giai Thiên, biết rất rõ ràng, hiện tại anh ấy hẳn là đang giận dữ, nhưng cô. . . . . Đây là cơ hội duy nhất của cô, không cần len lén nhìn nữa, không cần lặng thầm nghĩ tới anh nữa, không cần khổ sở như vậy, không cần chua xót trong lòng, chỉ cần đưa tay là tốt rồi.

Nhưng thật là khó! Cánh tay dường như nặng trĩu, nhắc cũng không nhắc nổi, dường như hoàn toàn tê liệt. . . . .

“La Mỹ Vi, cái con vệt xấu xí kia, mày lấy cái gì giành đàn ông với tao? Tao cho mày đến làm phù dâu, đã thế mày lại không biết xấu hổ, mày có nghĩ thì cũng đừng nghĩ, mày nghĩ mày xứng với anh ấy sao?”

Rất tốt! Không cần do dự nữa, cô kiên định đưa tay cho anh

Mà anh, nhẹ nhàng nắm tay nàng, ấm áp mà nam tính, đây là bàn tay anh.

Anh lôi kéo cô đi thẳng, không để ý tới phía sau tiếng gào thét giận dữ đầy điên cuồng, không để ý tới cô gái còn đang ngây ngốc đứng nhìn, cứ như vậy lôi kéo cô đi về phía trước.

Mà cô, chỉ có thể bị anh dắt đi, cảm nhận được nhiệt độ của anh, cảm nhận được sức lực anh cầm lấy bàn tay mình, tim của cô đập mạnh tới mức cô sắp không còn thở nổi. . . . .

”Chỉ Hiền, đặt cho tôi một gian giáo đường khác, 30 phút sau, tôi muốn dùng, thông báo Davin tới giáo đường đó chờ tôi.” Chỉ đơn giản mấy câu nói, nhưng tất cả cũng đã làm long trời lở đất.

Mỹ Vi bị hất dắt đi, tất cả tri giác đều không thấy, chỉ có thể ngây ngốc đi theo anh. Được Thạch Quân Nghị nắm tay như vậy, cô bình thường như thế nhưng lại được Thạch Quân Nghị nắm tay, người đàn ông tưởng như vĩnh viễn chỉ có thể ngắm nhìn qua tạp chí, bây giờ đang ở bên cạnh cô, nắm tay cô. . . . .

Ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn qua khuôn mặt anh, anh cũng không phải là người đàn ông đẹp trai, nhưng lại có mùi hương vị đàn ông, quyết liệt, kiên định, hành động dứt khoát, làm việc có quy củ, vĩnh viễn không chịu thỏa hiệp.

Anh cúi đầu nhìn về cô, đáy mắt lạnh băng, “Chúng ta đi ra bãi đậu xe.”

Đầu của cô có chút choáng váng, không cách nào suy nghĩ, “Được.”

“Đi giáo đường trước.”

“Được.”

“Trước khi cử hành hôn lễ cần có chuyện phải làm.”

“Được.”

Anh bỗng dừng lại quay nhìn cô, đột nhiên cảm thấy sự tức giận trong lòng kia giảm đi một chút, ánh mắt thoáng qua nụ cười, “Cẩn thận dưới chân của em.”

“Được . . . . . Cái gì. . . . . A. . . . .”

Cô dẫm lên làn váy của mình, thân thể ngã xuống, Thạch Quân Nghị đưa tay kéo cô lại, ôm thắt lưng của cô, cô nhào vào trong ngực của anh, tay chống đỡ ở lồng ngực của anh.

Cô. . . . . Nàng đang chạm chính là lồng ngực anh ấy? Thật sự là lồng ngực của anh ấy? Trời ạ!

“Thích không, hử?”

“Thích, thật thích.” A, Cái . . . . . Sao? Mỹ Vi phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện ra tay mình cứ nhiên làm loạn trước lồng ngực anh, trời ạ, gió ới cuốn con đi, nàng sao lại có thể đói khát như thế, mặt mũi vút đi đằng nào rồi? Tại sao mỗi lần gặp phải anh, cô đều trình diễn một màn đặc sắc như thế chứ?

Thạch Quân Nghị nhìn cô bé đang đỏ bừng cả khuôn mặt, cúi đầu xấu hổ muốn trốn vào một lỗ nào đó, trong lòng vốn đang lo, đột nhiên đã khá nhiều. Cô gái này thật quá khôi hài, lần trước cô cho anh ấn tượng vẫn còn như mới, lần này vẫn như cũ mơ hồ như thế, cô hoàn toàn khác với Đồng Giai Thiên.

Nghĩ đến Đồng Giai Thiên, con người anh lập tức lạnh lẽo, “Chúng ta đi thôi.”

“Dạ.” Lúc này lại không dám sợ ý lơ là, La Mỹ Vi xốc lên làn váy thật dài, đi theo bước chân của anh.

Bọn họ. . . . . Thật sự muốn đi kết hôn, phải không?

* chú thích:

Kopi Luwak: là cafe chồn, là tên một loại cà phê đặc biệt, một thứ đồ uống được xếp vào loại hiếm nhất trên thế giới.

Loại cà phê này hầu như chỉ có ở Indonesia, trên các hòn đảo Sumatra, Java và Sulawesi. Từ Kopi Luwak được dùng để chỉ một loại hạt do loài cây vò đồm ăn quả cà phê rồi thải ra. Cái tên Kopi Luwak bắt nguồn từ từ kopi trong tiếng Indonesia có nghĩa là cà phê. Luwak là tên một vùng thuộc đảo Java, đồng thời cũng là tên của một loài cây cư trú ở đó.

diễn viên người Anh John Cleese đã miêu tả “nó vừa có vị bụi bụi của đất, lại ngai ngái như bị mốc, vừa dịu dịu, lại giống như nước sirô, đậm đà như mang theo âm hưởng của rừng già và của sócôla.”

Đó là loại cà phê đặc biệt, những hạt cà phê tươi được bán với giá 110 USD, và cà phê rang là 175 USD cho 1/4 pound. Một tách cà phê loại này sẽ khiến bạn mất khoảng 50 USD.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

"Tài khoản ngân hàng của em, Davin sẽ chuyển vào một trăm ngàn, đây biệt thự bên hồ Dương Minh sẽ đứng tên em, hoặc là em muốn ở nơi khác mua đất cũng có thể, và tôi sẽ đem 5% cổ phần của Duệ Sang chuyển cho em, còn có một khoản kèm theo. . . . ."

Đường phố sau giờ nghỉ trưa vô cùng yên bình, ánh mặt trời nhảy múa vòng quanh tán lá xanh tươi, trong xe yên tĩnh, ánh sáng mờ mờ xẹt qua, một giọng nam trầm ôn cất lên nhẹ nhàng, lại làm cho người ta có cảm giác run sợ.

Mỹ Vi nghiêng đầu nhìn người đàn ông khôi ngô tuấn tú ngồi bên cạnh mình, ngược mắt mắt nhìn, có chút say mê, nhưng càng nhiều hơn là mơ hồ, "Đợi. . . . . Chờ một chút." Nỗ lực thật lâu mới có thể miễn cưỡng nói được ra lời: "Anh nói những thứ kia, là cái gì?"

"Quyền lợi của em."

Xem anh đang trừng mắt với cô, giống như đang trách cứ cô cắt ngang lời anh, có thể chưa từng có ai dám can đảm cắt ngang lời anh khi anh đang nói, tất cả mọi người đều ngoan ngoãn, nghiêm túc nghe anh ra lệnh là tốt rồi.

Cô thật ra cũng không có bao nhiêu lá gan, cơ mà cô có rất nhiều điều không hiểu rõ nha, "Quyền lợi gì cơ?"

Thạch Quân Nghị ở đáy lòng thờ dài, "Gọi là “Bản thỏa thuận trước hôn nhân.”"

Thỏa thuận trước hôn nhân? Cô ngần ngừ, không nghĩ tới mình cũng sẽ có ngày ký những cái này, "Tại sao phải cho em . . . . nhiều thứ như vậy?" Những thứ kia, tiền gửi ngân hàng, biệt thự, còn có cổ phần, nhất là kia 5% cổ phần, cổ phần Duệ Sang giá trị thế nào cô cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà nghĩ thôi cũng biết, chính là dùng năng lực học toán của cô đi tính, cũng không biết rõ lắm đâu, nghĩ đến đây số tiền cỡ thiên văn kia, cô đã bị dọa hai chân mềm nhũn, cô nào dám muốn?

"Em trở thành vợ tôi, những thứ này tặng cho em là cần thiết." Anh rất bình thản nói.

Làm vợ của anh có thể có được nhiều tiền như thế? Cô đứng hình trong gió, người đàn ông này đặt bút cũng làm cho người ta sợ há hốc miệng rồi, cô lẩm bẩm nói nhỏ: "Đồng tiểu thư không muốn gả cho anh thật sao?"

Rét lạnh trong mắt anh càng sâu hơn, con ngươi lợi hại quét qua cô, "Ý gì?"

Không biết vì sao nữa, dường như cô có chút không sợ anh rồi, nghiêng người dựa vào ghế ngồi, nhìn về anh, "Anh cho vợ mình nhiều tiền như thế, cô ấy còn không chịu kết hôn với anh sao?"

Anh nên khen ngợi là gan cô lớn, hay là nên thở dài nào cô có vấn đề? Bình thường mà nói, người có chút suy nghĩ cũng sẽ biết lúc này không nên nhắc tới Đồng Giai Thiên trước mặt anh, cô lại còn dám nói với anh? Lần đầu tiên trong đời, Thạch Quân nghị có cảm giác đau đầu nhức óc, "Cô ta không thiếu tiền."

"Vậy sao cô ấy còn muốn anh đưa 30% cổ phần?" Ý nghĩ của người có tiền thật là kỳ quái, nếu tiền đã nhiều, lại tìm được người chồng mình yêu thương, tại sao còn có thể vì tiền mà cự tuyệt kết hôn?

Đó là bởi vì, cô ta muốn dùng cổ phần kia dò xét tầm quan trọng của cô ta trong mắt anh, anh hiểu rõ.

Nhưng anh lại hận thấu xương loại dò xét ngang ngược này.

Anh lớn hơn Đồng Giai Thiên sáu tuổi, nhìn cô ra đời, bởi cô lớn lên, tình cảm cũng là từng bước từng bước bồi dưỡng. Anh hiểu hơn ai hết tính tình của cô, cô tùy hứng, ích kỷ, lại điêu ngoa, thích nhất là dò xét cực hạn sự vị tha của anh. Tất cả mọi chuyện anh có thể tha thứ, có thể bao dung, trừ việc sử dụng cửa hôn nhân đem ra uy hiếp anh.

Cô cho là anh yêu cô, cưng chiều cô, sẽ dễ mặc cho cô ta làm càn lẫn nữa sao? Điều kia chỉ có thể chứng minh, cô còn chưa hiểu rõ Thạch Quân Nghị anh, nếu anh là tên đàn ông có thể dễ dàng chịu uy hiếp, anh còn có thể ngồi vào vị trí này của ngày hôm nay ở Duệ Sang sao?

Sự chịu đựng của anh tới hôm nay hoàn toàn tới đỉnh điểm.

Tùy tiện tìm một cô gái kết hôn, vốn không phù hợp với tác phong làm việc vô cùng trầm ổn của anh từ trước tới nay, anh thừa nhận hôm nay là do tức giận mà hành động, nhưng, nhìn đôi mắt to tròn lấp lánh trước mặt này, cô gái đang tò mò quan sát anh, đột nhiên anh cảm thấy, dường như quyết định này, cũng không phải là chuyện xấu. Cuộc đời anh vốn luôn được xếp đặt sẵn, không có ngoài ý muốn, hay phát sinh linh tinh, thỉnh thoảng như vậy, dường như cảm giác cũng không phải là tội tệ.

Trực tiếp bỏ qua thắc mắc của cô, đôi mắt anh khẽ nhú lại, "Những thứ đó, em không muốn sao?"

Loại khí thế này quá bức người, cô theo bản năng cúi đầu không dám nhìn thẳng anh, ngập ngừng nói: "Em, có thể không cần được không. . . . ."

Anh khẽ nhú mày, "Em chê ít?"

Chê ít? Những thứ này đã làm cô sợ đến tay chân cũng mềm nhũn, lại còn chê ít? Cô âm thầm lẩm bẩm trong lòng.

Một lần nữa, ngẩng đầu nhìn anh, cô lấy hết can đảm mở miệng: "Em không phải chê ít, mà là những thứ anh cho em không cần đến."

"Vậy em muốn cái gì?" Phụ nữ sao có thể không muốn cái gì chứ? Anh cười lạnh, tuyệt không ngoài ý muốn cô sẽ nói lên yêu cầu của mình, nhưng, ... Ánh mắt anh chợt lóe, cô chỉ có thể muốn thứ anh có thể đưa, khác, cô cái gì cũng không có được, người có lòng tham quá mức, anh tuyệt đối sẽ không dung túng.

"Em . . . . ." Cô do dự, không biết nên mở miệng làm sao.

"Có cái gì cứ nói." Anh không vui hờ lạnh, trước tiên cái gì đều nói rõ ràng, miễn sau này lại phiền toái.

"Em chỉ có một yêu cầu." Cô nghiêm túc nhìn anh.

Khóe miệng anh nhếch lên nụ cười châm chọc, liếc cô một cái.

"Kết hôn xong anh có thể cùng em về nhà chứ?"

Cái gì? Anh trừng mắt nhìn cô.

Có phải việc này anh cũng không thể đáp ứng chứ?

"Em đột nhiên kết hôn như thế, trong nhà cũng không biết, tiền trăm hậu tấu như vậy, bọn họ sẽ tức chết, nếu anh không cùng em trở về, em tuyệt đối sẽ bị họ lột da." Ba mẹ cô rất bảo thủ, hôm nay cô hành động cảm tính như vậy, chỉ có thể rửa sạch cổ về nhà chờ xử lý. Nhưng mà, nếu anh có thể cùng cô về nhà, có lẽ, có thể, đại khái, ba mẹ sẽ nể mặt anh, có thể tha thứ cho sự hồ đồ của cô, có đánh thì đánh anh, không tới lượt cô, hi hi. (Bì: em xem Vì tỷ vì lý do cuối thì đúng hơn. ^0^)

Anh nhìn phía trước trầm mặc thật lâu, sau một hồi, cuối cùng cũng lạnh lùng mở miệng: "Em cho rằng lấy lui để tiền, giả trang hiền tuệ*, giả bộ vô dục vô cầu*, tôi sẽ kính trọng em vài phần sao?" Anh cười châm chọc cực kỳ, "Tôi cho em biết, không thể nào! Hiện tại, cái gì em cũng không muốn, tương lai cái gì em cũng không lấy được, bắt đầu tôi sẽ cho em toàn bộ, nếu bây giờ, em giả bộ hào phóng, cái gì cũng không cần, như vậy tương lai . . . . ."

Một ngón tay chuyển đến trước mặt của anh, lắc lắc rất buồn cười, "Anh như vậy không được đâu nhé."

Cô thở dài nặng nề, giống như là bó tay với anh, " Có phải do xem phim Hàn, phim thần tượng, hay là đọc tiểu thuyết tình yêu nhiều quá, sức tưởng tượng phong phú như thế??"

Cô nghiêng đầu quan sát anh, vừa nhìn vừa gật đầu, "Oa, thực sự không ngờ nha, anh đường đường là tổng giám đốc đại nhân, lại có thể xem tiểu thuyết tình yêu trẻ con mới hay chứ."

Lúc này đổi lại là anh đứng hình, chẳng biết nói gì luôn.

"Haizz, TV cùng tiểu thuyết đều là gạt người mà." Cô hiểu biết gật đầu, bộ dáng giống như đang an ủi anh, " Hiện thực thì, không có nhiều phụ nữ tìm nhà giàu có giờ thu đoạn, hao tổn tâm cơ như vậy đâu, phiền chết đi."

Cô có thể suy nghĩ giống người bình thường một chút không?

Thạch Quân Nghị cảm thấy, cô gái do chính anh tuyển chọn này, lại vượt ra ngoài phạm vi anh có thể hiểu được. Cô gái bình thường, nghe được lời nói của anh, có người tức giận vì cảm thấy bị xúc phạm, có kẻ thì bị nói trúng tim đen, không có cách phản bác, nhưng cô lại. . . . .

"Tiền đủ là được, anh cho em nhiều tiền như thế, em cũng không biết cất nơi nào cho tốt. Thề rút tiền em không nhớ mật khẩu, rất có khả năng sẽ quăng thẻ lung tung, để tiền trong nhà, trời ạ, sẽ làm em sợ tới mức, ngủ cũng không yên giấc đâu."

Cô ấy còn hiểu rõ chính mình sao, bỗng nhiên nhớ tới lần đầu gặp mặt cô ấy, mạnh mẽ ngã xuống, lá cây cùng bùn đất đầy mặt và cổ, đáy mắt anh thoáng qua một nụ cười, tâm tình trong nháy mắt tốt hơn.

"Cho nên, anh chỉ cần đáp ứng yêu cầu kia của em là tốt rồi, những cái khác cũng không cần đâu."

Anh quay lại nhìn về phía cô "Cho em thì cứ nhận lấy, có nghe không?"

Cô tuy không bắt nạt người hiền, nhưng vẫn run sợ trước kẻ ác, Mỹ Vi, lập tức theo bản năng gật đầu thật mạnh, sau đó cúi đầu, đầu ngón tay vịn tới vịn lui gấu váy, rõ ràng anh không có cao giọng, cũng không trưng ra vẻ mặt hung ác, tại sao cô lại cảm thấy một cỗ khí như thế ép cô không thở nổi? Bỗng nhiên lòng cô có chút chua xót, cũng chẳng biết tại sao, chỉ là cảm thấy đau lòng, dường như khi nghe anh nói với cô như vậy cô thấy mình uất lý.

"Tôi sẽ cùng em về nhà."

Đơn giản chỉ mấy câu mà lòng của cô lại rộn ràng, "Cám ơn anh." Vui vẻ cười với anh, hai mắt tròn to vẽ thành hai nửa vàng trắng đen nhánh, rực rỡ vô cùng, tựa như một đứa trẻ.

Tay anh cầm lái, không tự chủ buông lỏng, quay đầu nhìn con đường phía trước, vốn lòng đang buồn dường như có một dòng nước ấm chảy qua .

Thật ra thì cô vô cùng khác biệt với Đồng Giai Thiên, vậy thì cô tại sao lại đáp ứng gả cho anh?

+ hiền tuệ: hiền thực, hiểu biết. (có đức hạnh cùng trí tuệ)

+ vô dục vô cầu: không muốn, không đòi hỏi. . .

Thạch Quân Nghị trước tiên chờ cô đi đổi bộ lễ phục, kế tiếp chờ bọn họ chính là một hôn lễ đơn giản, giáo đường xinh đẹp, trang nhã, an tĩnh lại thiêng liêng, không có khách khứa ồn ào, không có bày biện xa hoa, tất cả chỉ có chất phác hài hòa cùng thanh thoát.

Nơi này chỉ có anh cùng cô, cha xứ, còn có luật sư và trợ lý của anh.

Trước khi cử hành hôn lễ, luật sư của anh, Davin lấy ra hiệp nghị thư để cho cô ký tên. Không thể không thừa nhận, anh thật sự là một người chồng hào phóng, hơn nữa rất săn sóc, anh chăm lo đến tất cả nhu cầu cuộc sống của vợ mình, những gì cần thiết đều cấp cho, thì ra gả vào nhà giàu có có thể có được nhiều tiền như thế, khó trách quá nhiều thiếu nữ đều mơ ước tìm được phiêu com kim cương cho mình.

Ngắn ngủn mấy phút, La Mỹ Vi cô, từ một người con gái tiền gửi ngân hàng chưa bao giờ vượt qua năm con số, bỗng chốc biến thành tiểu phú bà, loại cảm giác này thật sự là. . . . . Quá đáng sợ!

Tay cầm bút nắm thật chặt, từ giờ trở đi, cô khẳng định trăm phần trăm, mình thậm chí đi ngủ cũng không yên giấc rồi.

"Tiền bạc cùng bất động sản tôi sẽ kêu Chí Hiên giúp em quản lý." Chí đơn giản một câu nói, làm cho cô, từ mặt mày ủ ê như đưa đám, biến thành nở nụ cười rực rỡ, cô biết mà, anh là một người đàn ông luôn biết quan tâm, lại vô dè dặt nữa.

Nhào vào trong ngực anh, thật nhanh ôm chặt lấy, "Cảm ơn anh, anh thật tốt."

Thạch Quân Nghị toàn thân cơ bắp đều căng ra, nhưng còn chưa kịp phản ứng, cô gái kia đã sớm vui vẻ ra khỏi phòng, tràn đầy tò mò nhìn ngó xung quanh.

Cô là một người có suy nghĩ khác lạ, tuyệt đối ngoài ý muốn, cố gắng không chế phản ứng không thích hợp, ngẩng mặt nhìn thấy trong ánh mắt của trợ lý mình, ý cười tràn ngập, con ngươi đen láy của anh trầm xuống.

"Vị La tiểu thư này, thật khiến người ta kinh ngạc, không phải sao?" Vương Chí Hiên mở to hai mắt nhìn ông chủ của mình, sự đắc ý pha lẫn giấu cợt nhìn anh.

Đối với việc ông chủ thay đổi cô dâu, hẳn vừa vui vẻ lại sùng sốt không thôi, hẳn luôn cảm thấy cái cô thiên kim đại tiểu thư luôn điều ngoa tùy hứng, Đồng Giai Thiên, căn bản là không xứng với ông chủ trầm ổn, nhưng chẳng làm thế nào được ông chủ của hẳn thích cô ta cơ chứ, nhưng hiện tại, ông chủ cuối cùng cũng nhìn được ánh sáng chân lý, lựa chọn La tiểu thư, thật sự là chuyệntốt.

Tuy rằng hẳn đối với La tiểu thư cũng không hiểu rõ, nhưng nhìn bộ dáng của cô, một cô gái đơn thuần, không chất chứa tâm cơ, lại thuần khiết như vậy, nếu so với Đồng Giai Thiên, cô càng thích hợp với ông chủ gấp nhiều lần.

Thạch Quân Nghị nhận lấy bút máy Davin đưa, ký tên nhanh gọn trên văn kiện, sau đó thông thả để bút xuống, cúi đầu gọi: "Chí Hiên."

"Vâng"

"Vé máy bay cậu đặt tốt rồi chứ?"

"Đặt xong! Ha ha, toàn bộ hai mươi ngày nghỉ phép ở Địa Trung Hải, chỉ nghĩ thôi tôi đã ngứa ngáy khó nhịn rồi." Ông chủ mình đồng da sắt của hẳn, cuối cùng cũng quyết định nghỉ phép đi tuần trăng mật, để cho trợ lý bé nhỏ là hẳn, có thể đi theo nghỉ ngơi, cho nên hẳn đã sớm đặt vé máy bay từ lâu, tính toán vui chơi bù cả gốc lẫn lãi, "Tôi đã lên kế hoạch hết cả rồi, có thể ngồi phiêu mình trên thuyền ở Aegean Sea, lại có thể nằm dài tắm nắng trên bãi cát, ngắm bãi biển cùng mỹ nữ bikini. . . . ."

"Sợ rằng không được." Nhàn nhạt bốn chữ, cắt đứt sự tưởng tượng phong phú về bãi biển và người đẹp của Chí Hiên.

"Còn có. . . . . Cái gì?"

"Dự án hợp tác cùng Đồng thị, cậu phải tự đi làm thôi, hôn sự thay đổi, tự nhiên mọi chuyện cũng bị đảo lộn, dự án hợp tác lần này, trừ tôi ra cậu rõ ràng hơn ai hết." Thạch Quân Nghị đứng lên, vỗ vỗ bả vai Vương Chí Hiên, "Yên tâm, tiền vé máy bay, công ty sẽ chi trả cho cậu."

Cái gì! Vương Chí Hiên ngơ ngẩn ngay tại chỗ, ngây ngẩn cả người.

"Haizz, ai cho cậu giấu cợt ông chủ." Davin thu thập xong văn kiện, cũng vỗ vỗ bả vai Vương Chí Hiên, bày tỏ hai phần đồng cảm, tám phần hả hê.

Vương Chí Hiên buồn bực nghĩ tới lần đầu đi chơi đã gặp trở ngại, đây là đạo lý gì hả.

Thạch Quân Nghị vừa đi ra khỏi phòng liền thấy Mỹ Vi đang nằm trên bệ cửa sổ, tưởng chừng sắp té xuống, anh từ từ đi tới bên cô., nhẹ giọng nhắc nhở: "Đã đến lúc rồi, đừng làm cho cha xú tội."

Mỹ Vi quay đầu nhìn anh cười rực rỡ, "Vườn hoa ở đây thật sự rất xinh đẹp phải không anh?" Vườn hoa phía sau giáo đường trồng một rất nhiều hoa cỏ, đầy sức sống, không gian mang đến hơi thở ngọt ngào.

Giương mặt bình thản, vì nét tươi cười mà bừng sáng, khuôn mặt cô khẽ làm anh chấn động. Cô sao làm được điều đó? Cô lúc nào cũng vui vẻ, vô lo vô nghĩ.

Đột nhiên, anh hỏi một vấn đề ngoài dự định: "Tại sao lại đồng ý?"

"Dạ?"

"Tại sao lại đồng ý gả cho tôi?"

Bỗng nhiên cô cảm thấy cực kì thẹn thùng, tim đập thình thịch, anh hỏi cuối cùng thì anh cũng hỏi, cô vốn cho là anh vĩnh viễn cũng sẽ không hỏi, bởi vì anh là giận dữ mà cưới cô, bởi vì thời khắc đó đối với anh mà nói, là ai cũng không quan trọng, chỉ cần không phải Đồng Giai Thiên, nhưng anh vẫn hỏi, cuối cùng vẫn tò mò với cô, vậy cô nên trả lời sao đây? Tay nắm chặt váy, chặt đến mức ngón giữa cũng đau.

Anh nhìn gương mặt của cô, trong phút chốc trở nên đỏ bừng, chợt có chút không nỡ. Tại sao muốn hỏi đây? Một cô gái quyết định gả cho người đàn ông xa lạ, nguyên nhân thật ra rất đơn giản, không phải vì danh cũng là vì lợi, gả cho anh, cũng không khác biệt nhiều lắm, anh cần gì phải ép cô nói trắng ra chứ?

Nhưng vừa vặn trong nháy mắt đó, anh lại nghĩ, có thể cô sẽ không như thế, sẽ là..... Hay là cô vốn định thế khi đồng ý lấy anh, chắc hẳn không nằm ngoài suy nghĩ của anh.

"Em không cần phải trả lời."

"Bởi vì em thích anh."

Lời của bọn họ đồng thời vang lên, anh trầm thấp, cô thanh thúy, đi thẳng vào lòng nhau.

Anh ngưng, nhìn cô, cô nói, cô thích anh, Thạch Quân Nghị dùng lý trí của mình, cùng logic tỉnh táo, phân tích một hồi, cho ra kết luận, anh nghe lắm rồi.

"Em nói cái gì?"

"Em thích anh." Cô đối mặt với anh, đôi tay giữ tại phía sau cho mình dừng khí, "Bởi vì thích, mới đồng ý gả cho anh." Bắt đầu từ thời khắc đồng ý gả cho anh, cô quyết định phải dừng cảm một lần, thổ lộ cho anh biết tình cảm của mình, không còn yên lặng ở một bên như trước, bởi vì cô đã có cơ hội đến gần anh, cho nên cô phải biết quý trọng cơ hội này.

"Chúng ta, chỉ gặp qua một lần."

"Là anh gặp qua em một lần." Mà cô, đã sớm gặp anh vô số lần, từ lần đầu tiên con tim đã nhảy loạn, đến khi vào làm trong công ty anh, lặng lẽ nhìn từ xa, vĩnh viễn cô đều đứng ở trong góc mà anh không thấy được, yên lặng thích anh.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều là thành phần không có gì xuất sắc, học tập không tốt, dáng dấp cũng không xinh đẹp, không có sự nghiệp hùng tâm tráng chí, lá gan cũng nhỏ, nhưng mà cô không cảm thấy như thế có gì không tốt, cô hài lòng với cuộc sống của mình, cảm thấy vui vẻ, tự tại cho dù mọi người cho rằng cô không cầu tiến, bảo cô không có tiền đồ, nhưng cô lại có hài lòng với những gì bản thân đang có.

Cho đến khi lần đầu tình cờ ở trường người bạn thân, gặp được anh đang diễn thuyết, trong lúc vô tình chứng kiến anh khích lệ một học sinh tự ti, sự ôn hòa cùng khiêm tốn, khiến cô vừa gặp đã yêu.

"Mỗi người đều có điểm khác biệt của riêng mình, coi như một chiếc lá cây, cũng có thể hưởng thụ sự hạnh phúc của chính mình, không cần quan tâm đến ánh mắt của người khác, chỉ cần cảm thấy thỏa mãn, vậy thì đủ rồi, tiêu chí của sự thành công từ trước tới nay không chỉ có một."

Thì ra có người hiểu được cô cho dù người đó chẳng biết cô là ai, nhưng cô vẫn cảm thấy hạnh phúc, cũng bắt đầu từ ngày đó, cô vẫn luôn dõi theo anh. Ban đầu, cô cũng không rõ cảm giác của mình với anh là gì, chẳng qua là cảm thấy anh có thể hiểu được cô, mãi cho đến ngày đọc được trên báo viết về chuyện tình của anh, biết anh có một người bạn gái lâu năm, bọn họ yêu nhau đã tám năm, tim cô thấy đau đớn và cô nhận ra cô đã thầm yêu anh từ rất lâu rồi.

Tình cảm thật là kỳ diệu, lặng lẽ chảy vào trong lòng, yêu chính là yêu, cho dù cô biết rõ rằng giữa anh và cô là một khoảng cách xa vời vợi. Cho nên chỉ cần cô, chỉ một mình cô biết mình thích anh là đủ rồi, hưởng thụ phần tình cảm say đắm thuộc về mình này, cho tới bây giờ cô cũng chưa có một mơ ước xa xôi nào là anh sẽ biết đến cô.

Nhưng thì ra ông trời cũng có sắp xếp.

"Ý của em là, em đã gặp tôi rất nhiều lần?" Anh khẽ nhíu mày hỏi cô.

"Vâng" mười bảy tuổi năm ấy, ngẫu nhiên thấy được, cho tới bây giờ đã năm năm rồi, thời gian trôi qua thật là nhanh.

"Khi nào thế?"

"Ai nha, không phải nói đến giờ rồi sao, anh không muốn kết hôn với em à?" Cô tiến lên khoác cánh tay anh, "Chúng ta ước định nhé, mỗi ngày chỉ được hỏi 1 vấn đề thôi nhé. Hôm nay ưu đãi cho anh, hỏi hai, bắt đầu từ ngày mai, anh hỏi em một vấn đề, em cũng hỏi anh một vấn đề có được không?"

Cô rốt cuộc có cuộc sống như thế nào? Anh chỉ biết im lặng.

Cô gái có tính cách như thế, cho tới giờ anh chưa bao giờ gặp, nhưng cô, lại làm cho anh vui vẻ, một loại vui vẻ nhẹ nhàng ở chung một chỗ với cô thật dễ chịu.

"Mỗi ngày hỏi một thôi ư, ừ cũng được?"

"Đúng." Thổ lộ cũng cần dừng khí, hôm nay dùng khí dùng hết cả rồi.

"Rất tốt." Anh khẽ cười với cô, mang cô đi về phía trước, coi như là bị kích thích mà chọn cô, nhưng thật ra cũng không hẳn bị kích thích mà chọn cô, không phải sao?

Cô sẽ mang lại cho anh niềm vui đáng kinh ngạc, anh tin tưởng vậy.

Vốn cho là kết hôn là đại sự của cả đời người, muốn hoàn thành nó nhất định phải lao tâm khổ tứ, mệt mỏi mà chết, nhưng từ lúc ký tên đến diễn ra hôn lễ chỉ ngắn ngủi trong mười lăm phút cô đã trở thành Thạch phu nhân, mơ mơ hồ hồ thành một người phụ nữ đã kết hôn.

Sau khi bị đeo lên một chiếc nhẫn kim cương lớn đến mức có thể hù chết người, mãi cho đến lúc Mỹ Vi ra khỏi giáo đường, vẫn còn cảm thấy lâng lâng, có một loại cảm giác không chân thực, nhưng ngón tay trĩu xuống vì nặng kia, rồi lúc cha xứ tuyên bố chú rể có thể hôn cô dâu, khoảnh khắc anh chạm vào môi cô là mình chứng cô đã kết hôn với anh, cùng Thạch Quân Nghị, cùng người đàn ông cô thầm thương trộm nhớ ròng rã mấy năm trời.

Anh hôn cô, anh thật sự đã hôn cô! Trời ạ, ai làm ơn gọi cô tỉnh giấc dậy đi, giấc mơ này cũng quá chân thực rồi, cũng quá tốt đẹp rồi?

"Em muốn đi tuần trăng mật ở đâu?" Chồng của cô.....thanh âm của Thạch Quân Nghị kéo cô trở về thực tế.

Nghe rõ lời của anh, cô vui mừng nhìn anh, "Em có thể chọn ư?" Cô cho rằng anh cũng không thiết tha đi tuần trăng mật, chắc muốn theo kế hoạch tuần trăng mật đã lên kế hoạch trước, dù sao vé máy bay cùng khách sạn đã đặt rồi, cũng đỡ phải phiền toái, thật không nghĩ tới đột nhiên anh lại hỏi ý kiến của cô, điều này làm cho cô vừa mừng vừa sợ.

Anh cũng muốn cùng cô đi hưởng tuần trăng mật nha. . . . .

"Chú rể em không chọn được, nhưng mà tuần trăng mật, thì em có thể tự mình chọn lựa."

Anh đang. . . . . Cùng cô nói giỡn?

Thạch Quân Nghị lại có thể biết nói đùa với cô? Cô không phải đang nằm mơ chứ, trong mơ, cô cùng anh kết hôn, sau đó anh còn muốn đưa cô đi hưởng tuần trăng mật! Có phải là chỉ cần tỉnh giấc sẽ nhận ra trái đất vẫn quay, cô vẫn là cô, cái người tâm thường, La Mỹ Vi đó?

"Có nơi nào muốn đi không?" Xem ra anh lấy phải một cô vợ hay để hôn đi du lịch rồi, anh vô cùng kiên nhẫn hỏi cô một lần nữa.

"Có có có." Cuối cùng phản ứng kịp, cô gật đầu liên tục, cả thân thể cũng lao vào ngực của anh, cười nịnh nọt, "Maldives, đi Maldives có được hay không? Em cực kỳ muốn đi."

"Tại sao?"

"Bởi vì Mạch Đâu nói, " Maldives, trời xanh mây trắng, rừng dừa bóng cây, nước trong cát trắng " nha!" Lúc cô nói chuyện, bên trong đôi mắt tựa như có ngôi sao lấp lánh, cảm giác hưng phấn tràn đầy khó diễn tả thành lời.

Một phút trầm mặc, anh lẳng lẳng mở miệng: "Mạch Đâu là ai?"

Cô tròn to hai mắt nhìn anh, "Ngay cả Mạch Đâu anh cũng không biết?"

Nét mặt của cô thật sự là quá ngạc nhiên, cho nên lần này anh trầm mặc lâu hơn, "Tôi nghĩ, không nên đi Maldives."

"Hả? Tại sao?"

"Dù sao, ngay cả Mạch Đâu là ai tôi cũng không biết, qua bên kia giống như không hợp lý."

Sao lại như vậy! Cô lặng im chẳng biết nói gì, người đàn ông này bề ngoài thì nghiêm túc đứng đắn, nhưng thật ra cũng rất xấu bụng nha.

"Làm ơn mà, đi mà..., em rất muốn đi nơi đó xem một chút." Cô ôm chặt cánh tay của anh, liều chết dao qua lác lại "Được rồi, em xin lỗi nha, em không nên giễu cợt anh, không nên tức giận nha."

Anh rất chậm cúi đầu, nhìn về cánh tay của mình.

Cô cũng cúi đầu nhìn theo, một hồi lâu sau, mới phản ứng kịp, “ Rầm”, mặt cô nhanh chóng thiếu máu, cô cư nhiên ôm cánh tay anh vào trước ngực mình, sau đó lại còn.....Ack, cọ xát. Cái đó.....máu lên được tới não, thân thể của cô cũng theo đó.....có cảm giác.....anh chắc chắn là cảm nhận được, bởi vì, cánh tay anh bây giờ, còn đang đè trên bộ ngực của cô, còn đè ở.....nơi đó!

Trời ạ, cô không muốn sống nữa!

Mỹ Vi chợt buông tay anh, dùng sức đẩy anh ra, lại quên mình còn đứng ở trên bậc thềm ngoài giáo đường, thân thể đứng chưa vững mắt đi thẳng bằng lần này kể cả Thạch Quân Nghị có phản ứng nhanh nhẹn nữa, cũng không cứu nổi cô, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô từ bậc tam cấp té xuống.

Mạch Đâu: nhân vật chú lợn Mạch Đâu, là một nhân vật hoạt hình Hongkong – Trung Quốc, rất được các bạn nhỏ yêu thích.

Các bạn tham khảo 1 truyện về Mạch Đâu ở đây nhé. Rất ý nghĩa đó!

Bạn đang đọc truyện *Nợ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

"Haizz " Một tiếng thở dài.

Ngón tay ai đó vẫn vững vàng gõ bàn phím

"Haizz . . . ." Tăng thêm thở dài.

"Haizz!" Thanh âm than thở cũng sớm bay ra ngoài cửa sổ, mặc cho gió thổi mây bay.

Nhẹ nhàng lật từng trang giấy trắng tinh, ánh mắt lạnh lợi xem qua những con số tràn kín trang giấy.

Thật là, chẳng có chút cảm giác vui vẻ gì cả!

Mỹ Vi ung dung tự tại, ngồi trên máy bay tư nhân, tay cầm một khăn bông bọc đá lạnh chườm trên trán, nhìn chằm chằm ai đó bên cạnh, càng tăng volume tiếng thở dài thườn thượt, trên đời này còn có cô dâu nào đen đui, xui xẻo như cô không chứ!

"Thật là quá xui xẻo."

"Muốn tới Maldives thật là không dễ dàng."

"Giáo đường tại sao phải có bậc thềm nha, thiệt là."

Một hồi lăm nhăm, cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của ai đó.

"Sao rồi, cái trán còn đau không?" Thạch Quân Nghị ngồi ở một bên, mắt nhìn chằm chằm màn hình laptop trước mặt, nhưng hiển nhiên là bị phân tâm, vì ai kia từ lúc lên máy bay, luôn ở bên cạnh anh, lẩn qua lộn lại, lăm bầm lầu bầu quên trời quên đất kia. Anh đã cố nén cười, xem công phu của ai kia còn đạt được tới cảnh giới nào nữa đây, nhưng mà cuối cùng vẫn không thể chịu nổi sức công phá của cô.

"Đứng đứng đứng, đau quá." Thấy anh rớt cuộc cũng chịu để ý đến cô, cô lập tức để xuống khăn bông, nhào về phía anh, "Anh xem, anh xem."

Anh đánh giá cái trán của cô, sưng u một cục, đỏ cả một vòng, thật ra thì cũng không quá nghiêm trọng.

Bậc thềm tam cấp cũng không cao lắm, mặc dù lúc té xuống tư thế ừ thì có xấu một chút, nhưng may mà cũng không có bị thương, chẳng qua, không ngờ lúc đang bỏ dây, uhm, không cẩn thận, trán đụng vào bậc thềm, sau đó.....

Cô quang minh chính đại nằm xuống lần hai, mặt chôn dưới nền đất, sống chết không chịu ngóc lên.

Nghĩ đến tình cảnh khi đó, trong mắt anh lại lấp lánh ý cười, đôi môi khẽ nhếch.

"Anh cười em, cười em!" Cô giận đến mức muốn đâm chết cái ghế dựa cho rồi.

Anh ho khụ khụ một tiếng, "Còn phải bồi thuốc sao?"

"Hừ hừ!" Anh giễu cợt cô mà, một tia đồng tình, thương cảm cũng không có, cô mới không thèm để ý đến anh đâu.

Không nói lời nào sao? Lại im lặng làm việc.

Anh cũng không để ý, lấy phần văn kiện dưới bàn, so sánh với con số trên máy tính.

Cuối cùng vẫn là cô nhịn không nổi, "Em vừa mới bồi qua."

"Ừ."

Quan tâm đầy đủ, sự chú ý của anh đã sớm trở lại trên màn hình laptop.

Hả? Như vậy coi như xong? Nỗ lực, phấn đấu nửa ngày giờ của cô lại thành công dã tràng sao? Cô còn lâu mới chịu nha.

Không gian chỗ ngồi của máy bay tư nhân rất rộng rãi, cô dứt khoát bò đến chỗ anh, sát lại gần, "Đầu của em thật choáng váng nha."

"Tôi gọi phục vụ lấy thảm lông cho em, ngủ một giấc sẽ tốt hơn đó." Để xuống văn kiện đã nhìn phân nửa, chuẩn bị đóng dấu.

Cô cuống quýt cản anh lại, thuận thế nhào vào ghế dựa của anh, cười nói: "Chúng ta tâm sự được không?"

Anh nhẹ nhàng lật trang giấy, ngược mắt nhìn cô, không hiểu sao cô làm sao mà có thể như vậy, ung dung tự tại dường như từ khi sinh ra đã như vậy làm anh cảm thấy không quen.

"Được không anh?"

"Tôi đang làm việc."

"Ai ư, em sẽ không ảnh hưởng đến anh đâu mà." Cô dứt khoát ăn vạ sát gần hơn, "Em bảo đảm không ầm ĩ mà."

Anh rất hoài nghi.

"Này, Thạch tổng giám đốc, Thạch lão đại, anh cùng em trò chuyện, đề ý em một lần nữa có được hay không? Em đang cảm thấy chán vô cùng."

Haizz . . . . Cam đoan của cô có bao nhiêu phần đáng tin đây?

Anh bó tay thờ dài, "Tôi có văn kiện muốn xem."

"Chỉ năm phút thôi mà." Cô trực tiếp giờ nắm ngón tay, "Trò chuyện chút thôi nha."

Đột nhiên anh cảm thấy hình như mình vừa mới cưới một cô vợ trẻ con còn chưa kịp lớn "Em muốn nói chuyện gì?" Xem ra không có cách nào làm việc rồi, ngón tay anh trên bàn phím chậm lại.

"Anh như vậy rất khó nói chuyện nha." Có thể ở khoảng cách ngắn ngủi như vậy, nhìn anh thật là cảm giác tuyệt vời, vừa ngược mắt có thể nhìn thấy khuôn mặt u buồn của anh, kì thật anh không phải là người đàn ông đẹp trai, tuấn tú, mỗi đường cong đều khắc họa lên vẻ ngoài lạnh lùng, kiên định, đôi môi mang theo một loại tuyệt đối kiên cường, không nhân nhượng, khi cúi đầu xem văn kiện, anh nhíu mày khe khẽ, chuyên chú mà nghiêm túc, mười phần uy nghiêm, chính là một loại khí phách trời sinh có tướng vương giả.

Ánh mắt trượt đến cánh tay cầm văn kiện của anh, áo sơ mi màu xám nhạt được xắn lên, lộ ra cánh tay rắn chắc, cơ bắp phia trên vì động tác của anh mà hơi hơi rung lên, tràn đầy sức mạnh, nghĩ đến cánh tay của anh đè trước ngực cô. . . . . . Ngừng, không thể nghĩ tiếp nữa, nếu không cô chảy máu mũi là cái chắc.

Ánh mắt có chút khó khăn lại quay trở về trên gương mặt anh, nhìn biểu tình chuyên tâm làm việc của anh, trái tim lại trở nên ngọt ngào chìm đắm.

Cô biết anh năm năm, công tác ở Duệ Sang ba năm, tất cả tin tức viết về anh trên báo, đều cẩn thận đọc qua, cô biết anh xử lý công việc, quả quyết, lý trí, chưa bao giờ hành động theo cảm tính.

Ở trong tập đoàn, mỗi quyết định anh đưa ra đều lấy lợi ích của tập đoàn làm mục tiêu hàng đầu, anh bình tĩnh, anh cơ trí, anh giữ mình trong sạch, không giống những cậu ấm chỉ biết dựa hơi gia đình, thành tích của Duệ Sang hết thấy đều là do nỗ lực của anh, mà tập đoàn xuyên quốc gia Duệ Sang có được nguồn lực hùng hậu như ngày hôm nay, anh dĩ nhiên là công thần lớn nhất.

Cô đã từng chỉ có thể ở cách anh rất xa, lặng lẽ nhìn anh, thích anh, chưa từng nghĩ tới có một ngày, mình có thể gần anh như vậy, có thể trở thành vợ anh, mơ mơ hồ hồ gả cho anh, là một việc vượt quá sức tưởng tượng với trí óc nhỏ bé của cô!

Biết anh yêu người khác, biết cuộc hôn nhân này chẳng qua là tranh hơn thua của hai người yêu nhau, cô vẫn cố tình muốn thử một lần, cho bản thân một cơ hội duy nhất.

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn là một nữ sinh tầm thường, nhát gan, không xuất sắc, không xinh đẹp, cô căn bản là tự nguyện sống trong bình yên, cố gắng diễn tốt nhân vật người xa lạ qua đường, không hề đòi hỏi thứ không thuộc về mình, cũng không muốn làm tương về một cuộc tình oanh oanh liệt liệt, cho dù cô mãi mãi yêu anh, chỉ có thể hải lòng nhìn thoáng qua anh.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày anh sẽ đưa tay về phía mình, chưa từng nghĩ tới, bọn họ sẽ kết hôn rồi lại ở chung một chỗ. Thì ra là trời xanh rủ lòng thương, cho cô một cơ hội ngàn vàng, cho dù bây giờ, trong lòng anh là bóng hình người con gái khác, cho dù với anh cô cũng chỉ quen thuộc hơn người qua đường một chút thôi, nhưng cô muốn nỗ lực, cố gắng một lần, một lần thôi, vì tình yêu, vì hạnh phúc chính mình.

Thạch Quân Nghị đối chiếu xong số liệu trong văn kiện, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, bên cạnh dường như. . . . . . Quá yên tĩnh rồi, anh nghiêng đầu, thẳng tắp động lại trong mắt anh là hình ảnh cô vô cùng nghiêm túc, chăm chú nhìn anh.

Cô nhìn bộ dáng của anh, quá mức chuyên chú, giống như toàn bộ thế giới chỉ có anh một người, tim anh dâng lên một cơn sóng kỳ lạ, lúc này bên tai, không khỏi vang vọng câu nói kia của cô, em thích anh.

Vừa thanh thúy vừa kiên định, không ngừng vang vọng trong đầu anh.

Anh không kiềm chế được xúc động bất chợt kia, vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt cô, làn da trơn bóng, non nớt, mềm mềm, mang theo một chút trẻ con, ngây thơ mà đáng yêu cực kì "La Mỹ Vi."

"Dạ." Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô, thì ra là, cái tên bình thường như thế, cất lên từ miệng anh, lại có thể biến hóa dễ nghe nhường ấy.

"Em thật yêu thích tôi sao?"

"Vâng"

Trong khoảnh khắc này, bất chợt anh tin tưởng thật sự rằng cô thích anh, tin tưởng sự đơn thuần cùng cố chấp đáng yêu của cô.

"Như vậy, chúng ta thử một lần đi." Nhìn sâu vào đôi mắt cô "Có lẽ quyết định cưới em là do kích động, nhưng anh sẽ nghiêm túc với cuộc hôn nhân này, thử, cũng thích em."

Đêm đã khuya lắm rồi, mà đột nhiên cô cảm giác như pháo hoa nổ rộng trong lòng, cuộc sống của cô thực sự thêm một niềm hạnh phúc nữa ư?

Cô u mê, ngây ngất không tin vào những gì chính mình vừa nghe thấy.

Anh nói, anh cũng thử thích cô, đây là câu nói cảm động cô nhất khuấy đảo nội tâm nhất mà cô từng được nghe, so với câu “anh yêu em” lại càng làm rung động góc sâu thẳm trong lòng cô gấp nhiều lần.

Anh cũng không đem hôn nhân làm trò đùa, vẫn rất nghiêm túc, thậm chí anh còn sẽ nghiêm túc với nó. Từ trong đáy sâu nội tâm niềm vui xen lẫn nỗi buồn tràn lên trái tim cô mang theo ảm áp, ngọt ngào.

Thì ra là, ông trời vẫn rất quan tâm cô nha.

"Em đồng ý cùng anh cùng nhau cố gắng sao?" Anh dịu dàng hỏi, như gió xuân ảm áp thoảng qua, làm người chìm đắm, say sưa.

Thế giới của cô trong khoảnh khắc đó bỗng đảo lộn.

"Mỹ Vĩ?" Cô lại mất hồn rồi, Thạch Quân Nghị lần nữa thờ dài, cô thật đúng là tuýp người không biết viết hai chữ chuyên chú thế nào, "Em nghe thấy không?"

"Nghe thấy ạ. . . . ." Cô lẩm bẩm thì thảo như kẻ mộng du, làm sao có thể không nghe thấy chứ, như thế nào lại không nghe được chứ?

"Vậy câu trả lời của em là?"

Đương nhiên là tốt, cô nóng lòng muốn ngồi thẳng dậy, nhưng bà vai lại truyền đến một trận đau nhói, khiến cho toàn thân cô mềm nhũn, ngã thẳng lên đùi anh, tay cô căng đến mức tê dại.

"Em sao thế. . . . ."

"Được được được, em nói là được." Cô rời rít đứng dậy, nhưng nửa người trên cũng cứng lại, làm sao có thể chống đỡ nổi? Lại té trở về, giữa giữa giữa ngày cũng không dậy nổi.

Cơ bắp bên sườn mạnh mẽ co lại, anh duỗi tay giữa lấy vai cô, "Em đứng dậy trước."

Cô đáng thương nhìn anh, "Em cũng muốn thế, nhưng mà bà vai em vừa đau lại tê dại nữa." Có thể tư thế của cô quá khắt khe, chính mình không chú ý tới, hiện tại bà vai như có hàng nghìn cây kim đâm tới, vô cùng khó chịu. Cô thử lắc lắc đầu, gáy lại truyền đến hàng loạt nhức mỏi.

"Vậy thì không nên lộn xộn." Anh cắn răng nhỏ giọng nói ra.

"Vi. . . . ." Quay đầu, cô sững người lại, sau đó gương mặt trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, bởi vì. . . . . Cô cảm thấy.

Dưới mặt cô, một nơi nào đó đang phát sinh biến hóa, nóng nóng, cứng rắn, vẫn còn đang. . . . . Động. Trời ơi, mặt cô vừa vịn chạm vào nơi đó, sau đó còn một mực tại chỗ đó của anh, day tới day lui, vậy mà mình không phát hiện ra.

Mặc dù cô không có kinh nghiệm, nhưng bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt rồi khoa học phát triển, cái gì cần biết cô vẫn biết, "Dạ. . . . . Thật xin lỗi." Cô sợ tới mức không dám lộn xộn nữa, chỉ có thể ngồi im tại trận.

Anh cúi đầu, muốn khống chế phản ứng sinh lý của mình, nhưng khi thấy cánh môi đang khép mở của cô, cách người anh em của anh không tới một cm, cánh môi mềm mại, bởi vì kinh ngạc mà khẽ hé ra. . . . . Loại kích thích này, thật sự là. . . . .

Anh tự tay ôm lấy thắt lưng cô nâng lên, cúi đầu hôn lên cánh môi kia.

Môi của cô mềm mại khó nói thành lời, chỉ cần khẽ chạm, đã tự giác mở ra, mặc anh chiếm lấy, lưỡi của anh liếm mút qua hàm răng cô, lại tham lam tiến vào khe uốn lượn lưỡi nhỏ nhắn của cô.

Cô nặng nề thở hổn hển, sợ tới mức cả người run rẩy, đầu lưỡi không lưu loát, cử động cũng không dám cử động. Cô ngây thơ, non nớt làm tim anh rung động không thôi, thờ dài ôm cô càng chặt hơn, thân thể cô dán sát trước ngực anh, lúc này anh không thể suy nghĩ được gì, anh chỉ muốn ôm cô, ôm cô, đem tất cả sự nhỏ xinh, nhu nhược, từng chút, từng chút thu vào trong ngực mình, không cho cô lé tránh.

"Ồ. . . . ." Nụ hôn của anh vừa thâm sâu vừa trầm, toàn thân cô nóng bỏng, hít thở không thông, hoa mày chóng mặt, mê loạn, dán vào cổ anh, mềm nhũn vô lực, khi anh đem lưỡi cô ngậm vào trong môi anh, khuấy đảo bên trong, cọ xát, bú mút, thì trong đầu cô trở nên trống rỗng, mạch đập bên cổ

dồn dập điên cuồng.

Anh cảm thấy cô có gì đó không thích hợp, thả môi ra, nhìn gương mặt cô sung huyết đỏ bừng, trong lòng không khỏi mềm lòng, "Cô ngốc, dùng mũi hít hấp nào."

"A. . . . ." Nghe anh nói, cô mới phát hiện mình vẫn đang kìm nén hơi thở, khó trách ngực đau đớn mãnh liệt như vậy.

Cô run rẩy như một chiếc lá khẽ khàng bay trong gió, dựa vào trong ngực anh, nặng nề thở dốc, trái tim đập nhanh ngoài sức tưởng tượng.

Anh hôn cô! Lần thứ hai.

Không giống với nụ hôn nghi thức ở giáo đường, lần này là hôn sâu, môi lưỡi quện chặt, thì ra hôn có thể tốt đẹp đến nhường này.

Thạch Quân Nghị ôm lấy cô, đối với việc xúc động hôn cô, có một chút giật mình, nhưng không hề hối hận. Anh chưa từng nghĩ rằng bọn họ sẽ tiến triển nhanh như vậy, anh vốn tính toán trong tim mình vẫn còn hình bóng cũ, anh sẽ không cùng cô quá mức thân mật, bởi vì chuyện này đối với cả hai đều không tốt, nhất là đối với cô như vậy là không công bằng.

Nhưng hiện tại xem ra, anh đánh giá quá cao năng lực tự chủ của mình, cũng quá coi thường sự quyến rũ của cô với anh, thân hình nhỏ nhắn, mảnh mai như thế lại có một sức hút kinh người như vậy, chỉ cần ở chung một chỗ với cô, anh dường như mơ mơ hồ hồ, không giống lúc thường, nhưng cái cảm giác này, thật sự là. . . . . Chết tiệt tốt.

Cô run rẩy ngồi trên đầu gối anh, hơi thở dồn dập, đầu hơi nghiêng qua, ánh mắt vô tình quét qua màn hình laptop, sau đó sùng sốt, một lần nữa, ngẩng đầu nhìn anh, không dám tin, khẽ thì thào: "Mạch Đầu."

Anh mà lại dùng công cụ tìm kiếm tra từ khóa Mạch Đầu, là bởi vì lúc trước cô giấu cọt anh không biết Mạch Đầu là ai sao? Trời ạ, ha ha ha ha ha ha. . . . .

Thời điểm máy bay đáp xuống, Mỹ Vi bị màu xanh ngọc bích màu của biển sâu làm cho choáng ngợp, bờ cát dài trắng như tuyết, nơi này chính là Maldives, được Thượng đế rải xuống một chuỗi trân châu, một mảnh ngọc sáng long lanh rớt xuống, được người đời ngợi ca là "Thiên đường thất lạc".

Mộng Huyền đảo chính là điểm đến của hai người, xuyên qua khu vực giá lạnh mùa đông, đi đến khu vực đảo nhiệt đới này, đập vào mắt là hình ảnh thiên nhiên sinh động, tràn đầy sức sống, khoan khoái làm người ta quên đi buồn phiền! Màu biển cùng màu trời tôn lên màu xanh ngọc bích, khắp nơi một màu xanh biếc, rực rỡ trong không gian là hoa tươi nở rộ, trong không khí tràn ngập hương thơm, làm người ta hít thở khoan khoái, nhẹ nhàng.

Tại nơi này cảnh đẹp muôn nơi, tràn ra sức sống mãnh liệt, tựa như trong truyện thần thoại, vị nữ thần chiết nhánh cây, chỉ cần vẫy tay ném ra một nhánh cây xanh nhạt, khắp trời hoa thơm nở rộ, rồi cũng tại nơi đó hiện ra một dòng suối trong mát lạnh.

Yên tĩnh mà đơn giản, thuần túy mà thanh thoát, ở nơi này, mọi muộn phiền cũng theo cảnh sắc tuyệt mỹ trước mắt mà tan vào hư vô.

Giống cái tên tựa như ảo mộng của nó, bao quanh khách sạn là những rừng cây cao lớn, biếc xanh, tươi tốt, mang theo mùi phấn phong tình của vùng nhiệt đới, nóc nhà màu xám tro, chất liệu từ gỗ thô, thuần phác lại đáng yêu.

Gian phòng của hai người lớn quá mức tưởng tượng, dùng từ xa hoa hình dung vẫn còn khiêm tốn, còn có bể bơi tư nhân, mát lạnh hơi gió biển mặn mặn, lúc mở cửa sổ, đập vào mắt là biển xanh mênh mông tầng tầng lớp lớp, dưới ánh trăng phản chiếu ánh bạc, tuyệt mỹ như bọn họ đã tiến vào nơi tiên cảnh.

Sóng biển nhấp nhô, gió biển thổi nhẹ, có tiếng nhạc truyền đến như có như không vang vọng, bên ngoài cửa sổ tiếng sóng biển rít gào, làm cho người ta có cảm giác hư hư thật thật.

Mỹ Vi mặc áo choàng tắm, mái tóc ẩm ướt xỏa trên vai, đứng bên cửa sổ, nhìn ra những bãi đá xa xăm trong màn đêm, tâm tư hỗn loạn.

Đây là. . . . . Đêm tân hôn của hai người.

Hai người so với người xa lạ cũng không khá hơn là bao, lại muốn cùng nhau qua đêm. . . . . Vừa nghĩ tới thôi mà dạ dày cô đã co rút thật lợi hại rồi, có sợ hãi, có kinh hoàng, có luống cuống, cũng có một chút xấu hổ, nhưng không thể không thừa nhận, cô còn có một tí tí mong đợi, nhất là sau nụ hôn trên máy bay kia.

Buổi chiều cô vẫn bị vây trong trạng thái khẩn trương căng thẳng, cảm giác được trong thân thể, sợi dây kia căng tới mức sắp sửa đứt tới nơi, cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh, càng không dám tiếp xúc thân thể cho dù chỉ một chút thôi với anh, ngay cả anh hỏi, cũng chỉ dám một gật hai lắc, ngược lại, Thạch Quân Nghị vẫn thản nhiên, nghiêm túc như cũ, giống như hôn hay không hôn, với anh căn bản là chẳng quan trọng gì cả.

Phát hiện ra điểm này, làm cho cô giận dữ, được rồi, cô thừa nhận mình không có chút kinh nghiệm nào cả, hôn lên cảm giác ngô nghê, không tốt lắm, nhưng anh cũng không nên không thêm để ý như vậy chứ? Giống như chịu ảnh hưởng của nụ hôn kia chỉ có mình cô thôi ày.

Nhưng, anh nghĩ cái gì mà lại hôn cô?

Ngón tay cô không tự chủ vạch lên tấm thủy tinh trong suốt, một nét rồi một nét, nội tâm tràn đầy bất an, nghi hoặc.

Anh không thích cô, cô vô cùng rõ ràng, ít nhất thì cũng chưa tới mức độ thích kia.

"Người đàn ông nào cũng vậy sao? Kể cả không thích, cũng có thể ôm, có thể hôn à?" Cô lăm bằm.

"Dĩ nhiên không phải." Giọng nam trầm thấp ở phía sau vang lên, cô sợ hết hồn, chợt xoay người, thiếu chút nữa lại muốn đụng đầu vào cửa sổ sát đất, Thạch Quân Nghị có thể đoán trước hành động của cô, lần này vô cùng nhanh nhẹn, giữ tay cô lại, một lần nữa, cô lại áp sát vào trong ngực anh.

"Anh. . . . . Nghe được. . . . ."

"Ừ" Giọng nói hàm chứa ý cười, biểu đạt có bao nhiêu rõ ràng những lời lầu bầu của cô khi nãy, một từ anh cũng không nghe sót.

Mỹ Vi xấu hổ muốn chết, suy nghĩ hay không có nên đâm đầu trút giận, thói xấu này của cô phải đổi thế nào mới tốt đây? Luôn vô thức nói ra suy nghĩ trong lòng mình, bây giờ lại còn bị anh nghe được, vậy chẳng phải anh sẽ biết, thật ra thì cô một mực nghĩ tới nụ hôn buổi xế chiều sao hả?

Trời ạ, sóng thần đại nhân ơi mau tới cuốn cô đi, ack, vẫn là thôi vậy, sóng thần đại nhân đáng sợ lắm.

Anh nhìn thấy biểu tình xấu hổ muốn chết của cô, một lần nữa cảm nhận được từ sâu thẳm trái tim, dâng lên vui vẻ. Cô bé này thật là mâu thuẫn, có lúc gan cũng rất lớn, có lúc lại vô cùng nhút nhát, có thể chẳng ngại ngần thổ lộ với anh, nhưng cũng bởi vì chút xíu chuyện nhỏ mà thẹn thùng muốn chết.

Phụ nữ xuất hiện trong cuộc đời anh, có cao ngạo tự tin, có cung kính nhún nhường, chưa từng có người nào như cô, hấp tấp mà mơ hồ, đáng yêu mà đơn thuần, ở cùng cô một chỗ, cảm giác này anh chưa từng trải nghiệm qua nhẹ nhõm vui sướng, tâm tình cũng trở nên rất tốt, bất giác lại mỉm cười.

Dù là, tâm tình có bết bát nhất như hôm nay, cũng không ngoại lệ.

Tựa như cảm giác hôn cô hôm nay thật sự quá tuyệt vời, ôm cô vào trong ngực, anh lập tức muốn hung hăng hôn cô, loại xúc động mãnh liệt này khiến cho một người luôn lý trí, tự chủ như anh cảm thấy kinh ngạc, ngược lại không biết nên phản ứng thế nào cho phải, chỉ có thể cố gắng kiềm chế chính mình, không nên quá vội vàng.

Thạch Quân Nghị anh chưa từng đối với người con gái nào có cảm giác như vậy. Cho dù đối phương là Đồng Giai Thiên, người từ nhỏ đến lớn, tỉ mỉ đi bồi dưỡng cảm tình, anh cho là mình và cô ấy vĩnh viễn ở chung một chỗ, cũng tốn tâm tư đi che chở, đi duy trì phần tình cảm này, đáng tiếc cuối cùng vẫn nhận về sự thất vọng. Tính cách của anh luôn luôn trầm ổn, không dễ dàng buông tha, nhưng một kia đã quyết định buông tay, vậy thì tuyệt đối không thể quay lại. (kết Nghị ca rồi đó)

Cho nên khi Đồng Giai Thiên lấy hôn nhân ra uy hiếp anh chọn lựa, anh quyết định cùng người con gái khác kết hôn, chặt đứt tất cả mọi đường lui cho mình, nói anh khinh suất cũng đúng mà nói anh đã hoàn toàn thất vọng về cô cũng được. Anh bình sinh hận nhất là bị uy hiếp, mà khiến anh ghét nhất chính là Đồng Giai Thiên biết rõ anh yêu cô, nhưng vẫn như cũ ý vào tình yêu đó, hết lần này đến lần khác làm theo ý mình cho dù là yêu đến điên cuồng, nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó, không phải làm ra chuyện gì cũng có thể được tha thứ.

Ít nhất lần này cô đã chạm đến giới hạn thấp nhất của anh rồi, cho nên anh mới chọn cùng La Mỹ Vi kết hôn.

La Mỹ Vi là một việc ngoài ý muốn trong cuộc đời anh, thời điểm kích động nhất trong cuộc đời anh, cô xuất hiện.

Tại sao lại chọn cô? Trong mấy cô gái đó, thật ra cô chính là người không bắt mắt nhất, nhưng kì lạ thay, anh lại thấy được cô. Có thể ánh mắt cô nhìn anh khi đó quá mức chuyên chú, cũng có thể là nét mặt cô quá phức tạp, anh bị khuất phục, tại thời điểm tức giận cùng kích động, anh cầu hôn cô.

Cô đáp ứng, thật ra cũng không ngoài dự tính của anh. Thế giới này, có cực ít cô gái có thể cự tuyệt lời cầu hôn của người thừa kế tương lai của tập đoàn Duệ Sang, cô cũng không ngoại lệ, nhưng về phần vật chất, cô lại không muốn!

Từ nhỏ anh được giáo dục, chẳng có việc gì mà không mưu cầu tiền bạc, mà cũng chẳng có việc gì mà mình không mất gì mà lại được kết quả tốt, có đi thì có lại, vậy mà cô chỉ đơn giản là vì thích anh thôi.

Cô không phải hoàn toàn không có ước mong nhưng cô muốn mình cho đi thì được nhận lấy, trong lòng anh rõ ràng rằng không nhất thiết là anh không thể không cho cô thứ cô muốn.

Rất lạ kỳ, anh cũng không nên tin tưởng tình cảm của cô, nhưng khi cô hướng anh thổ lộ, anh thật sự tin tưởng rồi. Cùng cô tiếp xúc chỉ một ngày thôi, những bức tường niềm tin kiên cố trong lòng anh đang từ từ sụp đổ.

Cô đối với anh có sức ảnh hưởng cực mạnh, mà phần ảnh hưởng này, là anh tự nguyện dâng lên, anh không hề hối hận.

"La Mỹ Vi, đàn ông không phải muốn ôm liền ôm, muốn hôn liền hôn, ít nhất tôi không phải." Anh cúi đầu, nhẹ nhàng nói bên tai cô.

Còn có chút thể diện nào để mất nữa sao?

Mỹ Vi ngược đầu, nhìn chiếc cảm kiên nghị của anh, đường cong lạnh lùng kia như nói cho cô biết anh có bao nhiêu cố chấp cùng nghiêm túc, nhưng cô cũng thấy được trong khoảng giữa đó có hơi lờ mờ nhỏ, lại có thể khiến cô cảm thấy hấp dẫn chết người.

Ánh mắt cô say mê, suy nghĩ lại không biết trôi đến đại dương xa xôi nào rồi, Thạch Quân Nghị than thở, nên trách nhiệm của anh không đủ, hay nên cảm thán đường cùng phản xạ của cô cũng quá lớn rồi? Thời đi học của cô chắc chắn làm tức chết rất nhiều thầy cô, bởi vì lực tập trung của cô cũng âm

quá mức quy định rồi.

Được rồi, nếu cô đang suy nghĩ vấn đề khác, vậy không cần tiếp tục chủ đề trước nữa, anh thả tay, buông cô ra.

Ai ngờ ai đó cứ nhiên úp sấp trên vai anh, vuron tay phủ lấy cằm anh,, "Tổng giám đốc, em cảm thấy anh rất đẹp trai nha."

Anh. . . . . Bị trêu ghẹo rồi sao?

Trước đó cô vẫn còn đang thẹn thùng không phải sao?

Làm sao tâm tình sẽ biến hóa nhanh như vậy?

Thạch Quân Nghị không có phương pháp phản ứng kịp, kiểu nữ sinh không có trả bài như người thường này, anh thật sự là bó tay rồi, có phải anh già rồi hay không? (anh già?)

Sáu tuổi chênh lệch, cũng không tính là quá xa xôi đi.

Anh ho nhẹ một tiếng, lui về phía sau mấy bước, "Khuya lắm rồi, em đi nghỉ ngơi đi."

"Anh là đang thẹn thùng à?" Cô giống như phát hiện ra châu lục mới, mắt tròn to nhìn anh.

Thanh âm từ cuồng hộng khê tăng lực, "Không có."

"Không có?" Cô tiến sát đến anh, cố ý quan sát từ trên xuống dưới, "Em xem rõ ràng có mà, này, tổng giám đốc, nói một chút đi..., có phải trước kia không có người khen qua anh lớn lên rất đẹp trai hả?"

Người nào sẽ có gan trực tiếp nói như cô chứ? Hơn nữa, anh tự nhận mình không phải soái ca, người này có phải mắt có vấn đề không, đôi mắt anh chớp chớp, từ chối phát biểu ý kiến.

"Xấu hổ nha?" Cô cười như địa chủ được mùa, không ngờ có một ngày, có thể không thua dưới tay anh rồi, "Hiện tại em mới phát hiện, thì ra là tổng giám đốc cũng đáng yêu như thế nha. . . . ."

Anh cúi đầu hôn lên miệng nhỏ xinh của cô, rất ngắn ngủi, dạo đầu như là tùy ý hôn, nhưng kết thúc thì lưỡi của anh từ trong môi cô thông thả rút về, lập lò ở bên môi cô liếm qua, "Dạy em một chuyện."

"Gì cơ. . . . ." Răng nanh sắc bén của cô lập tức bị trộm đi, gương mặt hồng lợi hại, mất một mảnh nịt mờ, mỗi lần, chỉ cần anh vừa chạm đến cô, lý trí của cô lập tức bị biến mất, cả người mềm nhũn.

"Đàn ông không thích bị nói đáng yêu." Anh ôm thắt lưng cô, để cho cô dính sát vào người anh, "Nhất là tôi." Bàn tay anh ở trên lưng mềm mại của cô, dịu dàng vuốt ve, theo động tác của anh, mỗi cái lại làm cho thân thể cô như keo dính chặt trên người anh.

Vào giờ phút này, cô hoàn toàn bị anh quán chế, trong lòng bàn tay anh, nữ tính như vậy, động lòng người mà ngọt ngào, tựa như hương thơm hoa hồng, mà lại vô cùng thích hợp với anh.

"Anh sẽ. . . . . Như thế nào?" Ngừ điệu có một loại mập mờ không rõ, gương mặt của cô đến gần cổ của anh, hơi thở ấm nóng phả trên da anh.

Cơ bắp của anh co chặt, không xác định được, cô đang khiêu khích mình, hay là, trò đùa dai?

"Em sẽ biết ngay thôi." Cánh tay hơi dùng sức một phen ôm lấy cô, đi vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tất cả dừng khí của Mỹ Vi bị anh ôm lấy kia đều biến mất trong nháy mắt, anh muốn cùng cô, thế nào đây?

Trước đó cô đã làm công tác tư tưởng, tự nhủ với lòng mình rằng đây là chuyện rất bình thường, nhưng mà bây giờ bỗng chốc có chút sợ hãi, có chút kinh hoàng, lại có chút bất lực.

Rõ ràng mới vừa rồi cô chủ động đi trêu chọc anh, thực chất cô muốn nghiêm túc như anh bị trêu chọc sẽ như thế nào, ai bảo đáng về thẹn thùng của anh động lòng người như vậy, nhưng khi anh thật sự có phản ứng, cô lại. . . . . .Sợ.

Được rồi, cô thừa nhận mình như vậy rất xấu rồi, ai bảo treu đùa anh thích như vậy cơ? Nhưng mà anh là Thạch Quân Nghị nha, người đàn ông nổi danh lý trí của Duệ Sang đầu, làm sao mà không chịu nổi chút treu đùa này chứ?

"Hiện tại biết không thể tùy tiện nghịch lừa với đàn ông sao?" Đặt cô trên giường lớn, đây là phòng trắng mát siêu cấp hào hoa, phục vụ còn biết ý dùng hoa tươi kết thành hình trái tim xinh đẹp.

Cô nằm trên một gian cánh hoa, tóc đen xõa ra, mắt to lấp lánh, đôi môi khẽ hé, đỏ tươi như đoá hoa nổi bật trên làn da sáng bóng căng mịn, trong không khí ngập tràn hơi thở ngọt ngào, lúc này cô đẹp một cách lạ kỳ.

Anh cúi người, cách khuôn mặt cô chưa tới ba phân, con ngươi đen nhánh lúc này nóng rực và thâm thúy, thấy bộ dáng hồn nhiên của cô vì anh tiến sát mà không dám hô hấp, anh mỉm cười.

Khoảng cách giữa anh và cô, thật là gần, thật là gần, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được từng hơi thở, từng nhịp đập của anh, chỉ là đơn thuần nhìn thẳng vào mắt, cô đã toàn thân nóng rực, khó thở cực kì, "Tổng.....Tổng giám đốc, anh muốn.....muốn....." Bọn họ phải làm thật sao? Thật ra cô còn không có, cái đó.....chuẩn bị xong..... (Bi: làm gì cơ * chớp mắt cười gian. ^_^)

"Em nói xem, hừm?" Ngón tay anh từng chút từng chút tháo bỏ nút thắt trên thắt lưng cô, chân mày anh tuấn nghiêng nghiêng nhử lại, có một loại ma mị, quyến rũ khó nói thành lời.

Cô rớt cục cũng hiểu, đàn ông nghiêm chỉnh cỡ nào, trên giường không bao giờ viết nổi hai chữ nghiêm túc, Thạch Quân Nghị là nhân vật tiêu biểu. "Em..." Cô khó khăn lắp bắp, thân thể run rẩy lợi hại, không biết đến tột cùng là mình đang mong đợi, hay đang sợ hãi, hoặc là cả hai cùng có.

"Thế nào?" Khóe môi anh nhếch lên, "Vừa rồi không phải gan rất lớn sao?" Ngón tay anh thon thả, ung dung cuốn cuốn chiếc dây nơ thắt lưng của cô

Cô tròn tròn mắt nhìn động tác của anh, toàn thân đông cứng, một cử động cũng không dám.

Anh nghịch đến nửa chừng, dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô.

Cô nhanh nhẹn đưa mắt cầu xin tha thứ, nịnh nọt cười ngọt ngào với anh, "Xin lỗi mà, xin lỗi mà." Cô sai được chưa! Làm sao đại đột nhất thời đi treu chọc mãnh hổ chứ? Căn bản là chó có đem gà đến miệng cáo mà!

Anh khẽ cười đáp lại cô, trong lúc cô vừa nghĩ được tha, anh nhẹ nhàng phun ra, "Chậm".

Chậm? Chậm,

Cô run lên bần bật, nhìn khuôn mặt anh từng chút từng chút, thông thả, chậm rãi lại gần cô, đôi mắt cô mở to, trừng lớn, sau đó hạ quyết tâm, dứt khoát nhắm mắt lại, tay chân dang rộng bất động.....Đằng nào cũng phải làm, vậy thì đến đi. (Bi: Vi tỷ lên đoạn đầu đài à? Hắc hắc)

Chiếc chăn mềm mại trên giường che trên đầu, ơ? Cô giật mình mở mắt, trước mắt tối đen như mực. Cô lập tức kéo chiếc chăn đang che trên đầu, nhìn thấy anh đang yên lặng nằm bên, khóe môi còn treo một tia cười yếu ớt.

"Tổng..... Tổng giám đốc....."

"Ừ?"

"Anh....."

"Anh nghĩ, chúng ta đều cần thời gian." Anh bình tĩnh nói.

Nói vậy là, anh mới rồi là treu chọc cô đó hả? Trái tim bị treo cao từ từ hạ xuống, nói không ra cảm giác gì, chỉ có thể ngáy ngốc lên tiếng: "Ồ"

"Rất thất vọng, hả?" Anh xoay đầu nhìn cô, khóe môi nhếch rộng.

"Em không có!" Khuôn mặt đỏ bừng liều chết lắc đầu, cô mới không có thất vọng đâu, cô chỉ là.....Chỉ là....." Được rồi, em thừa nhận, em có một chút xiu."

Sự thành thật của cô làm cho ánh sáng trong mắt anh càng rực rỡ hơn, cô bé này, từ lần đầu xuất hiện trước mặt anh, vẫn là trước sau như một, tình cảm của cô, nhu nhược của cô, còn có tất cả cảm giác với anh, luôn hoàn toàn biểu hiện ra chưa từng che giấu để bảo vệ mình, chưa từng nghĩ như vậy sẽ dễ dàng chịu thương tổn.

Nhưng cô như vậy, lại làm cho tim anh đau, chỉ muốn thật tốt quý trọng cô, để cho anh muốn.....cũng thích cô.

Đưa tay, kéo cô vào trong ngực, dịu dàng ôm cô, "Mỹ Vi."

"Dạ?" Thanh âm anh gọi tên cô vẫn là êm tai như vậy, nhất là, chỉ có kêu tên.....cảm giác thân mật, cảm giác thật tuyệt làm cho cô muốn rơi lệ.

"Ngủ đi." Chỉ đơn giản hai chữ, nhẹ nhàng xua tan mất mát của cô, vui trong ngực anh, tai nghe tiếng tim đập vững chắc, trầm ổn của anh, cảm thấy như vậy, kỳ thật quá tuyệt diệu rồi.

"Tổng giám đốc."

"Ừ?"

"Anh thật tốt."

Anh lần nữa mỉm cười, khẽ vuốt mái tóc cô, lặng im không đáp .

Khuông mặt cô nhẹ nhàng lau lau trước ngực anh, bàn tay nhỏ nhắn ôm thắt lưng của anh, từ từ nhắm mắt lại.

Đêm tân hôn của hai người, không có lửa nóng kích tình, không có triền miên hoan ái, nhưng lại khiến cô cảm nhận được trước nay chưa từng có, hạnh phúc cùng an lòng.

Dù sao, anh cũng quan tâm cô, dù sao, tình cảm của hai người vẫn đáng chờ mong mà.

Như vậy là tốt rồi, dù là chốc lát không cải biến được cả đời, nhưng mỗi ngày một chút, chỉ cần có biến hóa, thì có hy vọng, không phải sao?

Thời điểm cô gối trên khuỷu tay anh thiếp đi, nụ cười vương trên môi, vô cùng vô cùng ngọt ngào.

Gió biển dịu dàng, bóng đêm tĩnh mịch, đêm nay, thật tuyệt.

Maldives rất đẹp, rất nên thơ, tuyệt đến mức mà không ai có thể dùng ngôn ngữ thông thường để hình dung nó, nhất là, cảnh đẹp như vậy, lại có người mình yêu thương nhất cùng đi bên cạnh, tất cả cảnh sắc càng rực rỡ hơn.

Tuần trăng mật của Thạch Quân Nghị cùng La Mỹ Vi thật sự vui vẻ cùng hạnh phúc.

Mỗi sáng sớm mở mắt ra, Mỹ Vi đều bắt gặp mỉm cười. Nằm ở trong ngực anh, cảm thụ sự ấm áp, chở che của anh, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc, thích cảm giác có anh bên cạnh, rất an lòng cùng thỏa mãn.

Maldives có rất nhiều đảo nhỏ muôn hình muôn vẻ, bọn họ chậm rãi thưởng thức từng cái từng cái một. Ban ngày dạo bờ biển, anh sẽ mang cô theo hướng thụ rất nhiều vui thú khác biệt, lặn xuống đáy biển xem các loài cá đa dạng sắc màu, thỉnh thoảng còn có con rùa biển rất lớn chậm rãi bơi qua người họ, mỗi lần cô đều muốn vươn tay qua sờ sờ một chút, nhưng lại sợ bị nó cắn, liền chọc anh cười rất vui vẻ.

Hoặc sẽ nằm thảnh thơi trên bờ cát, phơi mình dưới ánh mặt trời, những hạt cát mịn màng trắng tinh chảy từ từ dọc theo kẽ ngón tay, loại cảm giác đó cũng thật tốt đẹp. Cô nghịch ngợm, một chốc đã ngồi không yên, nằm một lát đã chạy trên bờ cát nhặt vỏ sò, hoặc là bị sóng biển đuổi chạy, mà anh, ngồi trên ghế dựa nhìn cô, bên môi luôn mang một nụ cười điên đảo chứng sinh. Được anh để ý như vậy, cũng là một loại ngọt ngào.

Lúc hoàng hôn, hai người sẽ ngồi trên ghế gỗ, cùng nhau ngắm mặt trời lặn trên biển, thưởng thức những sắc màu đang thi nhau tô vẽ trên bầu trời bao la. Đến tối, hai người đều không thích đi quầy rượu, hay những nơi náo nhiệt đông người, dùng xong bữa tối, cùng nhau tản bộ trên bờ cát, sau đó về phòng, nghe tiếng sóng biển vỗ về, tâm sự, hoặc là anh mở laptop làm việc, cô mở TV nghe những chương trình không hiểu ngôn ngữ kia, thỉnh thoảng sẽ chạy đi quấy rối anh, âm ỉ làm anh không thể tiếp tục làm việc, chỉ có thể cùng nằm trên sofa xem TV cùng cô. (Rabo: Chị em học tập, mai này áp dụng, hí hí)

Cô thích lẳng lặng nằm trong ngực anh, làm cái gì cũng tốt, không làm cái gì cũng được, chỉ cần anh có thể ôm cô, cô đều cảm thấy thỏa mãn.

Mỗi ngày cứ nhàn nhã trôi qua, đều có một cảm giác mới mẻ.

Maldives có vô số đảo nhỏ xinh đẹp tuyệt trần, mỗi đảo đều có sắc thái riêng, mỗi khách sạn đều cấu trúc khác biệt, mỗi cái đều có đặc sắc cùng vẻ đẹp rất riêng của mình.

Ở Hu-vafen 浮城 Fushi—— nơi đó có bãi đá ngầm, thác nước, hồ bơi, buổi tối nằm trên giường ngắm cảnh, xinh đẹp tới mức cô không nỡ nhắm mắt lại.

Ở Banyan Tree Resort hai người được ngắm nhìn cảnh mặt trời mọc đẹp nhất, ở Hilton nắm tay nhau chậm rãi dạo chơi trên khu bán hàng lưu niệm dài 500m, nhìn dòng nước lấp lánh dưới cầu, sóng nước mênh mông, dạo chơi vài bước, ánh mặt trời kéo dài bóng hai người, cô sẽ nghịch ngợm đập lên bóng anh, mà anh, luôn để cô nghịch thỏa thích.

Maldives trở thành nơi cô yêu thích nhất, nơi này không có phiền não, không có yêu hận, chỉ có anh cùng cô. Tính tình anh thật tốt, cực tốt, vô cùng nhẫn nại, lại có thể bao dung cô, tất cả điều cô muốn, hoặc không muốn, anh đều khiến nhẫn cùng cô làm mọi việc.

Kể cả hôm nay cô muốn đến bờ cát đẹp đến nỗi tung mà người ta đề cử trong truyền thuyết, anh cũng vui lòng đáp ứng cô.

Chỉ là. . . . .

"Em xác định đây là tuyến đường em đã hỏi hả?" Anh nhìn bốn phía cây cọ chập chờn, bắt đầu đi hỏi.

"Xác định đó." Cô liếc chết gât đầu, "Em nghiêm túc chăm chỉ, tỉ mỉ đem lời bọn họ nói cũng nhớ kỹ đó."

Bãi cát kia là buổi chiều ngày hôm qua, cô đi tản bộ bên ngoài gặp một cặp vợ chồng người Anh quốc cũng đang đi nghỉ tuần trăng mật đã nhiệt tình giới

thiếu cho cô.

Chỉ là vô tình gặp được, cô và bọn họ nói chuyện đến cực kì hưng phấn, còn anh bởi vì nhận một cuộc điện thoại khẩn cấp mà chậm một chút mới tới đó, thời điểm đi tới chỉ thấy vợ mình cùng cặp vợ chồng kia lưu luyến không rời vẫy tay chào tạm biệt.

Sau đó, hôm nay, bọn họ ở chỗ này, tìm bờ cát xinh đẹp nhất trong miệng cô, nghe nói đường xá cũng không xa xôi, nghe nói nơi đó bờ cát tựa như đường cát nhất, trong suốt tinh khiết, nước biển xanh đến mức khiến người ta muốn lao đầu nhào tới. Nghe được những thứ này, cô gái thích náo nhiệt như cô hưng phấn muốn chết, ghé vào lỗ tai anh không ngừng nói muốn đi.

"Thế nhưng đây. . . . ." Anh chỉ chỉ khối đá ngầm bên cạnh, "Chúng ta đã đi ngang qua hai lần rồi."

Anh hiện tại rất hoài nghi năng lực nhận thức đường của cô, bởi vì bọn họ đã ở trong rừng cây cối rậm rạp này luẩn quẩn nửa giờ, lại hoàn toàn không có một chút dấu hiệu sẽ thoát ra được.

"Vậy sao?" Cô lôi kéo anh đến tảng đá ngầm kia, thuận tiện lấy ra điện thoại di động, "Đến đây, chúng ta chụp ảnh kỷ niệm nào."

Loại logic không giải thích nổi này, anh giờ còn trắng xin hàng, "Kỷ niệm cái gì?"

"Lạc đường nha." Cô thẳng thắn hùng hồn nói: "Ngàn năm khó gặp, đường đường Thạch tổng giám đốc cũng sẽ lạc đường, chúng ta nhất định phải chụp lấy làm bằng chứng nha. Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, cười nào."

Anh thực sự chỉ có thể thờ dài.

"Này, anh không cười chút nào cả, nghiêm túc làm chi thế, cười một cái cũng không mất miếng thịt mà." Cô nhìn tấm hình vừa chụp xong, nhìn đến vẻ mặt nghiêm túc của hắn, không khỏi oán trách nói.

Chắc là sẽ không mất miếng thịt, nhưng nào có người đến nơi hoang vắng lạc đường cứ nhiên một chút cũng không nóng nảy, còn nghĩ tới chụp ảnh kỷ niệm nữa chứ?

Loại chuyện như vậy cũng chỉ có cô bé này mới nghĩ ra được thôi. . . . .

"Em không phải nói là em đã hỏi rõ ràng đường xá sao? Hiện tại đừng nói với anh là không biết đường nhé?"

"Hừm, so đo như vậy làm gì chứ..., tiếng Anh của bọn họ nói vừa nhanh vừa vội, em chỉ đoán đại ý thôi mà."

"Khoảng cách rất gần, rất nhanh là có thể tìm được?"

"Hi hi. . . . ."

"Bãi biển đường cát trắng, nước biển xanh động lòng người?"

"Ha ha, cái này là em tự thêm đó, anh có cảm thấy như vậy rất êm tai, tương đối đẹp đúng không?"

Anh cảm thấy chính mình sẽ bị thiên binh của cô hại chết, giờ tay day day huyết thái dương, "Em xác định là không biết đường đi, đúng không?" Cô rất biết điều gật đầu.

Lúc này cũng thật biết điều, ngoan muốn chết nhé, được rồi, anh thừa nhận, lần này là anh hết cách, ai bảo anh ngu ngốc đi tin cam đoan của cô, còn đi theo cô đến rừng cây này cũng nhanh hai giờ làm chi không biết. "Thôi, để anh"

"Anh biết đường nha?" cô vui vẻ, hai mắt sáng rực lên.

Theo lời cô thì đêm nay cũng chỉ có thể ở trong rừng cây này qua đêm thôi, cũng không thể trông cậy có thể tìm bãi cát kia, nói không chừng căn bản là chẳng có cái bờ cát nào, chỉ là cô nghe nhầm thôi, anh lấy ra di động ra xem, không có tín hiệu, tốt rồi. (Rabo: hic, anh giận rùi kìa.)

Anh ngẩng đầu, cẩn thận đánh giá rừng cây, còn có hướng mặt trời, giờ tay lên nhìn đồng hồ, kim đồng hồ thẳng hướng mặt trời, âm thầm tính toán một phen, sau đó chỉ vào hướng bên trái, "Hướng nơi đó, đi thẳng."

"Oa, anh thật lợi hại, lại có thể phân biệt phương hướng đó." Cô kéo cánh tay của anh, vui vẻ nói.

Cô còn lợi hại hơn, rõ ràng là không biết đường, còn nói cái gì mà bờ cát tuyệt đẹp trong truyền thuyết, trọng điểm là, người khác giới thiệu một câu cô cũng nghe không hiểu.

Cùng cô một chỗ, ngày sau sẽ rất vui vẻ, nhưng cũng làm anh không nhận được thờ dài.

"Này, tổng giám đốc, nói chuyện nhé." Cô lắc lắc cánh tay anh, đầu chui vào khuỷu tay của anh, "Anh tức giận à?"

"Không có." Đối với tính cách của cô, nhiều ngày ở chung như vậy, anh cũng đã có chuẩn bị tâm lý rồi, chỉ cảm thấy là mình hôm nay còn tin tưởng cô, dựa vào sức phán đoán của cô mà chạy loạn. "Anh nên tự mình hỏi cặp vợ chồng kia." Như vậy, bọn họ sẽ không lạc đường, cô cũng có thể nhìn thấy

bãi biển kia. (Rabo: *ôm ôm Nghi ca, cuối cùng đều là vì Vi tỷ. huhu.)

"Đúng nha, anh sống ở Mỹ, khẳng định nói tiếng Anh như gió, nói một hai câu cho em nghe chút nào."

"Em lại nghe không hiểu." Cô thật sự là nhân viên Duệ Sang sao? Anh rất hoài nghi. Duệ Sang đối với yêu cầu tiếng Anh hình như không có thấp như vậy chứ? Ít nhất công văn nội bộ toàn bộ dùng Anh văn, cô có phải trà trộn vào không nhỉ?

Làm gì phải nói như vậy chứ? Mỹ Vi bị đá kích rồi, bà vai nữ xuồng, cô thừa nhận là đầu óc mình rất dần, học cái gì cũng không tốt, hồi đi học thi tiếng Anh lần nào cũng rớt, đều phải thi hai lần, thi lại mới qua, thật vất vả mới tốt nghiệp, ban đầu vào công ty, phải nói là vận số cô tốt, lúc phỏng vấn lại hợp mắt trưởng chủ nhiệm, quan tâm cô nên mới miễn cưỡng qua được, cũng thật may là bộ phận hành chính của bọn họ cũng chẳng cần dùng tiếng Anh tiếng em gì đó. ....nên mới cho cô một đường đi vào ba năm chưa gặp sai lầm gì. ....Ack, là không ra cái bất hạnh to lớn gì mới đúng. (Rabo: thành thật mới là bé ngoan nha.)

Nhưng La Mỹ Vi chính là La Mỹ Vi, cho dù bị đá kích, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt thôi, một giây kế tiếp lập tức lại khôi phục tinh thần, gương mặt đến gần anh, lấy mắt đối kháng, "Tổng giám đốc, anh biết không? Trong phim Hàn thường có loại tình tiết đó đó."

Anh trầm mặc, cảm giác mình không nói gì vẫn tốt hơn.

Nhưng là người khác vẫn như cũ sẽ không bỏ qua anh, "Chính là nam chủ công nữ chủ nha." Anh không trả lời cô cũng không ngại, tự mình nói vậy: "Mỗi lần thấy em đều cảm thấy thật là lãng mạn, anh nói xem nếu như mà bây giờ em nói với anh chân em thật là đau, anh có bằng lòng công em hay không?"

Anh dừng bước lại, nhìn về phía cô.

Về mặt mong đợi của cô ngược nhìn anh, trong mắt có lóe lên tia sáng nghịch ngợm.

Trầm mặc đi qua, anh lẳng lặng mở miệng: "Sợ rằng không tốt."

"Ồ, tại sao?"

Anh cúi người xuống ngắm, "Sợ em phiền thôi."

Cô cũng đi theo cúi đầu xuống ngắm, một hồi lâu, không có hiểu được, "Phiền gì cơ?"

Anh tự tay, bàn tay dán lên bên trong bắp đùi cô, từng điểm từng điểm hoạt động. ....

Rốt cuộc cô hiểu rõ rồi, gương mặt đỏ rực muốn lui về phía sau, lại bị anh ôm chặt thắt lưng, tay của anh còn ở giữa chân cô lưu luyến, tầm mắt chuyển qua ngực cô. "Nếu như công em, anh sợ sẽ.....không chịu nổi."

Rabo: chap sau đề nghị trẻ em dưới 18, phụ nữ mang thai, back nhé. Hí hí.

Cô làm sao mà lại cho rằng anh là người nghiêm túc đứng đắn chứ? Hừ, rõ ràng chính là đại sắc lang! Nếu như không phải cánh tay anh đang đỡ lấy, lập tức cô liền xụi lơ trên đất rồi.

Cô hôm nay một cái quần short, uhm, siêu ngắn, nếu như mà anh công cô như lời cô nói, như vậy tay của anh sẽ.....Ack, mà bộ ngực của cô còn dán trên lưng anh.....Sau đó lại như anh nói.....

Trời ạ, chỉ cần nghĩ tới những hình ảnh sống động liên tiếp kia, mặt cô cũng như lò bát quái của Thái Thượng lão quân rồi.

"Vậy em nói cho anh biết có muốn anh công em nữa không, uhm?" Anh tiến sát tới cô, đôi môi anh vờn nhẹ trên cánh môi cô, rất gần, nhưng không có hôn cô ngay, mà bàn tay trái vẫn như cũ ở trên đùi cô thông thả, chậm rãi vuốt ve, mang đến cho cô run rẩy mãnh liệt.

Cô run run không biết phản ứng thế nào, chỉ có thể vô lực tựa vào người anh. Cảm nhận.

Loại biểu tình trẻ con thuần khiết vô tội đó, anh làm sao chịu đựng nổi hấp dẫn đó chứ, đôi môi hôn lên bờ môi ngọt ngào của cô.

Nụ hôn này vô cùng nhiệt tình, cuồng dã cực điểm, cô thờ hồn hên dựa vào người anh, mặc anh suông sã bốn phía ấn xuống hôn, đầu lưỡi dây dưa, mút, cắn, bọn họ hôn càng sâu, không ngừng trao đổi nước miếng, bàn tay của anh chui vào trong áo sơ mi của cô tìm kiếm, đụng lên quả tuyết lê trắng mềm, cực mê người, bàn tay của anh mang theo vết chai, vuốt ve trơn bóng mềm mại của cô, mang đến một loại xúc cảm ngứa ngáy, tuyệt diệu. (Rabo: vâng, anh chị đến khăn giấy cho em ~.~)

Cô ở trong miệng anh thở dốc không ngừng, rét run mà nóng rực, lẳng lẳng cùng vô lực.

Hôn cô cảm giác quá tuyệt rồi, anh ở trên môi cô than thở, bàn tay không tự chủ được đi lên trên, từ từ cởi ra khuy áo ngực của cô, sau đó vòng qua trước.....Năm phần tươi tốt no đủ.....(Rabo: Fristi bao xiên nhĩ???)

"A. ...." Bàn tay của anh cực nóng, vô cùng nóng, từ từ xoa nắn cô, bộ ngực của cô trở nên nắn cảm đau đớn, cô chưa quen thuộc loại ham muốn xa lạ này, thân thể co rút tránh lui về phía sau, nhưng một bàn tay khác của anh vững vàng nắm chặt thắt lưng cô, cô không có cách nào lui quân được nữa.

Hạt hồng hồng mềm mại kia đang nảy lên trong tay anh, cảm thấy nó đang ở trong lòng ngón tay anh ươn lên, làm anh nặng nề thờ dốc.....

"A!" Cô thét lên, đôi mắt ngấn nước, ngẩng đầu nhìn anh, hồn nhiên vô tội.

Nên ngừng, lý trí của anh nói cho anh biết, nơi này không phải địa phương có thể thỏa sức, hơn nữa, cô còn không quá lưu loát, loại ngây thơ non nớt đó còn có sợ hãi theo bản năng, khiến cho anh tràn đầy thương tiếc, không bỏ được bắt nạt cô, nhưng cũng không thể không bắt nạt cô nữa.

Anh thờ dài, ôm chặt lấy cô, đỉnh dục vọng nóng rực đặt giữa bụng mềm mại của cô, giữa hô hấp đều là hơi thở ngọt ngào của cô, anh cố gắng không chế mình, không nên tiếp tục nữa.

Mỹ Vi, cứng trên người anh, cảm thấy bụng mình có một vật cứng rắn mà áp lực trầm trọng, cô biết vật đó là gì, cô cũng biết hiện tại anh đang ở tình huống gì, bởi vì trên tiểu thuyết đều có ghi, đàn ông vào thời điểm này mà hãm phanh, đối với thân thể đường như, ừm, không tốt lắm đâu.

Cô ôm lấy cổ anh, mặt chôn sâu vào, nỗ lực, cố gắng thật lâu mới tìm được điểm khí trở về, khe khẽ nói, “Em không ngại.”

Không ngại giao mình cho anh, không ngại cùng anh có tiếp xúc sâu nhất, chặt chẽ nhất, từ khi đáp ứng kết hôn cùng anh, từ ngày đó bắt đầu, cô cũng đã biết hai người sẽ có một ngày này, mặc dù, dường như cô vẫn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô.....sợ đau.

Nếu như thân thể của cô không run rẩy lợi hại như vậy, anh cũng sẽ tin tưởng hơn một chút, anh ôm lấy cô thật chặt, rốt cục cũng tìm về được tự chủ, đặt cô xuống, ở bên môi cô nhẹ nhàng hôn, “Lần sau.”

Anh đối với cô hứa hẹn, cũng là đối với chính mình hứa hẹn.

Có thất vọng, có ngọt ngào, anh đang cố gắng, cô cảm nhận được, anh tôn trọng cô, săn sóc cô, người đàn ông như vậy, đáng giá cho cô đặt cược trái tim.

Cô cầm tay anh, “Em muốn hỏi vấn đề hôm nay, anh yêu thích em sao?”

Tiếp tục ước hẹn của họ, mỗi ngày hỏi một vấn đề, anh hỏi cô tại sao thích anh, rồi hỏi cô cả điểm nhỏ trong cuộc sống của cô, mà cô, mỗi ngày chỉ biết hỏi anh, cùng một câu nói, “Anh yêu thích em sao?”

Cho dù anh đều im lặng không nói, nhưng cô không có thất vọng, bởi vì cô phát hiện, anh đang chờ đợi, hơn nữa thời gian chờ đợi càng ngày càng dài. Nếu như có chân chủ, vậy thì chứng tỏ trái tim anh cũng theo thời gian từng chút từng chút dao động rồi.

Điều này cũng rất bình thường thôi, dù sao anh yêu Đồng Giai Thiên, coi như cùng cô ấy đã không còn khả năng, nhưng tình cảm không thể chỉ vì anh kết hôn với cô mà biến mất lập tức được. Anh là người đàn ông chân thành, chân thành đối diện với tình cảm của mình, cũng chân thành đối diện với cô. Thạch Quân Nghị chưa bao giờ nói dối, cũng vĩnh viễn không nói dối. Nhưng lần này, không giống nữa. Anh trầm mặc thật lâu, sau đó, từ từ gật đầu.

Cô kinh ngạc mở to hai mắt nhìn anh, dường như không thể tin vào mắt mình, “Anh vừa mới.....gật đầu, đúng không?” Cô không thể tin.

Anh lần nữa gật đầu, sau đó kiên định nhìn cô, mở miệng, “Đúng vậy, Mỹ Vi, anh thích em.” Vươn tay, sờ trộm khuôn mặt cô, “Không biết nhiều bao nhiêu, nhưng anh biết rõ, anh thích em.” (Rabo: tung bông, tung khăn.....)

Ngắn ngủn hai tuần lễ chung đụng, cô hoạt bát, cô đáng yêu, từng chút từng chút rung động anh, trái tim kia từng chỉ vì Đồng Giai Thiên mà động lòng, từ từ bị sự hồn nhiên của cô dao động. Cô có lẽ không xinh đẹp, không thông minh, nhưng cô vô cùng chân thật.

Mỗi buổi tối ôm cô ngủ, trái tim anh sẽ cảm thấy bình yên, nhìn ngắm khuôn mặt cô lúc ngủ, anh có cảm giác mãnh liệt mình có thể cứ mãi mãi như vậy nhìn cô đến cuối cuộc đời. Anh thích nghe cô nói chuyện, cô luôn làm ra một chút chủ ý nghịch ngợm nào đó, luôn luôn thích ảm ỉ anh, nhưng anh lại vô cùng hưởng thụ cảm giác từng giây từng phút đi bên cạnh cô.

Cô mang đến cho anh cảm giác hoàn toàn khác Đồng Giai Thiên, Đồng Giai Thiên giống như ngọn lửa, xinh đẹp chết người, tình cảm của bọn họ rất nhiệt tình, mãnh liệt, cô ấy thích khống chế người khác, thích người khác làm theo ý mình, nhưng Mỹ Vi thì khác, cô giống như dòng suối nhỏ, trong veo lại mát lành, đơn giản mà thuần khiết. Cô vừa mơ hồ lại dũng cảm, có lúc không thể nào giải thích được, nhưng cô cực kỳ chân thành, đáng yêu, cô không thích chỉ tay năm ngón, ngược lại cô rất thích anh sai bảo, dù là cho cô cảm văn kiện, cô cũng rất vui vẻ, mặc dù cô chưa một lần cảm chính xác. (Rabo: Nghị ca có vợ thật vô đối quá đi, * chớp mắt mơ màng.)

Tình cảm của cô sẽ không giấu diếm, thích anh sẽ hoàn toàn biểu đạt ra ngoài, không sợ hãi bị thương tổn, không suy tính được mất, cô đối với vật chất yêu cầu cực thấp, chưa một lần cần này muốn kia, ngược lại là, anh luôn muốn cung chiều cô hơn, đem tất cả tốt đẹp cho cô.

Chân chính cùng cô tiếp xúc, rất khó để không bị cô hấp dẫn, coi như không có bề ngoài xinh đẹp, coi như không có thông minh lanh lợi, nhưng cô có sự đáng yêu, có thể làm động lòng người.

Anh thích cô! Tối hôm nay rốt cuộc có thể trả lời cô, anh thích cô.

Mấy ngày này, mỗi ngày đều sẽ hỏi anh, hỏi anh có thích cô không, nhưng anh không có cách nào trả lời. Thích? Vậy Đồng Giai Thiên coi là gì? Không thích? Vậy vì sao, chỉ cần nhìn thấy cô, trái tim anh sẽ ngập tràn vui vẻ?

Thấy cô cười, anh sẽ vui vẻ, thấy cô thỉnh thoảng bị anh chọc cho tức giận, anh sẽ cảm thấy thật là đáng yêu, hôm nay ôm cô, anh cứ nhiên không hề muốn dừng lại.

Anh nghĩ muốn ôm cô, hôn cô, muốn.....tiến vào cô, cùng cô kết hợp sâu nhất, muốn cảm thụ tất cả của cô. Có lẽ rất nhiều người đàn ông, cho dù trong hoàn cảnh không có tình cảm cũng sẽ muốn một người con gái, nhưng những người đó không phải anh, anh phải yêu thích mới gần gũi, anh thích cô, bị cô hấp dẫn tựa như trái đất xoay quanh mặt trời vậy.

Chỉ cần nhìn cô, chỉ cần có thể thấy cô mỉm cười, anh liền muốn ôm cô vào trong ngực, tình cảm đó, nếu không tên là thích, vậy sẽ gọi là gì?

Mỹ Vi kinh ngạc nhìn anh, cuối cùng cũng từ miệng anh nghe được từ thích kia, khiến cho cô có một loại xúc động muốn rơi lệ, tựa như trải qua bao nhiêu năm chờ đợi, cuối cùng cũng được nếm trái cây ngọt ngào, trái tim cô trong nháy mắt được hạnh phúc lấp đầy.

Anh thích cô, anh nói thích cô, trời ạ!

Tình cảm mãnh liệt ngập tràn trong lòng, cô vui vẻ chạy đến một bên, leo lên khối đá ngầm lớn, đôi tay khép chặt trước miệng, hô thật to: “Tôi yêu Maldives! Tôi yêu lạc đường!” Xoay người lại nhìn người đàn ông đang đứng đó mỉm cười với cô, “Tôi yêu Thạch Quân Nghị!”

Anh nên cảm thấy hành động như vậy thật ngốc, nhưng anh lại không thể không được khoe môi đang từ từ giương vao, cô trực tiếp cùng nhiệt liệt biểu đạt tình cảm của mình như vậy, lớn tiếng như vậy nói yêu anh, anh thế nhưng lại cảm thấy.....Rất hạnh phúc.

Cánh tay của anh từ từ hướng cô mở ra, cô hoan hô một tiếng, trực tiếp nhảy vào trong ngực anh, anh vững vàng tiếp lấy cô, ôm cô thật chặt.

Gió nhẹ vờn qua kẽ lá, từng nốt nhạc nhẹ nhàng gảy lên, bóng lá chập chờn, chim hót véo von, loài hoa không tên nở rộ giữa rừng sâu, đôi tình nhân ôm nhau, hình ảnh này, như họa như thơ.

Người có tình trong trời đất, dù cho lạc đường, cũng đẹp động lòng người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Một khi tình cảm xác định, tất cả mọi chuyện cũng trở thành điều đương nhiên hơn nữa còn là tự nhiên phải thế.

Bọn họ ở chung càng thêm hòa hợp, càng thêm ngọt ngào, bất luận đi tới đâu, anh cũng sẽ nắm tay cô thật chặt, thời điểm không có người, nụ hôn của anh càng ngày càng can rở, càng ngày càng lửa nóng, cô quen thuộc hơi thở của anh, tất cả thuộc về anh, đối với chuyện thân mật giữa hai người khác giới dần dần chuyển từ sợ hãi thành mong đợi.

Thậm chí cô còn mong đợi anh không quên từ như vậy, có thể ôm lấy cổ cô, sau đó. . . . .

A a a, cô lúc nào thì hư vậy rồi, trong đầu luôn nghĩ tới nghĩ tới mấy thứ này, như vậy không được đâu! Cúi đầu vùi vào trong nước mát, muốn để cho mình thanh tỉnh một chút.

"Sao vậy?" Một bàn tay to vớt cô từ trong nước biển lên, "Em còn chưa học được cách lấy hơi, lặn trong nước như thế không thoải mái đâu."

Hôm nay cô vẫn quấn chặt lấy anh học bơi lội, thành thật mà nói, anh đối với chuyện này không ôm bất cứ hi vọng gì, bởi vì anh phát hiện, trong hàng hà sa số những việc La Mỹ Vi tiểu thư không am hiểu, có đồng chí bơi lội.

Ở Maldives nhiều ngày như vậy, ngày ngày anh đều dạy cô, nhưng sau ba tuần anh không thể làm gì khác hơn là chấp nhận, có thể trình độ sư phạm của anh quá thấp, cho nên cô đến tận hôm nay vẫn chưa học được, ngay cả nổi đơn giản nhất cũng không học nổi. Anh đối với sự nghiệp bơi lội của cô hoàn toàn hết hi vọng rồi, nhưng mà người nào đó vẫn hưng phấn bùng bùng, thất bại liên tiếp cũng không nản chí, hôm nay lại tiếp tục lên đường.

Nhưng càng ngày anh càng sâu sắc hiểu được, dạy cô học bơi, trở thành một chuyện đối với hai người mà nói đúng là cực kì khó khăn. Đồ bơi kiem vai trong nước biển ôm ôm ấp ấp, tứ chi tiếp xúc, sau đó, sẽ biến thành một hồi nóng bỏng hôn môi, âu yếm, vuốt ve, không lần nào chệch cả.

Ánh mắt họ đối diện nhau ngày càng phát ra lửa nóng, thời gian hai người ôm hôn càng dài hơn, hiện tại lực kháng cự của anh với cô càng ngày càng thấp tẻ hại, anh đối với năng lực tự chủ của mình hoàn toàn mất đi lòng tin rồi, nhưng mà vẫn phải dạy.

Hôm nay thật vui là sau vô số lần anh chỉ bảo, cô rốt cuộc có thể miễn cưỡng có thể bơi được một quãng, nhưng lại chọc cho anh bật cười, bởi vì tư thế của cô, thật sự quá hài hước rồi.

Mặc dù không có một chút kỹ thuật nào cả, nhưng cuối cùng cũng thấy tiến bộ rờ rờ, về phần lấy hơi, động tác này quả là có độ khó cao dọa người với cô, còn chưa nói tới hi vọng thành công, cho nên mới nhìn thấy cô đột nhiên đem thân thể chìm trong biển nước, anh bị dọa giật cả mình.

Mỹ Vi vừa nhấc con mắt đã nhìn thấy lồng ngực trần trụi của anh, từng khối từng khối bắp thịt rắn chắc phân bố đều đặn, từng giọt nước đọng lại trên đó, ánh mặt trời chiếu tới, dâng lên ánh sáng trong suốt, thì ra xinh đẹp có thể thay com không chỉ dùng miêu tả phụ nữ thôi đâu. Giờ phút này, Thạch Quân Nghị, để cho cô có một loại cảm giác đói khát điên cuồng, dùng sức nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy đôi môi khô khốc, thật muốn nhào tới đem những giọt nước đang chảy kia, từng chút liếm sạch sẽ, hơn nữa cô còn chậm rãi liếm. ....A, còn tiếp tục nghĩ tới nữa, máu mũi cô lập tức phun ra đó!

Được rồi, cô thừa nhận, hiện tại mỗi buổi tối nằm ngủ trong ngực anh, cô phát hiện đã là chuyện cực kì khó khăn. Mỹ Vi cô từ nhỏ tới giờ, đều thuộc dạng gối đầu chưa quá ba giây liền đi gặp Chu Công đánh cò, nhưng tối hôm qua nằm ở đó, cả một giờ đồng hồ cũng không ngủ được, chỉ có thể ngây ngốc ngắm khuôn mặt đang say giấc nồng của anh, sau đó. ....Cô hôn trộm anh đó.

Cô giống như càng ngày càng sắc, càng ngày càng đói khát rồi, như vậy thật không tốt đâu! Cô phải tỉnh táo lại, nếu không chưa tới một giây nữa, sẽ bỏ nhào vào người anh, áp đảo, sau đó ăn sạch sành sanh đó.

Đúng, tỉnh táo một chút!

Cô đẩy anh ra, thân thể ra sức nhào về phía trước, muốn bơi cách xa một chút, hi vọng nước biển mát lạnh có thể giúp cô thanh tỉnh, nhưng chưa bơi được xa, cô lập tức cứng người, bất động.

"Sao thế?" Vẫn cẩn thận canh chừng nhất cử nhất động của cô, Thạch Quân Nghị lập tức chú ý tới cô có gì đó không ổn, vội vàng mở miệng hỏi, chỉ thấy tay chân cô quơ loạn khắp nơi, khuôn mặt sung huyết đỏ bừng.

"Có phải bị chuột rút rồi không?" Đó là tình huống trong nước dễ xảy ra nhất, cũng là nguy hiểm nhất, nghĩ tới khả năng này, anh lập tức bơi về hướng cô.

"Anh đừng qua đây. . . ." Cô lớn tiếng ngăn cản anh, tay vẫn tiếp tục múa loạn trong nước.

"Mỹ Vi, em làm sao vậy? Nói cho anh." Thấy cô có thể nói chuyện bình thường, xem ra không phải bị chuột rút, anh dùng cách cô một đoạn ngắn, vô cùng kiên nhẫn hỏi.

"Em. . . . ."

Đáng chết! Đi nơi nào, đi nơi nào? Cô liều chết tìm kiếm.

"Bất cứ chuyện gì cũng có thể nói."

"Em. . . . ." Vẫn tìm không thấy, cô áp a áp ứng do dự một hồi lâu, sau đó rút cuộc mở miệng: "Em không tìm được đồ bơi."

Anh là người cực kì thông minh, lập tức hiểu trạng huống của cô, đồ bơi của cô chắc hẳn trong lúc cô bơi lung tung bị rút rồi, bây giờ cô là. ....toàn thân trần trụi!

Lập tức ngừng ngay mơ màng không nên kia, mặc dù anh biết rất rõ mình không có bao nhiêu tự chủ có thể dùng.

Anh hít một hơi thật sâu, dịu dàng an ủi cô: "Anh tới tìm giúp em, không cần hoảng, nơi này không có người khác. . . . ."

"Người khác?" Mỹ Vi sợ tới mức lập tức bơi về phía anh, lao thẳng vào ngực anh, ôm chặt không chịu buông, "Em sẽ không bị thấy chứ? Làm ơn, ngàn lần, vạn lần không thể được."

Anh hung hăng hít một hơi, bộ ngực sữa non mềm, no đủ, hiện tại đang không chút che giấu không ngừng cọ xát trên ngực anh, loại kích thích này, thật đúng là không phải chuyện đùa.

"Em không nên lộn xộn."

"Anh mau giúp em tìm đồ bơi đi." Hai chân cô quăn chặt lấy hông anh, dán chặt lấy anh, chỉ sợ người khác nhìn thấy nửa thân thể trần trụi của mình.

"Mỹ Vi, bình tĩnh một chút, không có người khác."

"A. . . . . Đó. . . . ." Cuối cùng cô cũng có thể từ trong bối rối bình tĩnh lại, sau đó cảm thấy anh. . . . . Cùng mình. . . . ."A, thật xin lỗi!"

Thật mất thể diện!

Cô vội vã từ trên thất lưng anh tụt xuống, nhưng động tác ở trong nước không được linh hoạt, trên thực tế chẳng khác nào cô ở trên thân thể của anh, từng điểm cọ xát qua.

Đáng chết! Chỉ cần là đàn ông, sao có thể chịu được loại đau đớn cùng ngọt ngào này chứ.

Anh tức khắc cầm chặt cổ tay cô, kéo cô vào trong ngực, cúi đầu chặn lấy môi cô.

Những ngày này, cô dần dần quen với nụ hôn của anh, cũng yêu chết nụ hôn của anh, đôi môi lập tức phối hợp mở ra nghênh đón, mặc anh thăm dò, bắt

kể là dịu dàng, là cuồng dã, chỉ cần là Thạch Quân Nghị mang tới, đều có thể.

Anh ôm chặt cô, đầu lưỡi nặng nề ma sát cô, đem tất cả những ám áp hút lấy, tất cả bí ẩn vội vàng mút qua, ở trong miệng cô, anh nếm đến vị ngọt, cũng đem của chính mình mớm đến môi cô, nhìn cô ngoan ngoãn nuốt xuống.

Đôi môi, khuôn mặt, cằm, một đường đi xuống, liếm qua cổ, gáy trắng tinh của cô, khẽ cắn động mạch đang gấp gáp nhảy lên. Cô ở trên người anh giấy dựa, nóng cháy, mỗi bộ phận trên cơ thể khát cầu yêu thương của đôi môi anh, cô thật muốn anh hôn môi cô không cần buông ra, nhưng mà bộ ngực của cô sưng đau khó chịu, muốn được anh hôn.

"Thạch Quân Nghị. . . . . Ừm. . . . . Thạch Quân Nghị. . . . ." Một cỗ nhiệt lên vào thân thể của cô, đánh thẳng tới, để cho cô khó chịu tới cực điểm, rồi lại trống rỗng không biết làm sao, chỉ có thể vô lực xụi lơ trong ngực anh, cọ cọ vào anh, gọi anh.

"Ừm, ngoan, không nên gấp." Anh an ủi cô, bị dáng vẻ gấp gáp của cô chọc cười.

"A. . . . . Em. . . . ." cô khó chịu sắp khóc lên, bụng vừa chua xót vừa mềm mại, dường như cần thứ gì đó, nhưng cô không biết, chỉ có thể kéo tay anh tới bộ ngực mình, nơi đó sưng đau, muốn được anh vuốt ve.

Xúc cảm tuyệt mỹ truyền tới lòng bàn tay, khiến cho cằm dưới của anh dán chặt hơn, dục vọng phía dưới sưng mẫn khiến anh nổi điên, để cho anh có kích thích muốn ôm chặt cô, tách ra chân cô xông thẳng vào, nhưng là..... không được, nơi này không được.

Bọn họ đang ở trong nước biển, mặc dù đây là biệt thự tư nhân, bãi biển riêng, nhưng dù sao vẫn là bán công khai, hơn nữa, anh không hi vọng, lần đầu tiên của cô lại ở trong nước biển, như vậy cô sẽ không thoải mái.

Anh ôm chặt thắt lưng cô, sau đó bơi vào bờ, ban công của nhà họ thẳng hướng hải vực này, may là rất gần, ôm cô ra khỏi nước, chân của cô quần quanh hông anh, toàn bộ thân thể dính sát vào trên người anh, anh cứ như vậy ôm cô leo lên cầu thang.

Đáng chết, thật là muốn chết! Mỗi một bước đi, mềm mại của cô cọ sát dục vọng nóng rực của anh, làm cho anh căng thẳng, đau đớn, loại này vừa sung sướng lại thống khổ, hành hạ, thật đúng là bức người nổi điên mà. Còn chưa nói vật nhỏ nhiệt tình trên người anh, không chút an phận giấy tới giấy lui, nếu không phải anh có siêu cường tự chủ, nếu không phải anh muốn đạt được lần đầu tiên của bọn họ thật hoàn mỹ, anh thật sự muốn cứ như vậy đè cô xuống đất, trực tiếp làm!

Trăm cay nghìn đắng, rốt cuộc đã đi tới phòng ngủ, cũng không có thời gian giặt sạch nước biển trên người, anh một phen buông ra cô ném tới giường lớn mềm mại, vội vàng áp lên ăn tươi nuốt sống đôi môi ngọt ngào đang khẽ rên rỉ kia.

Nụ hôn này ẩm ướt thật lâu, khác biệt với bất kì nụ hôn nào trước kia, bởi vì bọn họ biết nụ hôn này sẽ mang bọn họ đi về phương nào.

Bàn tay nóng bỏng, bá đạo, to khỏe lưu luyến trên thân thể cô, cô đã sớm hỗn loạn, lý trí hoàn toàn biến mất, tất cả tri giác đều đầu hàng trước đôi môi anh, nằm trọn trong bàn tay anh.

No đủ, đầy đủ, bị nặng nề nắm chặt, hôn, bú.

Bàn tay của anh một đường đi xuống, mon tron thắt lưng tinh tế, chạm tới dây buộc quần nhỏ, kéo xuống dưới, rất nhanh, trên người cô vật che đầy cuối cùng cũng bị rút đi, cả người trần trụi nằm trên ga trải giường trắng tinh.

Da thịt trắng như tuyết, óng ánh trong suốt. Cô nằm ở nơi đó, tóc dài xõa bên gối, đen nhánh, ướt át, đôi tuyết lê mượt mà, thắt lưng nhỏ nhắn, tinh tế, đẹp tới mức làm con người người ta đau nhói. Anh cởi sạch quần bơi của mình, cúi người tới đây.

"Sợ sao?" Anh dịu dàng thủ thi bên tai cô.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, cô đã sớm không sợ, chỉ cần là anh, như thế nào cũng tốt. Cô khát vọng nằm trong ngực anh, thích được anh hôn, âu yếm, vuốt ve, làm chuyện cực kì thân mật với anh.

"Bảo bối ngoan." Anh nhỏ giọng than thở, nhẹ nhàng hôn lên trán, mũi, môi, cằm, mang theo dịu dàng say mê chết người, tiếp tục hôn lên bộ ngực sữa của cô.

"Ừm. . . . ." Cô khẽ rên lên, non nớt, nho nhỏ, ngọt ngào, mềm mại, không tự chủ ườn thân, đem chính mình nhập sâu vào trong môi anh, mặc anh bú mút.

Dịu dàng biến thành một loại hành hạ, Thạch Quân Nghị quả thật muốn nổi giận, làn da của cô mịn màng như da trẻ con, liếm láp một chút, cô đều mẫn cảm, run rẩy, khiến miệng anh yêu thương không thôi, ở trên thân thể trắng như tuyết của cô lưu lại dấu đỏ nhàn nhạt.

Anh vì hạt nhỏ mềm mại, như châu như ngọc kia mê muội đắm chìm, thay phiên bú mút, cung chiều, thỉnh thoảng nặng nề cắn, rướm lấy tiếng kháng nghị ngọt ngào, yêu kiều. Cửa cô từ miệng anh đứng thẳng lên, cứng rắn như viên đá, đầy đặn, ướt át.

"A. . . . ." Cô trần trọc rên rỉ, cảm thấy trong cơ thể có một cỗ sóng nhiệt thẳng trào ra, bụng mềm mại cấp tốc căng thẳng, phập phồng, cô nóng quá, khó chịu quá. ....

Anh nặng nề đè trên người cô, dùng đôi môi mình, bàn tay mình, từng chút thăm dò thân thể của cô, hướng dẫn cô. Làn da đen bóng cùng với trắng tuyết

của cô mãnh liệt kích thích thị giác, thân thể cô mềm mại, non nớt, cùng với khỏe đẹp rắn chắc ủa anh, thật sự là kết hợp hoàn mỹ.

Anh cúi đầu, hôn lên nơi ngọt ngào nhất của cô, từng chút một, kiên nhẫn dụ dỗ cô, cho đến khi cô gấp gáp ưỡn thân, điên cuồng uốn éo.

Chất lỏng ngọt ngào thấm ướt đầu lưỡi, bàn tay anh, anh biết cô đã chuẩn bị xong.

Ngẩng đầu, hôn lên môi cô, chia sẻ mùi vị của cô, nụ hôn kết thúc, anh lưu luyến không rời, liếm qua cánh môi nhỏ xinh, đôi mắt còn đọng lại mờ mịt, mê ly, êm ái nói thầm: "Bảo bối, không phải sợ."

Cô nâng lên thân thể, đôi môi hôn đến lồng ngực trần trụi của anh, lưỡi nếm qua mùi vị của anh, nước biển hòa cùng mồ hôi mặn, hương vị khiến cô động lòng, ngẩng đầu nghehnh đón ánh mắt anh, "Em không sợ."

Xinh đẹp, động lòng người, cô sẽ làm anh nổi điên mất!

Chút lý trí còn sót lại của Thạch Quân Nghị của cô xé nát, thả ra dục vọng mãnh liệt của dã thú, tách ra chân cô.

"Bảo bối, hít sâu."

Đôi môi hôn chặt cô, sau đó, tiến quân thần tốc.

Cô ở trong miệng anh kêu rên, cảm thụ loại đau đớn, khoái cảm tới cực điểm, rất đau, rất đau, đây là anh mang tới cho cô, rất ngọt, rất thỏa mãn, tất cả đều là anh tặng cho cô.

Bảo trưởng, đau nhói, ma sát, điên cuồng

Nước mắt không tự chủ chảy ra, cô ôm chặt anh, chịu đựng sự điên cuồng, cung chiều của anh.

Bọn họ rốt cuộc có thể hoàn toàn chinh chinh kết hợp, cô thỏa mãn, không còn sở cầu.

Suốt cả một tháng nghỉ ngơi nhàn nhã, chỉ có hai người vui vẻ qua ngày. Đáng tiếc ngày tốt đêm đẹp thì cũng phải kết thúc, cho dù vô cùng lưu luyến không muốn rời đi, nhưng chỉ cần có anh bên cạnh, cô cũng không còn gì tiếc nuối.

Khi máy bay từ Male chậm rãi cất cánh, tựa vào trong ngực Thạch Quân Nghị, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ cứ nhỏ dần nhỏ dần, khúc môi Mỹ Vi vẫn khẽ nhếch lên, cô yêu Maldives, yêu cây cối, biển cát nơi đây, yêu tất cả kí ức ngọt ngào của nơi này.

Trở lại Đài Loan, cuộc sống không khác biệt với trước kia là mấy, nhưng kì thật bất đồng.

Trong cuộc sống của cô, có thêm một người đó là ông xã của cô.

Thạch Quân Nghị là người nắm quyền cả tập đoàn Duệ Sang, có thể nghỉ ngơi, thư thả suốt một tháng rong theo cô đi tuần trăng mật đã dọa cô giật nảy mình rồi. Coi như cô không hiểu biết, nhưng cô cũng rõ quản lý một công ty lớn như vậy, anh nhất định là chật vật đến thời gian ngủ cũng không có, thể nhưng anh lại nguyện ý đi cùng cô, thật ra là rất ngọt ngào rồi!

"La Mỹ Vi, bảo cô đi cầm tập tài liệu, cô lại chạy đi đâu rồi hả?" Tiếng gầm lên giận dữ truyền ra từ văn phòng, khiến người khác hồn vía cũng bay lên mây.

"Haizz..." Mỹ Vi bất đắc dĩ thở than, xem đi, đã nói rồi mà, cuộc sống của cô vẫn như cũ có thay đổi bao nhiêu đâu.

Trở lại Đài Loan, đến công ty trả phép đi làm, vì cô tạm thời xin nghỉ, hơn nữa còn xin nghỉ trường kỳ như vậy, khiến chủ nhiệm giận dữ đến nổi trợn lời đình, rống đến mức cô phải ôm đầu đi sơ tán, vì vậy tất cả nhiệm vụ vinh quang đều rơi vào trên đầu cô, tất cả chân lẳng xằng cũng thuận tiện rơi vào trên đầu cô luôn.

Được rồi, có hưởng thụ tự nhiên cũng có trừng phạt, cô hiểu mà.

Ai bảo cô kiên trì không cho anh công khai thân phận của cô, không muốn từ đó về sau trong công ty mất tự nhiên, cô thích cuộc sống hiện tại, có bạn bè tốt, có người quan tâm cô, có đồng nghiệp thân thiện, hiện tại có anh, cô cảm thấy thật là hoàn mỹ, nhưng mà.

Chỉ là. . . . . Nếu như tiếng rống giận của chủ nhiệm có thể bớt đi, vậy thì càng hoàn mỹ hơn rồi.

"Chủ nhiệm, tài liệu ngài cần đây ạ." Vội vàng một đường lẳng xằng vào phòng làm việc của chủ nhiệm, cười đến vô cùng ngọt ngào, đưa lên một xấp tài liệu.

"Chỉ là chạy lên lầu cầm tài liệu, cô đi mất nửa tiếng đồng hồ, thật sự là. . . . ."

Mã Hồng Minh tức giận trừng mắt cầm lấy tài liệu, cúi đầu xem xét. "La, Mỹ, Vi"

"Tiếng sư tử hống đã thất truyền nay có thể tái xuất giang hồ, "Bảo cô đi cầm có tập tài liệu thôi, cô cư nhiên có thể cầm nhầm? Cô cả ngày lẫn đêm, trong đầu rốt cuộc là nghĩ cái gì hả? Cô tự mình xem đi. ...."

Đầu đầy bụi đất, Mỹ Vi từ trong phòng chủ nhiệm đi ra.

"Tiểu Vi à, cháu còn tốt đó chứ?" Một ly nước đưa tới.

Mỹ Vi cảm kích nhận lấy, cười cảm ơn bác Dư.

"Có phải vẫn còn chưa điều chỉnh trạng thái của kì nghỉ phép đi?" Chị Đồng cũng quan tâm hỏi.

"Vi, chị cầm tài liệu là làm sao? Có phải lại tán gẫu với Lily phòng tài vụ không? Buồn đưa cái gì, nói cho em một chút đi."

Như vậy cũng đoán được? Mỹ Vi lập tức dung ánh mắt sùng bái nhìn Chung Văn.

"Thôi khỏi, không cần phải sùng bái em quá thế đâu, bởi vì mỗi lần đi phòng tài vụ, em cũng đều tám chuyện với Lily mà, chuyện của cô ấy nhất định là sấm vang chớp giật." Chung Văn tùy ý xua xua tay.

Thì ra là như vậy! Mỹ Vi gật gù nghe giảng

"Vậy bọn em tám cái gì thế?" Đồng Thực Tuệ luôn miệng hỏi.

Chung Văn ném thêm một câu, "Có phải bàn luận chuyện tổng giám đốc kết hôn không?"

"Phốc!"

Một ngụm nước phi thẳng từ miệng Mỹ Vi ra ngoài, cô ho sặc sụa, mặt đỏ bừng không thở nổi.

"Thật là đứa nhỏ, uống nước mà cũng sặc nữa." Đồng Thực Tuệ thở dài cầm lấy hộp khăn giấy đưa cho cô.

Mỹ Vi mạnh mẽ rút mấy tờ che miệng.

"Vi, nói một chút đi, có phải hay không thế?" Chung Văn vẫn không ngừng thúc giục.

"Khụ khụ. . . . . Không có. . . . . Khụ. . . . ." Ho đến sắp tắt thở.

"Không?" Chung Văn nhìn chăm chăm cô, không tin hỏi: "Không thể nào không tám cái này, gần đây đề tài sốt dẻo nhất công ty là bà xã của tổng giám đốc nha."

"Khụ khụ khụ. . . . ."

"Vi chị không biết đâu, chị đã bỏ lỡ thời khắc ngàn năm có một, đúng vào lúc cao trào phim thì lại xin nghỉ phép."

Chung Tiểu Văn kéo Mỹ Vi vào bên cạnh, thân thiện tiếp tục, "Tổng giám đốc đột nhiên thay đổi đối tượng kết hôn, thật đúng là kinh động toàn quốc, tất cả mọi người đều tò mò muốn chết, rốt cuộc là ai có thể lợi hại như vậy, khiến tổng giám đốc đổi cô dâu chứ."

"Ack. . . . ." Dùng khăn giấy che môi, Mỹ Vi cười vô cùng cứng ngắc.

"Nhất định là còn xinh đẹp hơn cả Đồng Giai Thiên!" Chung Văn chấp tay trước ngực thở dài, "Oa, chi có thể là cô gái xinh đẹp thiên tiên mới có thể xứng với tổng giám đốc anh minh thần võ của chúng ta."

Còn xinh đẹp hơn Đồng Giai Thiên, Mỹ Vi đầu cúi thấp.

"Quá đáng nhất là cả công ty lại chỉ mỗi Hồ thư kí biết cô dâu là ai, chị ấy bình thường tám chuyện thì rất dễ tính, nhưng mà chuyện này thì cảm như hén, chị không biết cả tháng này em bỏ bao công sức nói ngon nói ngọt, thế mà một chữ cũng không nhả, ghê tởm."

Cảm tạ Hồ thư ký! Mỹ Vi nước mắt lưng tròng.

"Hủy bỏ hôn lễ đã định sẵn, không khách quý, không truyền thông, tổng giám đốc cư nhiên không một tiếng động đổi cô dâu liền kết hôn, trời ạ, chứng tỏ có bao nhiêu quyết tâm mới làm vậy? cô dâu rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể mê đảo tổng giám đốc đến như vậy?"

"Cái đó...." Mỹ Vi khê giờ tay, lọt được vào mắt xanh của nữ hoàng bát quái, mới vội vàng hỏi: "Đồng tiểu thư đó không nói gì sao?"

Rõ ràng Đồng Giai Thiên biết rõ là ai, sao lại không nói ra? Còn có những cô gái kia, làm sao tin tức triệt để phong tỏa đây? Thạch Quân Nghị có can thiệp sao.

Chung Văn lập tức ban tặng cho cô ánh mắt khinh bỉ, "Em xin, cô ta làm sao có thể mở miệng đây? Nghĩ một chút đi, Đồng Giai Thiên vênh váo như vậy, lần này cư nhiên tại hôn lễ bị đoạt chú rể, hận kia còn chưa nuốt trôi, sao còn mặt mũi mà nói cô dâu là ai chứ? Nghe thiên hạ đồn là đi châu Âu giải sầu rồi."

Thì ra là như vậy!

Mỹ Vi gật gật đầu, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống, xem ra những cô gái kia không có ra ngoài nói linh tinh, cũng là do Đồng tiểu thư ban tặng thời, uy lực của nữ vương cho tới bây giờ cũng không nhỏ. Thật là may, thật là may, cô vô cùng cảm tạ tính khí này của Đồng tiểu thư, cho nên Mỹ Vi cô cho tới nay vẫn êm đềm qua ngày.

"Hừ, nghĩ một chút cũng đáng đời, tính khí cô ta như vậy, tổng giám đốc của chúng ta nhìn nhiều năm như vậy, hiện tại rốt cuộc tình ngộ thoát ly biển khổ, âu cũng là chuyện tốt."

"Ack. . . . ." Mỹ Vi lau lau mồ hôi, "Thật ra thì không có. . . . ."

"Chị không biết, có bao nhiêu người trong công ty đốt pháo ăn mừng vì tổng giám đốc không có cưới Đồng Giai Thiên đâu, chỉ cần nghĩ tới cô ta trở thành phu nhân tổng giám đốc, em đến cả chân tóc cũng lạnh."

"Đồng tiểu thư cũng không có đáng sợ như vậy á."

"Tại sao không có?" Chung Văn hưng hăng trừng mắt nhìn cô, "Cô ta nhìn thấy chúng ta chỉ dùng cảm để xem, giờ giờ phút phút đều khinh thường liếc mắt."

Nhân viên nào chào hỏi cô ta, cô ta đều hừ một tiếng không thèm đáp, mà Chung Văn bắt mắt với Đồng Giai Thiên như vậy, là do có lần bị Đồng tiểu thư sai bảo đi mua cà phê, mệt nhọc đến mồ hôi đầy đầu, lại bị mắng là vô dụng, chân tay chậm chạp. Hừ! Thiên kim tiểu thư thì rất giỏi sao, liền xem thường nhân viên quần như bọn họ, cũng không cần tới công ty sao.

Haizz, Mỹ Vi than thở, xem ra nếu không phải ngày đó cô có một màn "kinh thiên động địa" trước mặt Đồng Giai Thiên, sợ rằng mắt Đồng tiểu thư ngàn năm cũng không thấy được cô ấy chứ, như vậy làm gì có những sự kiện tiếp nối đây, phải nói là cảm ơn cho ông trời sắp đặt tài tình quá đi?

"Còn buồn dựa lê hả?" Mã Hồng Minh từ trong văn phòng đi ra thì triển công phu sư tử rống: "Mỹ Vi, ta bảo cô đi lấy tài liệu, tại sao cô ở chỗ này buồn dựa lê hả!"

Vì vậy, nhân viên nhỏ bé số khổ ôm đầu chạy như bay, đi lấy tập tài liệu cho chủ nhiệm.

Cuộc sống như này, mới là cô quen thuộc cùng yên lòng, bên môi Mỹ Vi khẽ cười, lòng tràn đầy vui vẻ, nhún xuống thang máy tầng mười lăm.

Mặc dù, cô có một xiú nhớ anh. . . . .Được rồi, được rồi, cô thừa nhận, cô rất rất, vô cùng nhớ anh.

★★

Sau khi trở về từ Maldives, một phút cũng không hơn, anh trực tiếp phải bay về Mỹ, bởi vì bên kia còn có rất nhiều việc anh phải xử lý, chuyến đi này, tròn một tháng.

Đã thành thói quen mỗi ngày có anh bên cạnh, đột nhiên vắng bóng anh, mỗi ngày của cô trôi qua thật khó chịu cùng nhưng nhớ.

Mặc dù mỗi ngày buổi tối trước khi cô đi ngủ anh đều gọi điện cho cô, nói chuyện phiếm với cô, cho dù là nghe cô kể một ít chuyện nhỏ nhặt vụn vặt, như là bị chủ nhiệm mắng, như là trên đường gặp người đánh nhau, hôm nay ăn được món nào ngon, anh vô cùng kiên nhẫn nghe xong cô thao thao bất tuyệt, hơn nữa cũng không chê cô phiền, vẫn chờ đợi cho đến khi cô buồn ngủ, mới cắt điện thoại.

Hiện tại, mỗi ngày, việc cô chờ đợi nhất, chính là buổi tối chờ điện thoại của anh.

Anh là một ông xã hoàn hảo, dịu dàng, chừng mực, tính tình tốt, vô cùng nhẫn nại, hơn nữa lại không . Anh tôn trọng ý kiến của cô, sẵn sàng nhu cầu của cô, cô thích phản quan tâm này của anh, không bởi vì công việc của cô không quan trọng, muốn cô nhẫn nhịn nghe xong cô thao thao bất tuyệt mà cố gắng. Cô biết anh liều mạng làm việc, vì có thể sớm một chút gặp mặt cô.

Phản tâm ý này của anh, cũng đủ để cho cô cực kì cảm động, dù là hiện tại anh chỉ mới thích cô, còn chưa có yêu, cô cũng sẽ không cảm thấy khổ sở. Ít nhất, anh chịu cố gắng, cô cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Cuộc sống như thế, cô cảm thấy cuộc sống như vậy chẳng còn ao ước gì thêm, dĩ nhiên, nếu có anh bên cạnh, vậy càng hoàn mỹ hơn rồi.

Cuối cùng cũng đưa được tài liệu chính xác cho chủ nhiệm, mặc dù vẫn bị ông mắng thối đầu, nhưng cô vẫn rất vui vẻ. Cô biết chủ nhiệm vẫn luôn chăm sóc cô, coi như măng mồi, nhưng vẫn che chở cho cô, để cho cô có thể ở tập đoàn Duệ Sang lớn như vậy an tâm làm việc, hơn nữa rất vui vẻ.

Thật ra thì nghĩ ngợi một chút, cuộc đời của cô luôn rất may mắn, không xuất sắc, lại không có công việc tốt, mặc dù cấp trên hung dữ, nhưng kỳ thật rất mềm lòng, đồng nghiệp mặc dù yêu ghét quái, nhưng mọi người sống hòa hợp không có lục đục đấu đá, hơn nữa cũng rất quan tâm cô.

May mắn nhất chính là tự nhiên cô có thể gả cho Thạch Quân Nghị.

A, nếu yêu cầu nhiều hơn nữa, có thể giảm phúc hay không đây? Một hồi chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, thấy hiển thị là Hồ thư ký, lập tức nhận, "Chị Lâm". Hồ thư ký tìm cô có chuyện bảo cô lên văn phòng, nhìn đồng hồ, đã đến giờ ăn trưa, cô liền hướng thang máy đi tới.

Chương 7

Mỹ Vi rất cảm kích Hồ thư ký, mặc dù biết cô gả cho Thạch Quân Nghị, nhưng thái độ của chị Lâm với cô cũng không có nhiều thay đổi, vẫn như trước, thường hay giễu cợt, trêu chọc cô, cô vẫn thích thoải mái như vậy, cũng rất hưởng thụ.

"Chị Lâm, chị tìm em à?" Vừa vào thấy cả phòng thư ký to như vậy chỉ còn mỗi mình chị Lâm, xem ra những người khác đi ăn hết rồi.

"Ừ." Hồ Lâm cúi đầu giống như bẻ bột nhiều việc, giơ tay lên đưa phần văn kiện cho cô, "Chị hiện tại đang rất bận, em giúp chị đưa cái này cầm vào phòng Tổng giám đốc."

"Dạ." Cô nhận lấy, thêm mấy phần kích động, có thể đi vào phòng làm việc của ai đó, nghỉ thôi cũng thấy vui rồi. Mặc dù ai đó không có mặt ở Đài Loan, nhưng chỉ cần nhìn thấy địa bàn riêng của anh, loại cảm giác đó.... Thật khó diễn tả.

Đẩy cửa chính ra, thấy người kia đang đứng bên cửa sổ mỉm cười nhìn cô, đôi mắt lập tức mở lớn, vui mừng thét to, tiện tay ném văn kiện đi, nhanh nhẹn chạy về phía anh, tung người nhảy thẳng vào trong ngực anh, vui vẻ la lên, "Anh đã về, anh đã về!" Thạch Quân Nghị ôm chặt cô, cảm nhận được hơi thở ngọt ngào quen thuộc của cô, nội tâm xôn xao lên một cảm giác thỏa mãn sâu sắc, "Ừ, anh đã về."

"Em rất vui, em rất vui." Cô ngồi thẳng lên, đôi môi điển cuồng hôn trên khuôn mặt anh, "Anh thật sự trở về, em rất vui đó, tổng giám đốc, anh thật sự trở lại."

Niềm vui đơn thuần, thẳng thắn của cô lấy nhiễm tới anh, trên môi anh cũng treo nụ cười, bởi vì nụ hôn tùy ý của cô, đợi cô chơi đã, sau đó cúi đầu hôn trả.

Anh mút chặt lưỡi cô, yêu thương say đắm, hút, cắn, ngậm, liếm, dạy cô thế nào lấy lòng anh, để lưỡi anh cùng cô ma sát, anh ôm chặt cô, bàn tay nâng lên cặp mông đẩy đặn để cô chặt chẽ anh hơn.

Thân thể của cô ngày càng nóng, nhiệt độ cơ thể vì hôn nhiệt tình, mà càng ngày càng tăng, thân thể cũng mềm nhũn, gương mặt hồng rực, hô hấp dồn dập, cúi đầu trong ngực anh hừ nhẹ.

Nơi mềm mại kia của cô, khiến lòng anh đau, mỉm cười, suốt cả tháng trời xa cách, mỗi đêm cô đều ghé vào tai anh làm nũng, nói nhớ anh, để cho lòng anh cũng mềm như nước, thật ra thì nhưng nhớ, làm sao chỉ có một mình cô?

Suốt một tháng trời, ngày đêm làm bạn, anh cũng đã quen cô nghịch ngợm, cổ quái, cô mơ hồ, còn có cái miệng nhỏ nhắn ồn ào của cô, sau khi tách ra, anh phát hiện mình cũng nhớ cô, không có cô bên người, khiến anh cảm thấy cái gì cũng đều trống vắng.

Đối với cô chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã có ảnh hưởng lớn như vậy, mặc dù khiến anh giật mình, nhưng anh vẫn vô cùng nhưng nhớ.

Có thể vì cô vợ bé nhỏ này nóng ruột nóng gan, có thể nhớ nhưng, hồi tưởng về cô cũng là một chuyện rất ngọt ngào. Vì sự ngọt ngào này, làm anh làm việc ngày đêm không nghỉ, chỉ vì ngày hôm nay có thể trở về Đài Loan, có thể nhìn thấy cô.

"Em nhớ anh, nhớ anh." Mỹ Vi ở bên môi anh hôn hěn, đôi mắt mờ mịt hơi nước, "Rất nhớ anh nha, tổng giám đốc."

Anh thừa nhận, mình cũng nhớ cô, thậm chí nhưng nhớ vô cùng ngữ điệu cô gọi anh tổng giám đốc, giọng nói đó mang theo ba phần ngọt ngào, bảy phần nghịch ngợm.

"Còn anh, có nhớ em không?"

Niềm vui thú lớn nhất của cô mỗi ngày là hỏi ngược lại anh, mặc dù biết rõ người nghiêm túc như anh, rất không có khả năng nói ra những lời này, nhưng cô rất hưởng thụ quá trình tra xét, bởi vì cô biết, nếu anh không nhớ tới cô, không thể nào mỗi ngày bận bịu công việc vẫn rút thời gian nói chuyện phiếm với cô.

"Em nói xem, uhm?" Anh ngậm lấy môi cô, trong miệng nhẹ nhàng cắn nuốt.

"Em nói, có." Cô cười, tay nắm cổ anh, ngẩng đầu, thúc giục anh tiếp tục hôn.

Anh bị cô da mặt dày đánh bại rồi, bắt đắc dĩ cười, hôn lên cổ cô, bàn tay nhẹ vuốt lưng cô, cô giống như con mèo nhỏ, ngọt ngào khua phức trong ngực anh, mặc anh hôn cùng vuốt ve, ngoan ngoãn khiến lòng anh đều đau.

Bàn tay cầm lấy bộ ngực cô, nhiệt độ xuyên thấu qua vải mỏng, da cô nóng lên, khiến cô run rẩy từng hồi, xúc cảm tốt đẹp nơi đó làm anh anh thờ dài.

Anh nhớ cô, vô cùng!

Bàn tay kéo vạt áo của cô lên.

"Không được." Cô giằng co, "Cửa không khóa."

Anh đang trên môi cô, cúi đầu cười, "Yên tâm, không có ai vào đâu."

"Có có có."

Cô nghĩ tới, "Hồ thư ký, chị ấy ở đây." Rốt cuộc hiểu được Hồ thư ký gọi cô lên, là chỉ thị của anh.

"Đưa ngực." anh cười hôn lên cái mũi nhỏ nhắn của cô, bàn tay ở sau lưng cô gọn gàng cởi nút áo ngực, "Chị ấy đã đi rồi." "Vậy còn những người khác nữa."

"Không có." Chuyển qua phía trước, dò tới tuyết non anh yêu thích, từ từ xoa nắn, ngón giữa treu đùa, hôn tỉ mỉ từ trên bờ vai đi xuống, khẽ gặm từng chút một.

"Ồ . . . . . Chắc chứ. . . . . A, đau, đừng mạnh như thế. . . . ." Cô giờ tay đẩy anh, không phối hợp, "Không cần, ngộ nhờ bị người khác thấy. . . . ."

Anh đang cắn cái cổ nhỏ của cô, bắt đầu đi thờ dài, xoay người khóa kỹ cửa chính, "Như vậy có thể chưa?"

Cô mềm nhũn tựa vào cửa thủy tinh, ngọt ngào cười với anh, vờn đôi tay.

Người này, luôn tại thời điểm như vậy làm ra những động tác khiến anh không còn sức đề kháng, đi tới hung hăng ôm chặt cô, cẩn thận hôn cô, làm trũng phạt.

Lần này cô rất phối hợp với anh, nhưng đến thời điểm anh cởi quần áo của cô lại giãy dụa.

"Mỹ vi." Anh trên môi cô thờ dài, "Anh là đàn ông, thời điểm này, kiên nhẫn có hạn."

"Nơi này không tốt rồi." Cô chỉ vào cửa sổ sát đất không lồ, "Trong suốt đó."

"Yên tâm" Vứt đi áo sơ mi, cởi bỏ nội y, hôn lên, "Bên ngoài không thấy được."

Đây là thủy tinh đặc chế, bên ngoài không thể thấy được bên trong, chỉ có bên trong ngấm ra bên ngoài.

"Ồ. . . . . Không. . . . . Không được a. . . . ." Môi của anh quá càn rỡ, khiến cô không nói thành lời, thân thể càng run lên lợi hại.

"Không được sao?" Đưa tay đi xuống, ôm trọn lấy nơi ẩm ướt, cố ý ở trước mặt cô chậm rãi treu đùa, nhìn sợi sáng như bạc từ từ chảy xuống "Ừ?"

Ngữ điệu ngân dài kia, làm khuôn mặt cô xấu hổ đỏ bừng. Được rồi, cô thừa nhận, thân thể của cô hoàn toàn không có năng lực kháng cự anh, nhất là khi hai người đã. . . .

Có những thứ mà lúc trước không có cũng được, mà khi có cũng chẳng sao, nhưng một khi đã trải nghiệm qua thì ngày càng tham lam, đắm chìm giống như dục vọng vậy.

Ở Maldives, bọn họ đều mê đắm trong nhiệt tình của nhau, chăm chỉ thăm dò, anh đối với thân thể cô rõ như lòng bàn tay, anh dạy cô một chút thế nào lấy lòng anh cũng như thỏa mãn mình, cô học rất nghiêm túc, cũng rất. . . . . triệt để.

Chỉ cần anh vừa đụng, vừa sờ, thân thể cô liền có phản ứng mãnh liệt, tựa như hiện tại, những thứ này, bản thân cô không cách khống chế, cũng không muốn khống chế.

Nhưng mà, bị anh giễu cợt, sao có thể cam lòng chứ? Ngón tay đưa đến bụng dưới anh, mon trốn nơi đầy đặn cùng cứng rắn đó, ghé vào tai anh hỏi nhỏ: "Anh cảm thấy thế nào?"

Người này!

Vốn là Thạch Quân Nghị muốn thông thả tận hưởng nhưng bị cô dồn ép mất đi lý trí cùng nhân nại, ôm lấy cô đè lên trên cửa, đồng thời ôm lấy mông cô, để cho cô tiếp xúc chặt chẽ với thân thể của anh, bàn tay nhanh chóng cởi quần jean của cô, kéo ra, sau đó là của mình.

Dục vọng nam tính nóng rực cùng thẳng tắp kia trượt trên địa phương trơn mềm, ẩm ướt kia, loại cảm giác tốt đẹp đó, khiến cả hai người cùng thờ hỗn hển. Anh hít mạnh một hơi, gọi tên cô. "La Mỹ Vi."

"Ồ. . . . ."

"Nhưng mà anh, không thể dịu dàng rồi."

"Ồ. . . . . A. . . . ."

Anh cứ như vậy thẳng tắp tiến tới, đầy đặn, to khỏe, khiến cho cô toàn thân khua phức, tiếp nhận anh.

Cô rên rỉ, ôm chặt anh, hai chân trắng tuyết vòng thật chặt thắt lưng anh, mặc anh ở giữa hai chân cô bừa bãi vui đùa, mặc dục vọng của anh trêu chọc.

Cô đều muốn, tất cả của anh cho cô, cô đều muốn.

Thân thể của hai người quấn chặt lấy nhau, anh nghĩ muốn cô, điên cuồng, vội vàng muốn cô.

Văn phòng gọn gàng sạch sẽ, máy tính đang mở, tài liệu đang mở, cũng không còn quan trọng nữa, quần áo của cô bị ném loạn tùy ý, áo lót màu hồng vắt trên ghế dựa của anh, bên trong phòng không gian nóng bỏng.

Cô rên rỉ cùng anh thở dốc vang vọng trong phòng, anh mang cô đến đỉnh cao trào lần thứ nhất, không chút nào phức tạp, không kĩ xảo tán tỉnh, anh chỉ cần trợn trợn mãnh liệt ra vào, đưa cô lên đỉnh núi ngọt ngào.

Ở dục vọng mãnh liệt đánh thẳng vào, thút thít khóc, trần trọc, cầu xin, quay cuồng.

"Không cần. . . . . Làm ơn. . . . ." Cô khóc không thành tiếng, run rẩy, cầu xin tha thứ. Tình cảm như vậy, dục vọng như vậy, quá cường liệt, mà bản thân anh, quá hung mãnh, quá kích cuồng (kích động + điên cuồng), quá đói khát rồi.

Đếm không biết bao lần cao trào cực hạn, mồ hôi đầm đìa, xương cốt mềm nhũn.

Khi cô có thể lại hô hấp thuận lợi, nằm trong ngực anh, nghe từng tiếng tim anh đập mạnh, thân thể mềm mại không còn hơi sức, ý thức còn mơ màng, nhưng đáy lòng là vô cùng thỏa mãn, mặt mày cong cong.

Giờ tay lên, nhẹ nhàng mon trớn da thịt nóng rực của anh, nơi đó cứng rắn, lại mùi phấn co dãn, tràn đầy lực lượng. Đây là thân thể anh, cũng là thuộc về cô, thật tuyệt!

Nụ cười treo bên môi, anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của cô, "Thế nào, lại có hơi sức, ừ?"

Hơi thở của anh quấn quýt bên tóc cô, ấm áp, dịu dàng, thân thể nhạy cảm của cô co rúm lại, cô thích hành động cùng lời nói tràn ngập nhu tình này của anh, thật thích, "Tổng giám đốc." Cô khẽ gọi anh, thanh âm vừa qua hoan ái như mất tiếng, ngọt ngào, mềm non, quả thật là muốn mạng người mà.

"Ừ." Tay anh trượt đến thắt lưng cô, nhẹ nhàng vỗ về, chơi đùa thắt lưng nhỏ nhỏ của cô.

"Lần này anh ở lại bao lâu?" Cô hỏi vấn đề mình quan tâm nhất.

"Em muốn bao lâu?"

"Đương nhiên là càng lâu càng tốt." Cô muốn cùng anh một chỗ, tốt nhất là ngày đêm ở cạnh anh, nhưng cô biết đây là điều không thể. Anh là ông xã của cô, nhưng cũng là người lãnh đạo Duệ Sang, thế giới của anh, ngoài cô, còn có sự nghiệp.

"Vậy thì như em mong muốn."

"Có thật không?" Cô vui mừng ngẩng đầu nhìn anh, "Có thật không? Có thật không?"

Anh nhìn hai mắt tỏa sáng lấp lánh của cô, loại yêu thích mãnh liệt đó từng chút thâm nhập lòng anh, cô bé này, thật sự quá dễ dàng thỏa mãn rồi, cũng quá dễ dàng vui vẻ. Cô như vậy, để cho anh muốn cưng chiều cô thật tốt, để cho cô mãi vui vẻ, "Thật."

"Tổng giám đốc tốt nhất." Vui vẻ hôn trên môi anh, thỏa mãn vùi vào lồng ngực anh, nhưng rất nhanh lại nghĩ đến gì đó, bất an ngẩng đầu nhìn anh, "Vậy công việc của anh thì sao? Có ảnh hưởng không. ...."

"Không biết." Anh rất dứt khoát trả lời. "Anh sẽ xử lý tốt."

"Ừm." Cô tin tưởng anh, hiểu năng lực của anh, chỉ cần anh nói có thể, vậy nhất định là có thể. Oa, anh có thể ở bên cạnh cô, nghĩ thôi cũng cảm thấy thật hạnh phúc.. "Hi, hi." Cô vui vẻ bật cười.

"Cao hứng như vậy sao?"

"Ừm." Gật đầu, khuôn mặt trước ngực anh cọ cọ.

"Lại cao hứng một chút, như thế nào?"

"Dạ?"

Anh ôm chặt lấy cô, dán lên thân thể cô, da thịt trần trụi cọ sát lẫn nhau, trắng mịn tự nhiên, anh hôn môi của cô, đầu gối tách ra chân cô, động thân mà vào.

Lần này, anh động rất chậm, cẩn thận quan sát vẻ mặt cô, nghe từng thanh âm rên rỉ của cô, mỗi một lần vừa sâu vừa nặng, mỗi một cái lại tiến sâu vào chỗ trọng yếu của cô.

Cô nhủ chặt mi, dùng sức cắn môi, cảm thấy loại cảm giác buồn rùn quen thuộc không ngừng xông tới, đánh tới, sắp bao phủ cô. Cô lớn tiếng rên rỉ, hai chân tuyết trắng thon dài ra sức kẹp chặt thắt lưng của anh, loại kiều mỹ trời sinh, xinh đẹp pháp phòng đó, so với bất kì kẻ nào cũng kích thích anh hơn, làm anh mê muội.

Đưa tay vuốt chân cô, thích xem biểu tình hưởng thụ của cô, yêu cực kì biểu tình trầm mê dục vọng của cô, anh khắc chế muốn kịch liệt chạy nước rút, để cô chủ động, để cô ra tay giày vò, cảm thụ cô một hồi xoắn cực hạn.

"A . . . . ."

Cô ngửa đầu xoa tóc dài, rên rỉ thật lâu, thật thoải mái, có thể ở cùng người yêu thương một chỗ, là chuyện tốt đẹp nhất trên đời. Cô ôm lấy phần lưng ướt đẫm của anh, sờ soạng bắp thịt rắn chắc đó, trong nháy mắt lên đến cao trào kia, cô hét lên, ôm chặt anh, khóc lên.

Anh không cách nào ngăn cản cảm giác quá tốt đẹp này, tận tình hưng hăng chà xát.

Rốt cuộc, khoái cảm muốn chết đi đó vọt lên, anh ôm chặt lấy cô, vui đầu thờ dốc. Cô nằm trong ngực anh, nước mắt cùng mồ hôi quyện vào, mặt anh ôm chặt cô, mặc anh hôn, vuốt ve, ngoan đến không thể tin được.

Anh rút khăn giấy xử lý hậu quả cho cô, sau đó ôm cô vào trong ngực, nhìn khuôn mặt hồng rực của cô, nhìn hai mắt khóc sung, còn có đôi môi tươi mọng, nhìn bộ dáng mềm mại đáng yêu của cô, không nhịn được mỉm cười.

"Mệt mỏi như vậy sao?"

"Ừm." Ngực của anh thật thoải mái, thật là ấm áp, cô rất muốn ngủ.

"Vậy thì nghỉ ngơi một chút." Cô cúi đầu lẩm bẩm một câu, khiến anh bật cười, cô nói. "Tiểu biệt thật muốn lấy mạng người." Cũng đúng! Anh dịu dàng ôm thân thể thơm mềm của cô, hôn mái tóc cô, ở sau lưng cô vỗ nhẹ, vô cùng thỏa mãn cùng vui thích, biểu hiện rất rõ ràng.

Bên trong phòng sự ấm áp pha lẫn ngọt ngào, ngọt ngào nồng đậm không tan được, dường như có thể cứ như vậy mà ôm nhau tới tối, có thể cứ như vậy yên bình cùng an tĩnh, cứ trôi qua tự nhiên như vậy, cô cứ thế để anh dắt tay đi, suốt cuộc đời.

Đột nhiên, cô ngẩng đầu nhìn anh, anh yên lặng nhìn cô.

Cô mở miệng: "Em đói bụng." Bụng rất hợp tác kêu vang một hồi.

Anh nhìn cô, trầm mặc.

"Em đói bụng, đói bụng." Cầm lấy cánh tay anh dao động mãnh liệt, "Thật đói nha."

Anh cười, rất vui vẻ, cùng thoải mái cười.

Cũng chỉ có cô gái như Mỹ Vi mới như thế, có thể không chút nào kiêng kị nói ra ý nghĩ của chính mình, không chút gượng ép, không giả trang thanh cao, cô như thế nào, thì chính là như thế, mà anh, chính là thích cô như vậy.

"Được, anh đưa em đi ăn đồ ngon."

"Em muốn ăn sườn rán."

"Được."

"Còn ăn kem nữa."

"Được."

Anh đối với cô thật sự quá tốt, tốt chết đi được, cô cười đến vô cùng rực rỡ, mà bởi vì nụ cười của cô, anh cũng cười. Cuộc sống như thế, còn muốn cầu điều gì?

Thời gian có Thạch Quân Nghị bên cạnh, mỗi tích tắc đều sinh động.

Mặc dù lượng công việc của anh rất lớn, bẽ bộn nhiều việc, nhưng anh vô cùng tỉ mỉ lại chu đáo, là ông xã được mọi cô gái trên trái đất này mơ ước. Mỗi sáng sớm, được tỉnh lại trong ngực anh, đúng là chuyện mỹ mãn nhất thiên hạ.

Cô yêu lại giường, nhưng anh vẫn sống đúng theo quy luật, mấy giờ rời giường, mấy giờ dùng bữa, đều có thời gian biểu chính xác, vì vậy chính nghĩa đầu với sâu lười, nhiệm vụ vĩ đại gọi cô rời giường liền được giao cho anh gánh vác.

Thạch Quân Nghị ngay khi hưởng tuần trăng mật với Mỹ Vi đã phát hiện cô là một đại biểu siêu cấp yêu giường, cho dù báo thức to nhỏ thế nào cũng không có một chút tác dụng với cô, chứ chưa nói với giọng nói ôn hòa của anh, đối với cô căn bản còn thêm tác dụng phụ.

Nhưng cô đừng phải là Thạch Quân Nghị.

Anh vô cùng tự nhiên xuất chiêu, vì vậy, lần đầu tiên trong lúc Thạch Quân Nghị trùng trùng điệp điệp mãnh liệt công kích mà tỉnh lại, Mỹ Vi xấu hổ sắp ngất đi rồi, anh cư nhiên còn ở bên tai cô thủ thi: “Anh thích em ở lại giường, tốt nhất mỗi ngày càng tốt...”

Cô thừa nhận, cô cũng thích phương thức gọi cô rời giường này, mặc dù, ừm, có chút kịch liệt, nhưng mà, rất hạnh phúc.

Vì vậy dưới sự “độc thúc” nghiêm cần của Thạch tổng giám đốc, cô cư nhiên chọc trời rung đất chuyển, nửa tháng không trễ một ngày, việc này làm cho toàn dân phòng hành chính cảm thấy không phải nhẹ, nhất là chủ nhiệm đại nhân, có lần còn khoa trương hỏi cô có phải ngã bệnh chảy hồng đầu óc rồi, cho nên mới có thể mỗi ngày đứng giờ đi làm?

Sao chứ, cô biến thành siêng năng cũng không được sao?

Aizzz, mặc dù không thể ngủ nướng cũng hơi tiếc, nhưng mà có thể lấy “phúc lợi” kia, ai còn quan tâm mấy phút ngủ thêm làm gì. Hi hi.

Sau khi rời giường, cô chuẩn bị bữa ăn sáng, mà anh sẽ mở ra laptop theo dõi thị trường chứng khoán.

Chuẩn bị bữa sáng cho anh là do Mỹ Vi mãnh liệt yêu cầu, bởi vì cô phát hiện, tất cả những đặc tính nên có ở một người phụ nữ, cô đều không có, không thông minh xinh đẹp, làm việc mơ hồ liều lĩnh, luôn là trở ngại của anh, chỉ là, thật may tài nấu nướng của cô miễn cưỡng cũng chấp nhận được, ít nhất có thể làm mấy món đơn giản, hơn nữa đảm bảo ăn sẽ không đau bụng, dĩ nhiên không tính mặn ngọt là điều kiện tiên quyết. (chắc là Vi tỷ nấu mặn quá. =)))

Chỉ là, mỗi lần Quân Nghị ăn đồ cô làm, cũng như lang thôn hổ yết ăn sạch sẽ đồ ăn, cô cảm động đến nước mắt lưng tròng, thế mỗi tối mỗi sáng nấu cơm cho anh.

Muốn bắt được trái tim của đàn ông, trước tiên phải bắt được dạ dày của họ, cô cảm thấy mình làm rất không tệ.

Vì người yêu thương làm bữa sáng tràn đầy tình yêu, ừm, trứng chiên thì cháy sém, hoặc khét lẹt, bánh mì nướng cũng đen xì, sandwich kẹp ngón ngang .....Tiết mục được trình diễn mỗi ngày, nhưng đều không cản trở hai người âu yếm mỗi bữa sáng, chỉ ít thì sữa tươi rất ngọt ngào nha, mặc dù là mua về.....

Ăn xong bữa sáng yêu cầu của bà xã, anh sẽ lái xe đưa cô đi làm, chỗ bọn họ cách công ty rất gần, lái xe chỉ cần 20’, phòng ở là anh vì cô tiện đi làm mới mua, đáp ứng yêu cầu của cô, không cần khu nhà cấp cao hù chết người, nhưng vẫn phải là phòng đáp ứng yêu cầu của anh, cho nên chung cư này cũng là tỉ mỉ lựa chọn, sinh hoạt tiện lợi, không gian yên tĩnh, các tiêu chí đều là hạng nhất, đương nhiên giá tiền cũng là hạng nhất.

Lúc vô tình nhìn thấy hợp đồng mua nhà, mới đếm số lẻ đằng sau, cô đã bị dọa toàn thân mồ hôi lạnh, giá cả này, đủ mua một tòa biệt thự.

Được rồi, từ từ cô sẽ quen với phương thức tiêu tiền như vũ bão của anh, sau đó không ngừng tự nói với bản thân, cô cũng đứng tên hai biệt thự, coi như cũng là người có tiền, không nên dễ dàng bị hù dọa như vậy.

Nhưng, này thật là khó khăn.

Cô muốn khiêm tốn, không muốn để người trong công ty biết, bà xã của anh thật ra chính là cô, vì vậy cô mãnh liệt yêu cầu anh cách công ty một đoạn để cô xuống xe.

Anh cho dù cau mày, nhưng vẫn làm theo yêu cầu của cô.

Bận rộn tới trưa, có thể cùng anh ăn bữa trưa biến thành mong đợi mỗi ngày của cô, chỉ cần buổi trưa anh không có tiệc tùng gì, cô sẽ mang theo hộp cơm của mình đi lên cùng anh ăn, thuận tiện sẽ dâng hiến bữa điểm tâm ngọt là chính mình, mặc anh thưởng thức.

Mặc dù mỗi lần sẽ bị chị Lâm giễu cợt, nhưng cô vẫn ưa thích hẹn hò buổi trưa bí mật này, cảm thấy ngọt ngào cùng hạnh phúc, cùng anh ăn cơm, cảm giác tốt đến không thể dùng ngôn ngữ hình dung được.

Buổi chiều tan sở, bình thường anh không thể đứng giờ về nhà, anh có đề cập muốn phái người tới đón cô tan ca, nhưng cô kiên trì muốn tự trở về, dù sao rất gần, đề cập mấy lần đều bị cô cự tuyệt, anh luôn tôn trọng ý kiến của cô.

Cô về nhà trước cũng thấy nhàm chán, thừa dịp anh vẫn chưa về, cô nhân lúc đó chuẩn bị bữa tối. Tối siêu thị gần nhà mua đồ, sau đó mang về nhà nấu nướng, làm thành một bàn ăn lớn, chờ anh về nhà.

Cô biết mỗi ngày anh đều cố gắng tránh xa những bữa tiệc xã giao, về nhà dùng bữa tối với cô, cho dù không thể về, cũng sẽ nói trước cho cô. Cô thích sự săn sóc của anh, cũng thích sự coi trọng của anh, cô biết cuộc hôn nhân này, không chỉ có cô vun đắp, anh cũng vậy.

Tựa như lời anh nói lúc trước, anh sẽ cố gắng, mà cô cũng cảm nhận được cố gắng của anh.

Anh rất bận, rất rất bận, chủ nhật cô nghỉ ngơi ở nhà, thế mà anh vẫn phải ở công ty làm việc. Cho dù là tan việc về nhà, cũng có một đồng tư liệu phải

xem, còn phải nghe điện thoại, chat webcam chủ trì hội nghị, quản lý một công ty lớn như vậy, hơn nữa lại là vì cô mà không ở tổng bộ trấn giữ, cô biết anh vô cùng vất vả.

Hơn nữa hôn sự cùng Đồng gia thất bại, kế hoạch hợp tác bị Đồng thị uy hiếp muốn rút tiền, mà Thạch Quân Nghị luôn luôn ghét nhất chính là bị uy hiếp, lần này vô cùng quả quyết trực tiếp đem uy hiếp đó thành hiện thực, chỉ có điều không phải Đồng thị rút tiền, mà là anh dứt khoát đá Đồng thị ra khỏi kế hoạch hợp tác, một mình Duệ Sang tiến hành.

Như vậy sẽ cần một khoản tiền rất lớn, lớn đến mức số lẻ cô cũng đếm không rõ, cô lo lắng cho anh, cũng lo lắng cho công ty. Nhưng Thạch Quân Nghị chính là Thạch Quân Nghị, vấn đề tiền bạc anh giải quyết rất nhanh chóng, hiện tại kế hoạch kia cũng đúng hạn thi hành, nhưng cũng bởi vì chuyện này, mà công việc của anh bận rộn hơn rất nhiều.

Chân chính Đồng thị cũng không muốn thực sự chặt đứt hợp tác, lần này đúng là tự nâng đá đập chân mình, hối hận thì cũng quá muộn.

Vốn là có phần tham dự, cũng chỉ là do quan hệ của Đồng Giai Thiển, Thạch Quân Nghị mới để cho bọn họ chia sẻ khoản lợi nhuận khổng lồ này, ai biết thế nhưng con vịt sắp chín còn có thể bay mất, hôn sự không có, lập tức hợp tác cũng bốc hơi, chỉ có thể nói, Đồng thị cùng Đồng Giai Thiển đã đoán sai năng lực quyết định của Thạch Quân Nghị rồi.

Thân là người lãnh đạo tập đoàn, Thạch Quân Nghị chỉ cần liếc mắt, ý tưởng trong đầu đã đủ xoay chuyển càn khôn.

Nhưng cho dù bận rộn đến đâu, anh cũng sẽ rút thời gian ra dành cho cô, cho dù không thể ngày ngày ở cùng cô, nhưng mỗi ngày anh đều cùng cô ăn cơm, thỉnh thoảng tranh thủ lúc rảnh còn cùng cô xem phim hài cô thích, không thể đến rạp chiếu phim, anh sẽ ở nhà ôm cô, nhìn cô xem VCD, nhìn cô nằm trong ngực của anh, từng ngum từng ngum nhắm nháp khoai tây chiên, cười đến nghiêng trái ngã phải.

Luôn luôn yêu sạch sẽ, anh cư nhiên không hề ghét bỏ hành động của cô ấy, thậm chí còn cảm thấy khoe miệng dính mảnh vụn khoai tây chiên của cô thật là đáng yêu.

Anh đáp ứng cùng cô về nhà, nhưng anh thật sự không có thời gian, ngay cả thời gian ngủ cũng không có, nhưng anh vẫn tính toán chọn ra một ngày về nam bộ cùng cô, gặp mặt phụ huynh, bởi vì đây là yêu cầu duy nhất trước khi kết hôn của cô, mà anh vẫn ghi nhớ trong lòng, nhưng không ngờ người không nguyện ý ngược lại biến thành cô.

Cô biết tính tình của ba mẹ, nếu như biết cô len lén chạy đi kết hôn không nói tiếng nào, tuyệt đối sẽ chặt đứt chân cô, cho dù không đánh cô, cũng sẽ đánh Thạch Quân Nghị, trước kia thực sự cô còn cảm thấy thú vị, nhưng bây giờ cô phát hiện mình thật sự không nỡ, cô sẽ đau lòng.

Mỗi ngày trôi qua, cô lại càng thích anh, càng thương anh, yêu anh... Cũng muốn bảo vệ anh, không muốn anh bị thương tổn.

“Chờ thêm một thời gian nữa rồi nói.” Cô ăn vạ với anh, tính toán càng kéo dài càng tốt, kéo đến bao lâu thì kéo, được bao nhiêu thì được thôi.

Anh thấy cô bướng bỉnh thì không có cách nào, chỉ đành theo cô.

Không công khai quan hệ với mọi người, cũng không báo cho cha mẹ, cô không dám, nếu là người đàn ông bình thường, đã sớm tức giận rồi, dù sao anh là ông xã hợp pháp lại lý tưởng của cô, cũng không phải không thể gặp người, mà cô phải che giấu. Nhưng anh là Thạch Quân Nghị, người đàn ông điềm tĩnh, nghiêm túc, anh sẵn sàng, anh dịu dàng, hiểu rõ tính tình của cô, không đành lòng ép buộc cô, càng không muốn cô không vui vẻ.

Anh biết cô nhát gan, luôn tự biết thỏa mãn với thế giới của mình, yêu người mình yêu, hạnh phúc với cuộc sống của mình, thường không giải thích được, mơ mơ màng màng, nhưng cô luôn luôn vui vẻ. Không nhất định phải quần áo đắt tiền, không nhất định phải lời ngon tiếng ngọt, cô chỉ cần có anh ở bên, dù là thời gian ở chung thực tế cũng không nhiều, cô cũng đã cảm thấy thỏa mãn.

Cô như vậy, bảo sao anh có thể không thích, phần thích này mỗi ngày thêm sâu như trời đất, dường như không có điểm cuối, cũng không có cực hạn, cảm giác thực đáng sợ, nhưng lại rất ngọt ngào.

Bọn họ đều cùng nhau học tập ở chung, học tập như thế nào duy trì hôn nhân.

Tình yêu cho dù tốt hoa mỹ như nào, mãnh liệt bao nhiêu, cuối cùng vẫn phải đi vào quỹ đạo hôn nhân, đôi tình nhân luôn phải đối mặt với những vụn vặt nhỏ nhoi của cuộc sống, Quan trọng là học được bao dung lẫn nhau, học được chăm sóc lẫn nhau.

Điểm này anh làm được rất tốt, mà cô cũng đang cố gắng thực hiện, cuộc sống như vậy, hai người đều cảm thấy thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Chiều chủ nhật, công việc luôn bận rộn, Thạch Quân Nghị cuối cùng cũng có thể tạm thời gác lại công việc chồng chất, dành ra thời gian buổi chiều ở

cùng cô.

Mỹ Vi cả ngày vui vẻ cười meo meo, tâm tình tốt tới không thể tốt hơn.

Bọn họ cũng không đi ra ngoài chen lấn cùng đoàn người, chiều chủ nhật, tiết trời đẹp như vậy, khẳng định là khắp nơi đều là đồng bào. Cô tình nguyện chỉ cùng anh ở nhà, không cần dạo phố, chẳng cần coi phim, cũng không cần nhà hàng lãng mạn, chỉ cần có anh ở cùng cô, nơi nào cũng đẹp.

Cả buổi chiều hai người chỉ ở trong nhà, anh tựa vào sofa, còn cô nằm gối trên đùi anh, anh xem sách kinh tế, còn cô lật mông, thỉnh thoảng hi hi cười, còn quần lấy anh muốn anh cùng cười với cô, tính tình anh rất ôn hòa, mặc kệ cô nghịch ngợm.

Một tách cà phê thơm ngát, anh và cô nhâm nháp cùng, hơn nữa, còn là sau mỗi cái hôn sâu nhiệt tình, nếm thử hương vị ngọt đắng trong miệng của nhau.

Tiếng chuông điện thoại thanh thúy vang lên, phá vỡ màn hôn môi cháy bỏng, tiếng chuông réo rất khiến Mỹ Vi phản ứng kịp, lập tức đẩy anh ra, một bên cầm điện thoại, hít thật sâu mấy hơi, sau đó nhận cuộc gọi.

Còn chưa kịp nói chuyện, đầu bên kia đã truyền đến một tràng dài sự tử rống.

"La Mỹ Vi, con nhóc thối tha này, gần đây bận rộn cái gì? Cái công việc chạy giấy tờ như cô thì có gì mà bận chứ? Lại dám hơn ba tháng không thèm vác mặt về nhà lấy một lần? Cô ngứa da có phải không? Cô có biết không....." Mang điện thoại cách xa nhất có thể, âm thanh cường đại vẫn vo cùng mạnh mẽ bắn tới, La Mỹ Vi nhúc nhủ, cau mày, mấp máy môi nói "Mẹ" với Thạch Quân Nghị.

Anh gạt đầu, sau đó yên lặng tiếp tục công việc xem sách.

Mẹ La quát tháo không ngừng từ đầu dây bên kia truyền đến, vô cùng rõ ràng, vang vọng không ngừng trong phòng khách rộng lớn, từng chữ từng câu, vừa hung ác, vừa bạo liệt, mắng con gái thối đầu mà không thờ gập, loại cường độ âm thanh này chừng nửa tiếng sau mới có dấu hiệu ngừng lại mấy giây, sớm đã thành chuyện cơm bữa, Mỹ Vi vội vàng túm lấy mấy giấy quý giá mỏng manh này, chen miệng nói, "Mami, mami có muốn uống nước không? Mami có khát không ạ?"

"Ừ nhỉ, thế nào mẹ tự nhiên thấy tốc độ nói có vẻ chậm, lão già chết dẫm kia, mau bùng cho tôi ly nước." Sảng khoái sai bảo ông xã mình, mẹ La đành hăng chuẩn bị tiếp tục công cuộc khai sáng văn minh.

"Mami, mami gọi điện thoại tới có chuyện gì không?" Mỹ Vi vội vàng đổi chủ đề, ngược lên thấy Thạch Quân Nghị đang nhếch môi cười, anh đang giấu cợt cô đây mà, cô lập tức đưa tay bấm anh, anh cầm lấy tay cô, thả vào bên môi, nhẹ nhàng hôn xuống, sau đó nhìn gương mặt ửng hồng của cô mỉm cười, thuận lợi chiếm hữu bàn tay "chủ động" dâng tới cửa kia, nắm chặt trong tay.

Cô hài lòng, cho dù có tiếp tục nghe mẹ thuyết giáo "trăng giang đại hải", cô vẫn cười tươi như xuân về hoa nở.

"Mẹ xem cô cũng không cần ở Đài Bắc nữa đâu, cô ngây ngốc lại ngờ ngác, trông cậy vào cô làm ra sự nghiệp gì mới là chuyện lạ, còn chưa nói, nhân dân Đài Bắc đều là tình anh lợi hại, cô ở đó nghìn năm cũng chẳng lừa được thằng ngốc nào chịu rước cô đi đâu, mẹ thấy cô nên về nhà đi, bên này vừa hay có một thằng ngốc....."

"Mami!" Cô bất mãn kháng nghị: "thằng ngốc gì chứ, cứ phải là thằng ngốc mới chịu lấy con sao chứ?"

"Hừ, mẹ thấy vừa mắt với cô chỉ có thằng ngốc thôi." Mẹ La rất không nể tình lắm bảm: "Cô á, dáng dấp không xinh đẹp, lại ngu o o, kết hợp với thằng ngốc á, đúng là trời sinh một đôi."

Cái gì á..., thằng ngốc mới rước cô? Mỹ Vi im lặng nhìn về "thằng ngốc" chính công kia, anh tiếp tục yên lặng xem sách, ánh mắt trời ngoài cửa sổ hắt vào, chiếu lên mái tóc đen nhánh của anh, mười phần nam tính.

Cô nhìn đến ngẩn người.

"Cô còn nhớ tên nhóc Hùng Đại Hải không? Chính là bạn học tiểu học của cô đó, là cháu ngoại của di Hoa cạnh nhà chúng ta đó, dạo trước di Hoa của cô có đề cập chuyện này với mẹ, thế mới biết Hùng Đại Hải vẫn luôn thích cô, cô lập tức trở lại kết hôn cho mẹ, rồi tìm ngày tốt...."

"Chờ một chút!" Hoa si cũng bị làm tỉnh lại, "Mami, mami đang nói gì đấy..., cái gì biển rộng sông lớn, có ý gì á."

"Nói cô dần, còn chối à, mẹ nói có một thằng ngốc chịu cưới cô, gia đình nó có điều kiện, đảm bảo cô ăn mặc không lo, còn gần nhà chúng ta, nó dám bắt nạt cô, mẹ đảm bảo đánh cho mẹ nó cũng nhận không ra nó, điều kiện tốt như vậy, cô còn không mau trở về nhà gã đi cho mẹ?"

Còn chưa có kết hôn, mẹ của cô đã lên kế hoạch đánh người ta rồi, điều kiện tốt thì sao chứ? Mỹ Vi im lặng cảm di động. Đột nhiên truyền đến một hồi run rẩy, khiến cô phản ứng tức thì, ngược mắt, thấy người đàn ông của cô đang ngồi trên sofa, mà môi của anh, in trên cánh tay cô, dùng một tốc độ vô cùng chậm, từ từ, một ngón lại một ngón, liếm từng ngón tay cô.....

Cô nhin tiếng rên rỉ bên môi, nhẹ nhàng rút tay muốn ngăn cản anh, nhưng anh dứt khoát trực tiếp kéo cô vào ngực, ôm lấy cô hôn, vừa hôn mới ngừng, anh vẫn chưa thỏa mãn, đuổi lười khê liếm môi của cô, khê cười.

"Làm gì nha?" Cô rất nhỏ giọng rất nhỏ giọng ghé vào lỗ tai anh kháng nghị nói: "Em đang nghe điện thoại mà."

Di động đáng thương rơi xuống trên ghế sofa, bên trong vẫn mạnh mẽ phát ra âm thanh quảng cáo của mẹ.

"Vậy thì tiếp tục." Anh nhấc lên điện thoại kia, thả vào bên tai của nàng.

Thấy anh giống như nghiêm chỉnh lại, cô an tâm nhận lấy, tiếp tục nghe mẹ đang ở đâu đó quảng cáo biển rộng sông dài gì đó tốt đẹp bao nhiêu.

Một bàn tay nóng rực âm thầm chui vào dưới áo cô, phủ hơi lạnh trên bụng cô, mang đến cảm giác thoải mái mà tê dại, cô nhạy cảm thờ hồn hên, thân thể co lại.

"Vị, rốt cuộc cô nghe mẹ nói hay không?" Nghe được giọng nói của con, mẹ La nghi ngờ hỏi.

"Có có có, con đều nghe mà." Vội vàng đi kéo tay của người đàn ông kia ra khỏi người cô, thuận tiện đáp lại mẹ.

"Mẹ mới vừa nói đến đâu rồi nhỉ? Đó, đúng rồi, nói đến mẹ của nó tính tình thật tốt, mẹ cũng gặp bà ấy mấy lần, hai đứa kết hôn rồi, đảm bảo bà ấy không phải mẹ chồng ghê gớm, hơn nữa ấn tượng của bà ấy với cô rất tốt, cảm thấy cô ngoan lại nghe lời. ....

Bàn tay của anh dứt khoát mang theo cô cùng nhau vuốt ve, đặt tại bộ ngực mềm mại, cô sợ hết hồn, thiếu chút nữa không cảm nổi di động, cô chưa bao giờ biết, thì ra thời điểm có phản ứng, xúc cảm của ngực mình sẽ là như vậy. ....

"Sờ thật tốt ư, ừ?" Giọng nói của anh truyền đến bên tai, thật trầm thấp mê người.

"Không. .... A. .... Không biết. ...." Đều là anh đang sờ, làm sao mà cô biết chứ.

"Làm sao lại không biết? Đại Hải vẫn nhớ cô, khó có được có người không ngại cô đàn, còn đuổi theo cưới cô, cô còn không biết túm lấy cơ hội. ...." Bên đầu điện thoại kia mẹ La không nhận thấy điều bất thường, vẫn nói được rất hăng say.

"Vậy thì cảm nhận thật tốt đi." Anh mang theo tay cô, vuốt ve viên châu ngọc đã dựng thẳng đứng kia, hung hăng bắt nạt nó, lôi kéo nó, cô liều chết cắn răng, kim nén tiếng rên rỉ sắp bật ra kia.

Trời ạ, người đàn ông nghiêm chỉnh này, tại sao thời điểm này có thể trêu chọc cô chứ? Anh phải biết, cô đối với anh, sức chống cự cho tới bây giờ đều là âm nha.

Quần áo cô bị cởi bỏ, giấy dưa của cô một chút cũng không có tác dụng.

"Anh muốn nhìn em."

Bốn chữ đơn giản, khiến cô mềm nhũn buông tay, mặc anh cởi bỏ quần áo cô, cởi đến không còn một mảnh, mặc anh cúi trên người cô, để anh nhìn đủ sờ đủ toàn thân trên dưới, từng tác da thịt cô, nhất là địa phương mềm mại kia, lọt vào mắt xanh của anh, nằm sắp xuống, dùng môi, dùng tay, nghiền cứu "triệt để".

"Ừm. ...." toàn thân cô run rẩy, ra sức cắn môi kim nén khỏi bật thành tiếng, nhưng thật là khó mà, thoải mái như vậy, kích thích như vậy, khiến cô thật là muốn. ....

Nâng chân trắng tuyết lên, anh mon tron thất lưng cô.

Anh ngẩng đầu, di chuyển lên, trên môi một mảnh sáng bóng, thấy được cơ mặt cô nhảy không dứt, "Muốn, ừ?" tiếng nói của anh ở bên tai cô, cũng ở bên điện thoại di động.

Cô nghe được, sau đó, cô nghĩ đến, mẹ của cô có thể cũng nghe thấy!

Phản ứng kịp, thì đã muộn.

Lần này mẹ La nghe được rõ ràng, sau đó tiếng thét chói tai tiếp tục truyền đến, "La Mỹ Vi, bên cạnh cô tại sao có thể có đàn ông! Cô thật to gan. ...."

"Mami." Thạch Quân Nghị lấy di động từ trong tay người còn đang đứng im tại trận, vô cùng trầm ổn cất tiếng, "Xin chào, con là Thạch Quân Nghị, con cùng Mỹ Vi kết hôn từ ba tháng trước." Vô cùng nhẹ nhàng bỏ xuống một quả đạn pháo, anh đưa điện thoại tới trước mặt Mỹ Vi, "Mẹ muốn nói chuyện với em."

Cô hoàn toàn ngây ngốc nhìn chăm chăm anh, không cách nào cử động, anh rất tốt bụng đưa di động dính vào bên cạnh tai cô.

"Đẫn nó về đây, mẹ muốn gặp nó!" tiếng nói của mẹ La như tiếng roi vút lên phát ra từ điện thoại, tiếp đó, một hồi âm tút thanh thúy vang lên.

Anh tắt di động, thấy cô ngốc kia còn giữ vững vẻ mặt ngây ngô, anh thờ dài, kéo cô vào trong ngực, hôn cô, hôn cô, mãi cho đến khi cô một lần nữa nóng lên, trần trọc.

Cô thích nhất nụ hôn của anh, nóng rực mà ấm áp, kịch liệt mà nhiệt tình, tràn đầy mị lực phái nam, hơi thở của anh tràn ngập trong miệng cô, hòa quyện cùng hương vị của cô, tư vị ái muội này, lại để cho cô tiếp tục thấm ướt, tiếp tục động tình.

"Tổng giám đốc, tổng giám đốc. . . . ." Cô vì ngón giữa của anh mà phập phồng, vội vàng thúc giục.

"Mỹ Vi." Anh thở dài, hôn cô, ở bên môi cô thì thầm "Em không cần thẳng ngực khác, em là của anh, chỉ là của anh ." Tách chân cô ra, xông thẳng mà vào.

"A. . . . ." Cô khẽ nhú mào, ở trên ghế sofa mềm mại lắc đầu, khoe mắt còn mang theo nước mắt kích tình, bộ dáng này đáng thương vô cùng, mảnh mai vô tận, trong nháy mắt làm nổi tung lý trí của anh.

Anh thờ hồn hên đề lại bấp đuôi của cô, hung mãnh xông lên, vừa sâu vừa nặng, "Nói, em là của ai?"

"A. . . . . Nhẹ một chút. . . . . Ừm, anh, là của anh, chỉ là của anh."

Thật ngoan, thật mềm mại.

Anh thỏa mãn, tròng mắt đen ngập tràn tình dục, ôm chặt lấy cô, đem tất cả của mình hiến dâng cho cô, chỉ cho cô.

Buổi chiều mùa xuân yên tĩnh, bởi vì màn kích tình, lạc thú này, mà khiến phòng khách sáng ngời, ngọt ngào ảm áp nồng nàn mãi không tan.

Cô thoải mái tựa vào trước ngực anh, nghe âm thanh mình thích nhất, vươn tay lên, mon trón bấp thịt dầm mồ hôi, chắc khỏe kia, người được hơi thở quen thuộc của anh, cô cảm thấy thỏa mãn cùng an lòng. Ngón giữa khẽ nhúc nhích, từng chút từng chút, chơi trò chơi nghịch nằng.

"Tổng giám đốc."

"Ừ."

"Mẹ em biết."

"Ừ."

"Bà chắc chắn đánh chết em đó ."

"Không đâu."

"Tại sao?"

"Bởi vì có anh."

Câu nói ngọt ngào, có anh, anh sẽ bảo vệ cô, sẽ không để cho cô bị thương tổn, có anh ở bên người, lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy an toàn như vậy, yên lòng như vậy.

Vào thời khắc này, ảm áp hòa quyện cùng ngọt ngào trao đổi trong sóng mắt của hai người, đẹp đến mức không ai nỡ đi phá vỡ.

"Tổng giám đốc."

"Ừ?"

"Lông mi của anh thật dài đó."

Anh im lặng hồi trời già, người này, lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ như vậy, lối suy nghĩ luôn khiến người ta đau đầu nhức óc.

"Đàn ông đàn ang có lông mi dài như vậy không thấy tội lỗi sao chứ?"

Nằm sắp lại gần quan sát từng li từng tí, "Oa, quá đáng, thế mà còn dài hơn cả của em."

Anh trực tiếp kéo cô xuống, hôn, tiếp tục điệu kỳ ban nầy.

Ít nhất anh đối với thành quả ngày hôm nay rất hài lòng, ngài Thạch cuối cùng cũng có được cơ hội gặp mặt cha mẹ vợ.

Ừ, ngày chủ nhật, vốn là làm người ta vui vẻ, không phải sao?

Trở về miền Nam gặp cha mẹ của Mỹ Vi trở thành việc thiết yếu nhất của bọn họ.

Thạch Quân Nghị quả quyết chọn thứ hai trở về, cho nên Mỹ Vi run run rẩy rẩy cùng Quân Nghị oai phong lẫm liệt nam tiến.

Xe còn chưa kịp dừng đã thấy mẹ hùng hổ giờ gây bóng chày chống nạnh đứng chặn trước cửa nhà, bấp đuôi phì nhiêu còn đang rung lên từng nhịp, chuẩn mười món công phu trong Bao Tô Bả, lập tức cô sợ tới mức toàn thân mềm nhũn.

"La Mỹ Vi!" mẹ La gầm lên giận dữ, cộng thêm khí thể hung hăng xông tới, tức thì cô nhanh chóng đẩy cửa xe chạy ra ngoài, sau đó thân thể đại bàng của mẹ La cũng phi thân đuổi theo với tốc độ tốc chiến tốc thắng, vô cùng gọn gàng múa gậy ném tới.

Thạch Quân Nghị vội vàng muốn tiến lên, lại bị một đôi tay kéo, khuôn mặt hòa ái tươi cười xuất hiện ở trước mặt của anh, "Yên tâm yên tâm, không có việc gì."

"Nhưng . . . . ."

"Ta bảo đảm không có việc gì."

Đôi phương vẫn như cũ cười he he vẫn quan sát anh, sau đó gật đầu một cái, "Ta là cha của Tiểu Vi, La Thao."

"Con chào ba." Anh lễ phép gật đầu, sau đó vòng ra phía sau mở cốp lấy quà tặng ra.

"Ui dào, người đến là tốt rồi, không cần mang nhiều đồ như vậy." ba La vẫn cười, lôi kéo anh đi vào trong nhà, "Chúng ta đi vào ngồi hàn huyên một chút."

"Con lo cho Mỹ Vi." Anh đã nói với cô sẽ bảo vệ cô.

"Không cần không cần, nó quen rồi ấy mà." Rất hài lòng con rể quan tâm con gái mình, ba La lôi kéo anh đi vào trong nhà.

Tính tình ba La rất tốt, tốt đến nỗi có thể nói là hoàn toàn không có tính khí, cùng con rể pha trà nói chuyện phiếm, hỏi qua tình huống của anh, cho dù biết anh là người thừa kế của tập đoàn Duệ Sang, nhưng thái độ vẫn như cũ không có đổi, còn rất bình thân tiếp tục cùng anh tán gẫu.

Một tiếng, hai tiếng, luôn tự cho mình năng lực tự chủ cao, lần đầu tiên Thạch Quân Nghị phát hiện mình cũng có thời điểm đứng ngồi không yên, mặc dù biết rõ như vậy là không lễ phép, không thích hợp với những gì anh được nuôi dạy, nhưng anh vẫn không ngừng giơ tay xem giờ, thời gian trôi qua càng nhanh, anh càng phát hiện mình càng nóng ruột nóng gan, đây là lần đầu tiên, anh được trải qua cảm giác xa lạ đó.

Anh hít khí trời cũng được ba mươi năm, chưa từng có cảm nhận đau khổ cùng hành hạ như vậy, cho dù có quyết định nặng nề bao nhiêu, tiền bạc lưu chuyển khổng lồ tới cỡ nào, anh luôn tỉnh táo, bình tĩnh, dứt khoát xử lý nhanh gọn, nhưng bây giờ, anh lại có thể cảm thấy mỗi giây trôi qua chậm tới mức khiến anh khó chịu.

Anh mỗi lần nhìn đồng hồ đeo tay, ba La lại càng cười rục rờ hơn.

Khi anh rút cuộc cảm giác mình cũng không ngồi được nữa thì cửa bị mạnh mẽ đẩy ra, tiếng bước chân quen thuộc truyền đến, Thạch Quân Nghị mới buông lỏng. Một giây kế tiếp, một bóng người xông vào phòng khách, Mỹ Vi đầu đầy mồ hôi chạy vào, ly trà trước mặt Quân Nghị uống một hơi cạn sạch, sau đó đem cái chén không đưa cho anh, anh rất nhuần nhuyễn rót đầy nước cho cô, cô tiếp tục nuốt ực, đã đời, mới tiếp tục thở.

Ba La đứng dậy hướng anh gật đầu một cái, sau đó đi ra ngoài.

Thạch Quân Nghị lau khô mồ hôi đầy trán cho cô, nhìn cô đỏ bừng cả khuôn mặt, không khỏi đau lòng nói xin lỗi với cô: "Thật xin lỗi." Anh không làm được như đã hứa với cô, không có bảo vệ cô.

Cô tiện tay giơ giờ, ngồi xuống.

"Ba đi nơi nào?" Anh hỏi.

"Đi tìm mẹ."

"Tìm?" Tới đây thì não bộ của anh không sao phân tích được câu trả lời của cô?

"Bởi vì mẹ lạc đường, nhất định phải ba đi tìm mới tìm được mẹ về."

"Lạc đường?" Anh lại càng không hiểu.

"Ha ha, bởi vì mẹ em là một siêu cấp dân mù đường, chỉ cần rời nhà mười dặm, mẹ cũng không biết đường, cho nên dù là ở chỗ này mấy chục năm, mẹ vẫn sẽ bị lạc đường."

Anh đã hiểu, thì ra là lần lạc đường ban đầu ở Maldives, thực ra là do gia truyền được.

"Em nói là, mẹ đuổi theo đánh em, sau đó lạc đường đúng không?"

"Thật thông minh." La Mỹ Vi than thở vỗ vỗ tay, "Ba em đã thành thói quen rồi, từ nhỏ đến lớn, mẹ mỗi ngày đều đuổi theo đánh em với em trai em, chúng em sẽ cố ý chạy thật xa, sau đó, ba em sẽ đi tìm mẹ em trở lại."

Cho nên trước đó ba La mới nói với anh không cần lo lắng, thì ra là đã thành thói quen, mà vợ anh bị mệt như vậy, cũng chỉ vì chạy quá nhiều đường.

Thạch Quân Nghị sâu sắc cảm thấy, thì ra là Mỹ Vi mơ mơ hồ hồ, là di truyền. . . . .

★★

Đến nhà họ La gặp cha mẹ thật sự dễ dàng hơn nhiều so với tưởng tượng.

Không có như những gì Mỹ Vi hình dung mẹ cô như một hung thần ác sát, cũng không có thấy gây gộc đầu cả. Nên cảm ơn Thạch Quân Nghị nghiêm chỉnh chững chạc, mị lực mười phần, hay là nên cảm ơn mẹ La nhìn thấy nam chủ lập tức thái độ quay ngoắt 180 độ, mặc dù còn là núm lấy lỗi tại Mỹ Vi nằng cô dám len lén kết hôn, nhưng lời kết thúc lại là, "Làm rất tốt, đàn ông tốt như vậy, xuống tay chính là muốn nhanh gọn, hung ác, chuẩn xác! Cô ngốc này đời này cũng đã làm được chuyện khiến mẹ già của cô vui vẻ."

1600 vạn tiền mặt, hai chiếc xe giá trị hơn trăm vạn, cộng thêm một cái biệt thự mẹ La thấy trong TV mơ ước đã lâu, là quà Quân Nghị biếu nhà họ La.

Mặc dù vẫn chưa gặp em trai đang học đại học La Tuấn Uy, nhưng mẹ La vô cùng hào phóng xua tay, "Trẻ con trẻ mô, không gặp cũng không sao."

Một bên vui vẻ đếm tiền, một bên sáng khoái hai tay dâng Mỹ Vi, thuận tiện đập thêm một cước. "Không có việc gì thì không cần về, chăm sóc thật tốt Quân Nghị là được."

Sau đó lời kéo con gái giáo huấn: "Mẹ xem Quân Nghị đối với cô rất tốt, nhân phẩm không tồi, tính khí lại tốt, ông xã như vậy, số cô đúng là đập phân chó mới vớ được, thật sự mẹ không phải vì tiền với biệt thự mới bằng lòng bỏ qua cho cô dễ dàng đâu nhá."

Đem cái chìa khóa biệt thự cẩn thận nhét vào túi, cười đến khoe miệng không thể khép, "Chủ yếu là Quân Nghị rất tốt, mẹ cảm thấy giao cô cho nó, mẹ yên tâm, cô phải biết đường mà quý trọng đó."

. Những lời này làm Mỹ Vi khóc, cô cũng biết mẹ mình dù hung hãn, nhưng là người mẹ tốt vô cùng thương con.

"Dĩ nhiên Quân Nghị hào phóng như vậy thật là tốt, biệt thự thư giãn, còn có 1600 vạn, mẹ muốn đi mua túi xách mười mấy vạn trong quảng cáo kia, đi chợ giờ nó lên, khiến cho quần chúng đồ mất chết đi."

Mỹ Vi rơi lệ. . . . .

Bởi vì Thạch Quân Nghị gần đây thật sự bận rộn, thời gian không đủ, cho nên cha mẹ La rất dứt khoát bằng lòng chờ anh có thời gian sẽ ở miền Nam mở tiệc rượu, mời họ hàng thân thích. Dù sao đã có giấy đăng ký kết hôn, bọn họ không lo lắng con rể siêu cấp chất lượng cao sẽ chạy trốn mất, vì vậy ở mẹ La không thôi phát tay cùng ba La hiền lành khuôn mặt tươi cười, bọn họ lái xe trở lại Đài Bắc.

Sau đó, mỗi ngày bình yên trôi qua.

Thạch Quân Nghị vẫn như cũ rất bận, cô vẫn vui vẻ thoải mái sống cuộc sống của chính mình, cùng đồng nghiệp tám chuyện, bị chủ nhiệm mắng, xem chút ít sách dạy nấu ăn, tuy rằng cô vẫn chưa có tiến bộ trong nấu nướng, nhưng thế giới riêng của hai người vẫn rất tuyệt, cuộc sống như thế, cô đã vui vẻ hạnh phúc.

Khó có được buổi tối anh có thể về sớm, cô hưng phấn nói muốn làm bữa tối có bữa tiệc lớn của Pháp gần đây cô mới học được cho anh thưởng thức.

Nếu nói bữa tiệc lớn của Pháp, chính là canh hành tây.

Đã đốt nền đỏ để cắt hành tây nhưng cô vẫn bị hành cay làm nước mắt chảy ròng ròng.

"Đề anh làm cho." Anh nhìn về mặt nhăn nhó của cô, đau lòng không dứt.

"Không cần không cần." Cô lắc đầu, "Đây là kỹ xảo em học được trên TV đó, chỉ cần lúc cắt hành đốt nền, sẽ không sợ hành tây làm cay mắt."

"Nhưng em vẫn chảy nước mắt thôi." Anh chỉ ra sự thật khách quan.

"Có thể là bởi vì mới bắt đầu, cho nên hiệu quả còn không có phát huy?" Cô hất xì một cái thật lớn, quay đầu tiếp tục sự nghiệp thái hành tây.

"Đề anh." Cô như vậy sẽ cắt phải tay mắt, lần này anh kiên quyết đẩy cô ra, không thích nhìn về mặt nhăn nhó của cô, cũng không muốn trái tim mình phải thấp thỏm lên xuống.

Thôi tắt nền, nhanh chóng tiếp nhận công việc của cô, anh gọn gàng cắt mỏng hành tây, động tác nhanh gọn chuẩn, cắt từng nhát đều đều mà cực thông thả, cô xem mà ngây người.

"Phải làm canh hành tây, đúng không?"

Cô đang vẫn suy nghĩ giạt mình gạt đầu.

Chảo nóng, bỏ bơ vào, chờ dầu hòa tan, sau đó anh đem hành tây tỉ mỉ rắc vào, vặn lửa vừa từ từ xào, động tác của anh rất chậm cũng rất có năng suất, đến đáng người cầm muôi nấu canh cũng thật thích hợp, tạo nên một loại cảm giác kỳ lạ thích mắt, tựa hồ vô cùng nam tính lại rất thân thiết, vừa hài hòa lại vừa uy nghiêm.

Chồng hiền tiêu chuẩn nhà, Mỹ Vi nhàn hạ đứng bên cạnh, than thở nhìn người đàn ông đang bận rộn kia, thì ra anh còn có thể nấu ăn nữa đó. “Trên đời không có việc gì anh không làm được sao chứ?”

"Đương nhiên là có." Thêm vào rượu nho trắng, tính giờ.

"Ví dụ?"

Anh quay đầu, lại gần cô, cúi thấp người, thật chậm thật chậm cười lên, ở bên tai cô thì thầm, “Sinh con”.

"Oh, cái đó." Khuôn mặt cô hồng hồng, bị anh trêu chọc rồi.

Đến giờ, anh cho bột vào, vặn lửa nhỏ xuống rồi nhanh tay đảo qua đảo lại.

Lại thêm vào thịt bò trước đó cô đã thái sẵn, một mùi thơm phức lan tỏa trong phòng bếp, cô hít hà cái mùi, sau đó nóng lòng thúc giục, “Đã được chưa? Em đói bụng rồi.”

Nhìn nồi canh đã tương đối xong, anh vặn lửa, bắt đầu tính giờ, trong lúc nấu canh, đồng thời vo gạo nấu cơm, lại đem đậu và thịt cô đã chuẩn bị xử lý tốt, tất cả nhanh chóng được anh nấu nướng ngon lành.

Bốn mươi lăm phút sau, cơm trắng thơm lừng, đậu xanh biếc xào thịt, bò bit tết rán, canh rau xanh, cùng với sữa tươi anh tỉ mỉ chuẩn bị cho cô, còn có nồi canh hành tây nóng hổi, bàn cơm này có cô chuẩn bị để trở lại, biến thành bữa tối anh nấu nướng, xem ra vô cùng ngon miệng khiến người ta thêm thường.

"Oa, thơm quá!" Cô đã sớm an vị bên bàn cơm, cầm đũa, đĩa anh đã chuẩn bị sẵn không thể chờ đợi hơn nữa.

Uống xong canh thơm ngào ngạt, cô hít hít cảm nhận, hương vị này. .... Hương vị này tuyệt đến làm người ta rơi lệ, “Tổng giám đốc, làm sao anh làm được chứ, làm sao làm được?” Vội vàng nếm thử một chút những món ăn khác, mỗi loại màu sắc hương vị đều hoàn hảo, ăn ngon đến mức không muốn dùng đũa, nếu như đầu bếp ở nhà hàng năm sao nếm thử tuyệt đối có thể giơ ngón tay cái lên tán thưởng!

"Ba hoa." Anh vỗ vỗ đầu của cô, cẩn thận đem canh còn nóng thổi nguội cho cô, không biết cái người tham ăn này làm sao vậy, canh nóng như vậy cô còn uống ngay, cũng không sợ bỏng đầu lưỡi sao. (AAAAAAAAAAAAA, ghen tị ~ ing)

"Thật, ăn thật là ngon!" Ăn xong cơm anh nấu, cô cảm thấy thức ăn mình làm trước kia đều là thức ăn cho heo, không hiểu sao có thể nuốt nổi. Bất tội anh lúc trước vẫn ăn xong mặt không biến sắc, cô cảm thấy định lực anh quá cao cường rồi!

"Làm thế nào? Ăn bữa này, về sau em khẳng định không ăn nổi thứ khác rồi."

"Bé ngốc." Anh bắt đầu đi lấy đầu, "Về sau có thời gian đều để anh làm, vậy hài lòng chưa?"

"Như vậy anh có vất vả quá không?" Nên nói cô quan tâm hay là có ý xấu đây?

Anh thở dài càng lớn, "Không biết."

"Tổng giám đốc, anh thật tốt."

Cô kẹp lên một miếng bit tết mềm non đến bên miệng anh, ", ăn một miếng bit tết, siêu cấp ngon đó."

Có thể mượn hoa hiến Phật sáng khoái như vậy, nhất định cô là người thứ nhất!

Mở miệng cắn miếng thịt bò bit tết kia, tiếp đó một ngụm hôn cô, để cô và anh cùng nhau thưởng thức hương vị thịt bò đặc biệt, rượu vang nhàn nhạt ở trong môi hai người lan tỏa, môi lưỡi triển miên, anh cởi quần áo cô, một đường hôn đi xuống.

Sắp xếp như thế, anh rất hài lòng. Anh nấu cơm ngon cho cô, sau đó cô trở thành món điểm tâm ngọt của anh, còn gì hoàn mỹ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Hôn nhân bí mật của vợ chồng ngài Thạch, thuận lợi đúng như dự liệu, không có nguy hiểm kích thích như trò chơi 007 trong phim, không có đoạn tình lãng mạn mê người như trong tiểu thuyết, hôn nhân của họ chỉ là bình thần mang theo hương vị ngọt ngào nhẹ nhàng.

Mỗi ngày không có gì hơn chính là đi làm tan việc, ăn cơm, ngủ, thỉnh thoảng có thời gian cùng nhau dạo chơi trong siêu thị, rất giản đơn nhưng cũng vô

cùng hạnh phúc. Trên đường đi làm, lúc đợi đèn đỏ, anh sẽ cầm tay cô, mà trong giờ làm, thỉnh thoảng cô sẽ gửi cho anh ảnh chụp cô nghịch ngợm, làm cho anh đang bận tối tăm mặt mũi, cũng có thể mỉm cười. Buổi trưa ăn cơm, cô thích chém giết món ăn của anh, sau đó anh tranh em đoạt, biến thành hôn, sau đó là.....

Về phần hết giờ làm, chính là thế giới của hai người họ, có thể tay trong tay đi tản bộ, cũng có thể ở thư phòng, anh làm việc của anh, cô xem tiểu thuyết hoặc phim của cô, trừ lúc thỉnh thoảng cô sẽ quấy rầy trêu chọc anh, tất cả đều là ảm ảp. Tình cảm của hai người ngày càng sâu đậm, ánh mắt nhìn nhau ngày càng lưu luyến không rời, phải tách ra đúng là một chuyện cực kì gian nan.

Dù là lần này chỉ là ngăn ngừa ba ngày, cũng đều cảm thấy lâu chừng ba mươi năm vậy.

Hôm nay đi làm việc chính là đếm thời gian, sáu giờ, anh sẽ đi máy bay về, cô muốn về sớm một chút chờ anh ở nhà, mắt cô nhìn chăm chăm kim giây kim phút này lên, chờ giờ tan làm.

“Thua cô rồi, muốn về thì về đi.”

Mã Hồng Minh đi ra đi vào vô số lần, đều nhìn thấy cấp dưới mơ hồ này của mình chết trân nhìn chăm chăm đồng hồ treo tường, ông chỉ còn nước nhìn giờ mà than thở.

Lập tức cặp mắt Mỹ Vi sáng bừng lên, "Có thật không, chủ nhiệm?"

"Xin hỏi cô, hiệu suất làm việc của cô hôm nay thế nào?"

"Á. . . . ." Chần chờ, cẩn thận từng li từng tí mở miệng: "0?"

“Cho cô đi lấy thư, cô cầm cho tôi tờ báo, để cô sắp xếp tư liệu, cô đem văn kiện loạn thành một đống, cho cô đi phòng tiêu thụ in giấy, cô còn làm máy phòng người ta hỏng ngay tại trận. Được rồi, được rồi, coi như tôi sợ cô, để cô ngoan ngoãn ngồi, cô lại chăm chăm nhìn đồng hồ! Thay vì như vậy, còn không bằng để cô tan ca sớm, mọi người chúng tôi cũng thờ phào nhẹ nhõm.”

"Làm gì đến nỗi ấy, cháu cũng có làm được việc đấy thôi."

Cô nào có vô dụng như ông nói chứ? Ừ thì, ừ thì, hôm nay hôn cô không để ở đây, bởi vì còn bận nhưng nhớ người kia, cho nên làm việc so với bình thường còn tệ hơn, nhưng cũng không có kém như chủ nhiệm nói chứ?

"Có ư, chuyện gì? Nói nghe xem nào."

Cô mấp máy môi, nỗ lực nửa ngày, cuối cùng một chữ cũng không nhả ra được, nhụt chí cúi đầu.

"Thôi, dù sao còn có nửa tiếng là hết giờ làm, cũng không có việc gì cho cô làm nữa, nghỉ sớm đi."

"Như vậy có được không ạ?" Mỹ Vi dùng tốc độ sét đánh thu thập túi xách.

Mã Hồng Minh bị động tác nhanh gọn nhẹ của cô thiếu chút nữa bật cười, còn phải hỏi!

"Không có, tuyệt đối không có, chúng ta hoàn thành hết rồi còn gì."

"Vậy cảm ơn chủ nhiệm, chủ nhiệm tuyệt nhất, báỉ bai, tuần sau gặp!" Nhoáng một cái, cô đã biến mất không thấy tăm hơi, lần này đúng là kỳ tích, không hề bị đụng vào cửa.

“Chị Đồng, Vi gần đây lạ à nha.” Chung Văn lại gần tiếp tục sự nghiệp bán dưa.

“Đó đó, tôi cũng thấy vậy đó.” Bác Dư lập tức tới góp vui, ba người làm thành một cái chợ náo nhiệt.

"Không phải là yêu rồi chứ?"

“Rất có thể, mọi người không thấy thời gian này Tiểu Vi rất lạ sao? Chị ấy còn ít đi ăn cơm với chúng ta, hơn nữa ngày ngày kẻ kẻ điện thoại, quan trọng nhất là, thỉnh thoảng còn thấy chị ấy len len cười ngu ngơ cơ.” Chung Văn đưa ra bằng chứng chính mình quan sát được.

"Điều này đại biểu cái gì?" Hai khuôn mặt đồng thời nhìn về cô bé.

"Điều này đại biểu cho một cô gái đang yêu nha." Chung Văn gật đầu chắc nịch.

"Hừ." Hai người rất ả ý phản đối cô.

"Làm gì chứ, cháu nói thật mà."

“Con bé này, chưa biết yêu đương nghiêm túc bao giờ, chỉ biết mấy trò chơi yêu đương trẻ con, biết cái gì là yêu với chả đương chứ.” Đồng Thực Tuệ xem thường.

"Còn nữa, cháu tưởng tượng nổi bộ đáng yêu đương của Mỹ Vi sao?" Bác Dư phản bác vô cùng hùng hồn.

Trong đầu ba người lập tức hiện ra cặp mắt Mỹ Vi biến thành những trái tim màu đỏ rực.

Hướng về một chàng trai cười ngọt ngào, sau đó bước tới, rồi tiếp theo, rầm, té ngã.

"A. . . . ."

Ba người đồng thời vuốt da gà đang nổi lên từng đợt trên tay, ra sức lắc đầu, trăm miệng một lời: "Không thể nào!"

"Chỉ ấy chắc là phát hiện ra quán cóc nào đó ăn ngon, cho nên vội vàng đi ăn thôi." Chung Văn cẩn thận giả thiết.

"Tuyệt đối có thể!" Từ trong phòng chủ nhiệm, Mã Hồng Minh thò đầu ra góp vui.

Toàn chúng ngất . . . . .

Không hề hay biết đồng nghiệp của mình đang nhìn cử chỉ đoán tâm tư của mình, Mỹ Vi chỉ một lòng một dạ mau mau bay về nhà, đợi ông xã mình trở về.

Nhưng khi cô mở cửa chính ra thì thấy một nhóc con đang ngồi trên bàn ăn nhà mình, một chân đặt trên ghế dựa, nhóc còn đang tròn mắt nhìn cô thì cô cũng mắt chữ a mồm chữ o nhìn lại hần.

Này. . . . . Chuyện gì xảy ra đây? Nhóc này là trai hay gái? Hai mắt mọng nước, đôi môi đỏ hồng, da vừa trắng vừa mềm, so với sữa còn mịn, mặc dù mặc quần áo của bé trai rất anh tuấn, thế nhưng bộ dáng kiểu điểm thể kia, thật sự là. . . . .

"Em đã về?" chàng trai cao lớn bung một đĩa com rang trứng màu vàng thơm từ trong phòng bếp đi ra, nhìn về mặt cô vợ bé nhỏ của mình đang đứng ở cửa ngăn người thì khuôn mặt hiện lên một nụ cười dịu dàng, "Mau vào."

"Này là. . . ." Cô chỉ vào nhóc con đang ngồi bên bàn, chần chừ, không có máu chó như vậy chứ, nhóc con này chẳng lẽ là con anh. . . . .

"Nó là cháu anh, Triệu Dục, Tiểu Dục, đây là mẹ." Anh cúi đầu, vỗ nhẹ đầu cậu nhóc, dịu dàng nói.

"Thì ra nhóc là bé trai nha." Mỹ Vi sợ hãi than chạy tới, lại gần nhìn nhóc con môi hồng răng trắng, "Trời ạ, thật là xinh đẹp, mẹ còn tưởng cháu là bé gái cơ."

"Hừ!" Thăng nhóc vô cùng cá tính, trừng mắt, không để ý tới cô.

"Tiểu Dục, lễ phép của cháu đâu?" Thạch Quân Nghị khẽ cau mày nhìn về cháu.

Thăng nhóc bướng bỉnh học cậu cau mày, một chữ không chịu nói.

Oa, quả nhiên là quan hệ huyết thống nha, Mỹ Vi than thở rồi cảm thán, nhìn đáng vẻ hai người cau mày, chao ôi giống như tạc nha, đáng yêu, thật là đáng yêu chết mất!

Trời sinh đôi với trẻ con là vô lực chống cự, Mỹ Vi cười meo meo khoát tay, "Không sao, không sao. Nhóc thật đáng yêu nha, mấy tuổi rồi?"

"Sắp ba tuổi rồi, rất hư." Thạch Quân Nghị bắt đầu đi lấy dầu, đem com rang trứng đặt lên bàn, vươn tay gọi nhóc, ", ngoan ngoãn ăn com nào."

Lần này nhóc con rất biết điều, để cậu ôm xuống bàn, ngồi vào chiếc ghế thiết kế cho trẻ nhỏ, cầm muỗng nhỏ, ngoan ngoãn ăn từng miếng từng miếng com rang trứng.

"Đi rửa tay đi." Sắp xếp cho cháu xong, Thạch Quân Nghị nói với cô vợ nhỏ, " Tới nay chúng ta chỉ ăn com rang trứng được không? Anh còn nấu thêm chút canh nữa đó."

"Được được được." Về đến nhà đã có com ngon canh ngọt đợi chờ, còn có ông xã nhớ nhung bấy lâu, có gì không tốt chứ, đơn giản cũng tốt lắm rồi. Mỹ Vi thừa dịp tên nhóc không chú ý, nhanh chóng hôn lên môi Thạch Quân Nghị, sau đó cười vui về đi rửa tay.

Anh bắt đầu đi lấy dầu, cô vợ nhỏ này của anh chẳng khác gì đứa bé cả, đáng yêu khiến cho lòng anh tràn đầy vui sướng, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt của cô, tất cả mệt mỏi cũng tan biến đi, anh phải thừa nhận xa cô ba ngày này, anh cũng rất nhớ rất muốn cô.

Trên bàn com, hai người lớn, một đứa nhỏ, Mỹ Vi một mực cố gắng trừu tượng thăng nhóc nói chuyện, nhưng là Tiểu Dục như đang giận cô, vẫn không để ý cô chút nào, mà Thạch Quân Nghị vô cùng dịu dàng chăm sóc cháu, giúp nhóc lau miệng, giúp nhóc lấy hạt com dính trên quần áo, còn cho nhóc uống canh.

Thật dịu dàng săn sóc nhé, tương lai anh sẽ là ba ba cực kỳ tốt.

Mỹ Vi một tay chống cằm, một tay cầm thìa ngăn người, tưởng tượng một tên nhóc đáng dấp giống như đức Thạch Quân Nghị, giống mặt anh này, giống mũi anh này, giống môi anh này, sau đó kêu cô là mẹ. . . . .

Oa! Chỉ tưởng tượng thôi, loại ngọt ngào đó cũng đủ làm cô hạnh phúc chết mất.

Cô muốn sinh đứa nhỏ của anh, rất rất muốn, nhưng anh làm ngửa thai rất tốt, muốn mang thai tuyệt không thể nào. Anh nói muốn chờ tình cảm ổn định một chút thì sẽ sinh con, thực ra những lời anh nói đều đúng, cô cũng đồng ý, nhưng mà bây giờ nhìn thấy Tiểu Dục, cô phát hiện tình thương người mẹ bắt đầu lan tràn rồi, đột nhiên thật muốn có đứa nhỏ của anh, hận không thể ngày mai sinh ra ôm ấp yêu thương.

“Còn nhìn nước miếng sẽ chảy ra đó.” Tiếng giễu cợt vang lên.

Cô giờ tay lên tùy ý lau miệng, mặt mong đợi nhìn Thạch Quân Nghị, “Tổng giám đốc, chúng ta sinh đứa nhỏ ra cùng chơi có được không?”

Một câu nói mà làm cho một lớn một nhỏ nhìn chăm chăm. Nhỏ thì tức giận triệt để, mà lớn thì vô cùng bất đắc dĩ? Cô sinh đứa nhỏ để chơi? Thạch Quân Nghị chỉ cần thoáng tưởng tượng tình cảnh cô ôm đứa nhỏ, đã muốn than trời trách đất rồi.

Chính cô còn trẻ con thế kia, một cô nhóc này còn chưa đủ, cô còn muốn sinh một, hai ba đứa nhóc, anh không biết mình có sống nổi không đây?

“Chuyện này chúng ta từ từ bàn bạc được không?” Phải nhanh chóng trấn áp lại hứng thú vui đùa của bà xã, tiếp tục cho cháu ăn cơm.

“Dạ.” Mặc dù hơi thất vọng tí xíu, nhưng cô tính toán đầu ra đẩy rồi nha, bắt đầu từ hôm nay sẽ quán lấy anh một tác không rời, chuyện gì anh cũng phải theo cô, chiều cô, hehe. Cho đến khi nào anh đáp ứng mới thôi, dù sao thì anh luôn nghe theo cô, chiều chuộng cô mà, hi hi.

Cơm nước xong, anh đi rửa chén, còn cô phụ trách cùng chơi với nhóc con, dâng ra vô số bảo bối trân quý của mình để trêu chọc tên nhóc, nhưng nó một chút thể diện cũng không cho cô, tiếp tục chơi trò ghép hình của hân, cũng chẳng thèm liếc cô đến một cái.

“Này, nể mặt một tí đi mà, ...em bé này rất đáng yêu nha, chơi rất vui nha.”

Kitty ngây thơ vô tội nhìn chăm chăm thẳng nhóc, Triệu Dục vẫn thờ ơ như cũ.

“Vây cái này nhé, máy bay có điều khiển nha.” Cô cầm bộ điều khiển tivi cùng máy bay bay lượn thướt tha trong phòng khách, vẫn không đổi được một cái liếc mắt nhỏ nhoi của thẳng nhóc.

Trung bày vô số pháp bảo, bạn nhỏ Triệu Dục vẫn như cũ không thèm để ý tới cô, mà cô vẫn kiên trì ôm bom cảm tử trêu chọc thẳng nhóc, đây là toàn bộ tình huống đồng chí Thạch Quân Nghị từ phòng bếp đi ra thấy được.

“Hai người chơi đi, anh đi thư phòng.”

“Cậu.” thẳng nhóc kháng nghị, cho kẻo cũng không muốn ở cạnh bà mợ âm ỉ chết người này.

“Được được được mà, anh đi làm việc đi, mợ cháu em chơi rất vui nha.”

Thạch Quân Nghị lắc đầu cười cười, đi vào thư phòng.

Quý mới chơi với mợ rất vui đó? Triệu Dục tức giận chống nạnh trừng cô, cô cũng nhìn lại thẳng nhóc, sau đó nhin không được đưa tay sờ sờ khuôn mặt nó, “Oa, thật mềm, thật trơn, sờ thích thật đó.”

“Ghét, không được sờ lung tung.” Còn nhỏ tuổi mà cũng có tiết khí nhé.

“Tức giận! Mắt trừng thật là tròn, thật là đáng yêu, đến đây, để mợ hôn một cái nào.” Cô trực tiếp tới ôm lấy nhóc, nhanh như chớp hôn lên mặt nhóc, trời ạ, còn có hương sữa dâu nha, đáng yêu chết mất.

Triệu Dục đối với da mặt ngang áo chống đạn cùng dây thần kinh chưa được gọt giũa của mợ mình hoàn toàn bất lực, gãy dựa cũng không thoát, còn nhỏ nên lấy hơi sức đâu ra chứ, bị mợ kéo vào trong ngực, vừa hôn vừa sờ loạn, chỉ còn thiếu đường phát điên.

Chín giờ tối, khuôn mặt sáng bừng, Mỹ Vi ngăn ở cửa phòng tắm, kiên quyết muốn giúp người bạn nhỏ tắm, nhưng Triệu Dục sổng chết ôm chặt bắp đùi cậu, thế nào đều không đồng ý, cuối cùng cậu đại nhân lên tiếng, mới giúp bạn nhỏ đáng thương tránh được một kiếp.

Tắm xong, mặc áo ngủ màu lam nhạt, Mỹ Vi đứng trong phòng ngủ của Triệu Dục, cười cười vừa thân thiết vừa dễ gần “Đến đây, Tiểu Dục, mợ kể cho cháu nghe chuyện cổ tích trước khi đi ngủ nha?”

“.....”

“Rất hay nha.”

“Cậu.” Bàn tay nhỏ bé níu tay áo Thạch Quân Nghị xin cứu giúp.

“Ngoan, cậu ở đây với cháu.”

Vì vậy, người bạn nhỏ bị buộc thỏa hiệp, Mỹ Vi ngồi vào bên giường nhóc, bắt đầu kể chuyện xưa cho nhóc nghe.

“Một ngày nọ, thỏ trắng nhỏ đáng yêu đi vào rừng hái nấm . . . . .”

"Cháu không muốn nghe thỏ trắng nhỏ, cháu muốn nghe Ultraman!" Thăng nhóc bắt đầu khó chịu.

Mỹ Vi tiếp tục cười, "Một ngày nọ, Ultraman vào rừng hái nấm . . . . ."

“Ultraman rõ ràng là đi đánh nhau với quái thú chứ!”

Mỹ Vi vẫn vô cùng bình tĩnh cười tươi, “Một ngày nọ, Ultraman đi đến rừng sâu hái nấm, sau đó cùng quái thú đánh nhau. ....”

Vì vậy, chuyện xưa là bạn Ultraman cùng quái thú bởi vì tranh giành một cây nấm vô danh mà đánh nhau bẻ đầu chảy máu, bạn nhỏ Triệu Dực bắt đắc dĩ nhìn cậu trong mắt chỉ có bà xã đại nhân, uất ức ngủ thiếp đi.

Thạch Quân Nghị tựa vào bên tường, lẳng lặng nhìn cô vợ bé nhỏ của mình dưới ánh sáng mờ, sợi tóc mềm nhẹ buông xõa, mắt to tròn trịa, lỗ mũi tinh xảo. còn có đôi môi đỏ thắm kia, tuy không phải dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, nhưng lại khiến anh càng nhìn càng thích, càng xem càng thỏa mãn, coi như cả đời chỉ để anh nhìn cô, anh cũng cảm thấy là một việc vô cùng hạnh phúc.

Bên tai văng vẳng câu chuyện cười hoang đường tới cực điểm, Ultraman cùng quái thú tranh giành nấm, tranh giành quả đại, thậm chí là giành một nhánh hoa xinh đẹp. ....Đầu óc của cô khẳng định cấu tạo khác người trái đất đi, nhưng cô như vậy, anh lại cảm thấy thật đáng yêu, thật xinh đẹp, nhìn thế nào cũng vừa mắt, nhìn thế nào cũng vui vẻ. (Rabo: Đồng chí Thạch chính thức mắc bệnh nan y rồi...)

Dường như anh. ....với cô không chỉ là thích.

"Tốt lắm, nó ngủ rồi, không cần kể nữa em"

Anh đi tới kéo cô, ôm lấy, “chúng mình về phòng, nhé?..”

Cái âm hỏi cuối đó, khiến cho trái tim yếu ớt của cô run rẩy, bọn họ về phòng. ....Ba ngày chia lìa, cô quá rõ ràng trở về phòng là làm chuyện đại sự gì, chỉ là dường như, thân thể cô hơi nhũn ra rồi.

"Dạ."

Còn chưa vào đến phòng, bọn họ đã hôn đến hơi thở rối loạn, anh gặm em cắn, cô kích động đến điên rồi, ba ngày không có anh ngủ bên người, cô không có cách nào ngủ được, cảm thấy giường lớn thật trống trải, cảm thấy trái tim cũng trống rỗng, hiện tại anh đã trở lại, ôm cô, hôn cô, cảm giác thỏa mãn này, hạnh phúc này thật sự là quá tuyệt rồi.

Cô ôm lấy đầu anh, sống lưng thẳng tắp, dâng lên mùi thơm, mặc anh nhắm nháp, mặc anh hút cắn, “tổng giám đốc, cho em, a. ....”

Cầu xin này, ai nỡ cự tuyệt chứ! Giơ tay mò vào quần ngủ cô, đầu ngón tay thăm dò đến vùng ẩm ướt, thân thể cô cũng sớm khao khát anh rồi cùng với hi vọng, anh kéo quần nhỏ của cô xuống. ....

Tiếng gõ cửa khe khẽ làm kích tình nóng bỏng của hai người về âm độ, hai người đồng thời cứng đờ người.

“Cậu, cậu.” Vâng, bạn nhỏ lên sàn. (Rabo: Bạn nhỏ Triệu Dực, làm rất tốt a. ....)

Anh buông cô ra, đi mở cửa, Mỹ Vi chính lại vấy ngủ, nhứt chí rũ vai xuống, bụng vẫn còn căng cứng khó chịu.

"Sao thế, Tiểu Dực?"

Thạch Quân Nghị mở cửa phòng, thấy thăng nhóc ôm gối đầu, ngồi xuống nhẹ nhàng hỏi thăm.

“Cháu muốn ngủ với cậu.”

"Không phải cháu nói mình lớn rồi, phải ngủ một mình sao?" anh nhẹ giọng trấn an.

“Cháu không cần, cháu sợ, chuyện vừa nãy nghe làm Tiểu Dực gặp ác mộng, đáng sợ lắm đó.” Đưa ngón tay nhỏ bé chỉ chỉ đầu tên Mỹ Vi.

Thì ra là thế, kể chuyện xưa đầm máu như vậy, xem ra chuyện này còn trách thần thánh phương nào được chứ, Mỹ Vi yên lặng ngấm sàn.

Thăng nhóc tự giác ôm gối đầu đi vào trong phòng, leo lên giường lớn, tiếp đó vỗ giường ra lệnh, “Cậu, ngủ.”

Xem ra không còn cách cứu chữa nào rồi, Thạch Quân Nghị đi tới, vỗ nhẹ bả vai trấn an cô, sau đó đi đến nằm cạnh Tiểu Dực. “Được, ngủ đi.”

Mỹ Vi nhìn chằm chằm bóng đèn đang nằm giữa giường lớn, sau đó lại nhìn Thạch Quân Nghị, đành nghe theo lời anh, bắt đắc dĩ tới giường, nằm ở một bên.

Anh ngủ bên trái, Triệu Dực nằm giữa, cô nằm bên phải. Giữa hai người là một nhóc con ba tuổi.

Đèn lớn bị tắt, chỉ có trên sàn nhà nhàn nhạt ánh đèn, ấm áp phủ quanh người.

Cô nằm trên giường, một con cừu, hai con cừu, đếm tới năm ngàn 900 con có lẽ, nhưng một chút buồn ngủ cũng không có, hơn nữa càng để cô khó chịu hơn là, bụng của cô, vẫn có một cảm giác bủn rủn chân tay trống rỗng chưa được lấp đầy, thậm chí cô còn cảm giác được mình ướt át sốt ruột khao khát.....

Xoay người, nhìn thấy hai khuôn mặt một lớn một nhỏ đang ngủ ngon, lập tức cảm thấy rất tức giận, lại uất ức, giống như toàn thế giới chỉ có một mình cô không cách nào ngủ được, chỉ có mình cô bởi vì dục vọng mà không thể chợp mắt, mà anh đã sớm đi tìm chu công đánh cờ.

Cắn môi, bàn tay từng chút từng chút lướt qua tên nhóc đang ngủ say đến gần anh, khẽ đẩy nhẹ tay anh, thấy anh vẫn ngủ say như cũ. Thật sự ngủ thiếp đi rồi sao?

Nàng lần nữa thử dò xét tính địa điểm hân, vẫn không có phản ứng. Làm sao có thể?

Trước đó anh rõ ràng kích động như vậy, cô đều cảm thấy nơi đó của anh. ....

Á, rất cứng mà, cô nhẹ nhàng bò dậy, cắn môi cẩn thận từng li từng tí đi qua thăm dò, bàn tay phủ đến bụng dưới của anh, sau đó mò tới!

Cứng quá, nóng quá, lại sưng to nữa!

"Như vậy mà anh ấy cũng ngủ được sao?"

"Dĩ nhiên ngủ không được."

Giọng nói nam tính êm ái vang lên, cô ngẩng đầu, nhìn thấy tròng mắt thâm thúy của Thạch Quân Nghị, lặng yên nhìn cô.

Cô còn thắc mắc ra miệng nữa chứ, haizz, ăn trộm bị bắt quả tang, cũng chưa thám thắp gì, nhưng mà vấn đề là cô động vào là bộ phận trọng yếu nha.....

"Hi hi, tổng giám đốc, em chỉ là tò mò thôi mà ...." Cô chột dạ tính toán rút tay về.

Anh nhanh chóng đè lại tay của nàng, lấy tay cô đặt vào nơi đó của anh, sau đó anh nắm chặt tay đưa vào trong quần ngủ của anh, trực tiếp sờ vào.

Cô chạm tới cậu bé của anh một cách chân thực nhất.

Cắn môi, ngược khuôn mặt đỏ hồng, dưới sự dẫn dắt của anh, cô học cách lấy lòng anh, cũng học cách khống chế anh. Rất mới lạ, rất kích thích, vật đó ở trong lòng bàn tay cô, thứ vừa hung mãnh vừa đáng yêu đó, ở trong lòng bàn tay cô, nắm chặt sẽ thấy hô hấp của anh trở nên dồn dập, bắp thịt căng thẳng, mà nhẹ nhàng vuốt ve thì chân mày anh sẽ giãn ra, đôi mắt khép hờ. Phản ứng của anh do cô nắm giữ, cảm giác này, thật sự quá tuyệt vời rồi!

"Có thể, Mỹ Vi." Anh làm bầm thở dài nói.

"Em còn có thể làm được tốt hơn." Cô bướng bỉnh cười một tiếng.

"Không cần, em đã làm rất tốt rồi."

"Vậy .... sao?" Kéo dài ngữ điệu, lòng bàn tay bất chợt nắm chặt, đôi lông mày khẽ nhíu lại, anh cố sức hô hấp, cơ mặt rút chặt.

"Đủ rồi, Mỹ Vi."

"Sao em vẫn chưa thấy đủ nhỉ?" hóa thân thành tiểu ác ma, lớn mật lướt qua bạn nhỏ đang ngủ say, bò lên người Thạch Quân Nghị, bàn tay nhanh chóng đi tới phía dưới hoạt động, khiến anh càng nặng nề thở dốc.

Cô thậm chí còn quỳ xuống, dùng môi của mình.

Anh không có dạy cô cái này mà.

Khi anh nắm chặt quả đấm, miệng cô rớt cuộc buông ra, anh kéo vai cô kéo lại gần mình nhỏ giọng gầm thét, "Chết tiệt, là ai dạy em cái này hả?"

Cô đuối lười, từ từ liếm đi chất trắng đục bên môi, động tác cố ý lại mập mờ, dường như vẫn chưa thỏa mãn, thấy mạch máu của anh căng phồng, "Ồ...không cần dạy, trong manga đều có mà."

Cái quỷ manga gì vậy? Lại có thể viết những thứ này. Thạch Quân Nghị nhớ đến cô thường nằm trên đùi anh lật xem mấy quyển manga lung tung lộn xộn kia, đã cảm thấy nhức đầu rồi.

"Về sau không cho phép nhìn lại những thứ này, biết không?"

"Anh không thích à?" Cô nhún mày.

Đáng chết là anh vô cùng yêu thích ấy, chỉ sợ thêm một chút nữa, ngay cả mệnh anh cũng dâng hai tay nộp cho cô ấy chứ.

"Tổng giám đốc. . . . ." Cô ngọt ngào gọi anh, ngăn lại bàn tay đang đi xuống phía dưới cô.

Anh mò mẫm tới vùng ẩm ướt, khoe môi khê nhếch, "Muốn, ừ?"

Cô gật đầu, nhẹ nhàng liếm thân thể anh, cô muốn anh, rất muốn, vô cùng muốn, dục vọng này cô không muốn che giấu, bởi vì cô yêu anh, muốn cùng anh một chỗ, đây là chuyện vô cùng tự nhiên, không có gì phải xấu hổ.

"Muốn vậy thì đến đây đi." Anh hôn cô, ở trong môi cô nếm thử mùi vị của mình, môi lưỡi quấn quýt, nước miếng trao đổi, anh ôm lấy cô, nhẹ nhàng linh hoạt lật người, bàn tay đi xuống váy ngủ của cô, thuận thực cởi sạch, lần người mà vào, chuẩn bị chiếm đánh.

Thân thể hai người cùng ma sát, vuốt ve, cô mong đợt anh mạnh mẽ tiến vào, chờ đợi anh cho cô cao trào xinh đẹp kia, thậm chí bởi vì khát khao mãnh liệt, thân thể hơi run rẩy.

Anh nghiêng đầu hôn cổ cô, nhẹ nhàng nâng chiếc mông nhỏ lên, ở giữa chân cô tìm nơi cửa vào tuyệt diệu, cuối cùng cũng chạm vào nơi mềm mại nhỏ bé, chuẩn bị dùng sức, nhưng chỉ ngược mắt một cái, nhìn thấy bạn nhỏ nằm cạnh bọn họ đang mông lung, hoảng hốt, mở mắt nhìn bọn họ.

Động tác của anh bị dừng lại đột ngột.

"Tổng giám đốc!" Chờ thật lâu sau không thấy đợt tấn công như cô mong đợi, Mỹ Vi vội vàng ngẩng lên thúc giục anh, lại phát hiện anh cả người cứng đờ nhìn về bên cạnh. Cô cũng nghiêng đầu theo, sau đó, đập vào mắt là đôi mắt như trái nho đơn thuần, tinh khiết của người bạn nhỏ, nhóc cũng đang nhìn hai người.

"A. . . . ." Cô thét chói tai, chợt ôm chặt người đàn ông đang đè trên mình, mắc cỡ hận không thể để gió cuốn khỏi trái đất, tự nhiên trước mặt nhi đồng trình diễn tiết mục hạn chế độ tuổi, để cho nhóc thấy. . . . .Trời ạ, cô không muốn sống, mặt mũi mất hết cả rồi!

Một tiếng thờ dài non nớt từ bên cạnh truyền đến, bạn nhỏ Triệu Dục cau mày ngồi dậy, ôm lấy gối đầu của mình, rất gọn gàng bò xuống giường, "Hai người chẳng khá hơn ba mẹ chút nào, cũng thích loại trò chơi nhảm chán này, hừ!" Sập cửa, đi.

Hai bạn người lớn trong phòng, nhìn nhau, im lặng, đối với lời phê bình của bạn nhỏ, vô cùng xấu hổ. . . .

"Cái đó, bây giờ, phải làm sao?" cô yếu ớt hỏi, ám chỉ tư thế lúng túng của hai người.

"Còn làm gì nữa? anh cúi đầu hôn cô, thân thể tiến vào cô, bắt đầu động tác kịch liệt, "Làm tiếp."

Cô rên rỉ, nhắc chân khóa lấy thắt lưng anh, cảm giác từng đợt tê dại anh truyền tới.

Nhà họ Thạch bọn họ quả là nhân tài, bất luận là bạn người lớn hay bạn trẻ nhỏ đều lợi hại như vậy, cô phục lẫn rồi!

(Rabo: dạ, em cũng phục mình lắm ợ!!!)

Bạn đang đọc truyện *Nợ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Nếu hi vọng rằng Mỹ Vi có thể xấu hổ một lúc lâu thì đúng là vọng tưởng rồi.

Ngày hôm sau nhìn thấy bạn nhỏ Triệu Dục, cô vẫn là đáng vẻ trái đất vẫn quay, không ngừng trêu chọc nhóc, hôn nhóc, hoàn toàn chọc cho nhóc tức điên.

Cuối tuần, hai vị người lớn cùng một vị trẻ nhỏ, cùng nhau đi du ngoạn một chuyến hai ngày một đêm khó quên, hai người mang nhóc đi chơi, đi ăn MacDonald, đi xem hoạt hình, đi dạo chợ đêm.

Dĩ nhiên, theo yêu cầu của Mỹ Vi, Thạch Quân Nghị đưa bọn họ cách xa Đài Bắc, đến Đài Trung du ngoạn.

Lúc trở lại, thấy một mỹ nhân diễm quang bắn ra từ phía đang đứng trước cửa nhà bọn họ, vẻ mặt sốt ruột.

"Mẹ!" Triệu Dục vừa nhìn thấy mỹ nhân kia, lập tức vui vẻ từ thang máy chạy tới, nhảy vào trong ngực mỹ nữ, mỹ nữ ôm lấy nhóc hôn tới tấp, "Bảo bối, mẹ nhớ con lắm!"

"Con cũng nhớ mẹ lắm lắm." Triệu Dực ôm chặt mẹ, ra sức hôn mẹ mình.

Mỹ Vi hăm mộ lại ghen tị chết đi được, mấy ngày nay, cho dù cố gắng thế nào, nhóc con ngay cả nhếch môi cũng không cho cô một cái, bây giờ ở trong lòng mẹ lại ôm lại hôn, đáng yêu chết đi được. Đúng là làm mẹ vẫn tốt nhất, cô không khỏi cảm thán, sau đó mắt ai oán nhìn Thạch Quân Nghị, tố cáo hân vô nhân đạo.

Cô cũng muốn đứa nhỏ!

Thạch Quân Nghị mỉm cười trấn an cô vợ đang tức giận của mình, ôm cô đi về phía mỹ nữ, "Rốt cuộc cũng nhớ mình có con trai mà đón về sao?" Em gái anh cùng với em rể ân ái đến mức tách ra một ngày cũng không được, em rể đi công tác ở Anh, con bé cũng muốn đi theo, nhưng lại lo lắng con trai không có ai chăm sóc, liền trực tiếp nhét nhóc cho anh, aizz, có đứa em gái như này, anh cũng thật cảm thán. (Rabo: Có vợ có em như hai người này, cảm thương sâu sắc cho Nghị ca, một phút mặc niệm bắt đầu!)

"Không phải chỉ bắt anh trông hộ có hai ngày thôi sao? Quý hẹp hòi." Mỹ nữ cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp, bộ dáng phong tình vạn chủng, toàn thân cao thấp đều xinh đẹp, sáng ngời.

Thạch Quân Nghị chỉ chỉ mỹ nữ, "Mỹ Vi, đây là em gái anh, Thạch Sắc Vi, Sắc Vi, đây là chị dâu em, La Mỹ Vi."

"Chào em." Mỹ Vi cười đưa tay, đã sớm nghe tổng giám đốc có một em gái siêu mỹ nữ, hôm nay tận mắt thấy, quả là làm cho người ta kinh ngạc không thốt nên lời, nếu so sánh với Đồng Giai Thiên, cũng phải hơn mấy bậc đi."

Đúng là, quả nhiên mọi so sánh đều là khắp khiêng...thật may người bình thường như Mỹ Vi cô, tư cách so sánh cũng không có ấy chứ.

"Hừ." Thạch Sắc Vi đưa tay vén mái tóc xoắn trời sinh của mình, bỏ qua đôi tay thân thiện của Mỹ Vi.

"Sắc Vi, chú ý thái độ của em." Thạch Quân Nghị giận tái mặt.

"Em chỉ thừa nhận Giai Thiên là chị dâu em, mấy người lai lịch không rõ, em không thừa nhận." Thạch Sắc Vi ôm chặt con trai, cầm cao ngạo nâng lên, mùi phẫn khí chất nữ vương.

"Anh không cần em thừa nhận." Thạch Quân Nghị lạnh lùng mở miệng, "Nếu em không thích đến nhà chúng ta, vậy xin mời đi tự nhiên." Anh cố ý đem hai từ "chúng ta" nhấn mạnh, ý vị cảnh cáo nồng đậm.

"Hừ, đi thì đi!" Cô ôm con trai đi tới hướng thang máy.

Thạch Quân Nghị cũng không để ý cô em mình, trực tiếp lấy thẻ ra quét, ôm Mỹ Vi đi vào nhà.

"Hẹn gặp lại cậu." người bạn nhỏ Triệu Dực rất lễ phép vẫy chào cậu thân yêu, sau đó dường như do dự một giây, "Hẹn gặp lại mẹ."

"Nhóc gọi em là mẹ đó!" Mỹ Vi vui vẻ sắp nổi điên, ôm lấy cánh tay Thạch Quân Nghị ra sức lay động.

"anh nghe thấy không, nhóc gọi em là mẹ đó, thật đáng yêu chết mất, bái bai Tiểu Dực, mẹ yêu cháu chết đi được." vẫy tay chào với thằng nhóc, lại hôn gió, mãi cho tới khi cửa thang máy đóng lại từ từ chuyển động, cô mới rời bước chân.

Vốn là Thạch Quân Nghị đang tức giận, bị cô vợ bé nhỏ của mình chọc cười, hỏi cô, "Em không tức giận sao?"

"Tức cái gì cơ?" Mỹ Vi tò mò hỏi lại.

"Sắc Vi nói chuyện không biết chừng mực gì cả."

"Có sao đâu, cô ấy cũng không nói sai mà." Cô ôm lấy cánh tay chồng yêu đi tới sofa, Thạch Quân Nghị ngồi trên ghế, còn cô ấy à, trực tiếp dựa trong ngực anh chứ sao. "Trước kia em cũng biết Thạch tiểu thư và Đồng tiểu thư là bạn rất thân, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm sâu đậm em cũng biết nha, cho nên em gái anh đối với chuyện anh nhất thời thay cô dâu không vui vẻ cũng là chuyện bình thường, dù sao cô ấy cũng là đứng về phía bạn tốt thôi. Điều này chứng minh cô ấy là người ngay thẳng, không giả tạo, nếu như cô ấy gặp mặt liền cười nói thân thiết ngọt ngào với em, ngược lại sẽ làm em sợ chết khiếp ấy chứ, bởi vì làm sao biết cô ấy là thật lòng hay diễn trò chứ."

Anh quan sát cô thật kỹ, rốt cuộc cô là ngốc hay thông minh đây? Nói cô thông minh, nhưng cô làm việc mơ mơ hồ hồ, chuyên gia gây họa, cái gì cũng học không đến nơi làm không đến chốn. Nhưng nếu nói cô ngốc, nhưng phương diện trực giác lại nhạy cảm đến đáng sợ, nhìn nhận mọi chuyện luôn rất tinh táo, không bao giờ làm khó bản thân, luôn cố gắng làm cho mình vui vẻ, mà những lời chân thành này của cô, anh làm sao có thể tức giận được chứ.

"La Mỹ Vi."

"Dạ?"

"thật ra em rất đáng yêu."

"Hi hi, vậy anh yêu em không?" Anh trầm mặc thật lâu, sau đó nhẹ nhàng trả lời: "Yêu."

Cô mở choàng mắt, không dám tin tưởng nhìn về anh, anh nói, yêu, đúng không?

Tựa như ban đầu đột nhiên nói thích cô vậy, anh cũng tỏ tình bất thành linh như vậy, không có một chút báo động trước.

"Nói lại lần nữa."

"Anh yêu em, Mỹ Vi." Anh rất nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc thổ lộ, "Không phải là vừa gặp đã yêu, mà là mỗi ngày chìm đắm càng sâu, sau đó anh phát hiện, anh ngày càng thích em, càng ngày càng không thể rời xa em, chỉ cần chúng ta xa nhau anh thấy khó chịu, chỉ cần ở cùng em anh thấy thỏa mãn....Cho nên, Mỹ Vi, anh yêu em."

Cô muốn khóc, bởi vì quá cảm động, nhưng mà ngược lại, cô lại vui vẻ cười.

Thật ra thì cô luôn tin tưởng cô có thể đợi được một ngày này, anh nghiêm túc như vậy, là một người đàn ông tốt như vậy, chỉ cần đối tốt với anh, nhất định anh sẽ cảm nhận được tấm chân tình của cô.

Cô biết mình sẽ nhận được hồi đáp, một năm chưa được thì có thể đợi hai năm, cho dù hai năm vẫn chưa nhận được thì mười năm cô vẫn sẽ đợi.

Nhưng mà cô thật sự không nghĩ tới, ngày này sẽ đến nhanh như vậy, đột nhiên như vậy, khiến cô cảm thấy.....Quá hạnh phúc rồi!

Cô ôm lấy thắt lưng anh, mặt vui sâu vào trong cổ anh, "Ghét, hại người ta muốn khóc."

"Nếu miệng em nói tía lia như vậy anh tin em sẽ không khóc đó." Anh ôm chặt cô, trong lúc cô còn đang mải mê đặt dấu hỏi, hôn xuống.

Cô từ trong ngực anh nhảy dựng lên, kéo cửa ra, gió tầng ba mười thoi tung bay làn váy của cô.

Cô chạy ra ban công, hô to, "Thạch Quân Nghị yêu La Mỹ Vi, anh ấy yêu tôi!" Anh đang ở trong phòng cười vui vẻ, đã quen với cách biểu đạt niềm vui của cô, thậm chí thích cô mãnh liệt như vậy.

"Tôi đợi được rồi, tôi được rồi!" Cô hướng bầu trời thét to, "Anh ấy yêu tôi, anh ấy yêu tôi!"

Anh đi tới ôm cô, sợ cô bị gió thổi lạnh, cúi đầu thì thầm vào tai cô, "Kêu nữa hàng xóm kháng nghị thì làm sao?" (Rabo: ca có thể bớt chiều vợ một tí không, ghen tí ~ing)

"Kháng nghị? Kháng nghị gì chứ? Em càng vui vẻ, đương nhiên là muốn người toàn trái đất đều biết ấy chứ." Cô ngẩng đầu về phía trời xanh, "Sao lại không có máy bay nhỉ?"

Không phải là cô tính toán kêu đến người ngồi máy bay cũng nghe được chứ? Thạch Quân Nghị thật thần phục bản thân đã lấy được cô vợ mạnh mẽ như vậy. "Tốt lắm, người trái đất đều biết hết rồi." Ôm lấy cô đi vào trong phòng.

Đột nhiên cô dừng bước, kéo ống tay anh, cẩn thận từng li từng tí hỏi, "Anh có phải đột nhiên phát hiện, thật ra vừa rồi là anh hồ đồ, thật ra thì anh không yêu em, có phải sớm mai tỉnh giấc, anh...."

Anh cúi đầu hôn cô, triền miên vô cùng, trần trọc vô cùng, hôn đôi mắt mơ màng, bờ môi mềm mại, đến khi sắp hít thở không thông rồi, anh mới hài lòng buông cô ra, "Như vậy, có cảm giác chân thực chưa?"

Cô đưa tay ôm cổ anh, nũng nịu, "Chưa đủ đâu."

Một lần nữa anh cúi đầu, hôn cô thật sâu, hôn thế nào cũng không đủ, dùng miệng, lưỡi, thân thể của anh, nói cho cô biết, anh yêu cô nhiều như thế nào.

Hôn, hôn, hôn nước mắt mặn mặn của cô, sau đó buông môi cô ra, nhìn cô khóc không thở nổi, nhìn cô khóc đến lệ tuôn như mưa.

"Mỹ Vi. ...."

"Huhu. ....Em vẫn tự nói với chính mình. ....Không cần buồn nôn như vậy, không cần lúc được nam chính thổ lộ mà vui phát khóc. Nhưng mà, hiện tại em phát hiện, em làm không được, em vẫn sẽ khóc....." Cô khóc đến không thở nổi, khóc đến thút thít không ngừng, lại ôm thật chặt anh. "Thạch Quân Nghị, em thật vui, thật vui, vui đến nước mắt trào ra, anh yêu em, thật sự yêu em, em nghĩ sắp vui mừng đến phát điên rồi."

Cô bé này, yêu anh sâu đậm như vậy, rốt cuộc phải yêu cô như thế nào, rốt cuộc phải cưng chiều cô như thế nào, mới đủ đây?

Thạch Quân Nghị ôm cô thật chặt, hôn những giọt nước mắt của cô, hôn lên gương mặt nhòe lệ, hôn môi, trái tim vì nước mắt của cô mà ngập tràn vui sướng, mềm mại vô cùng.

Thì ra hiểu được tình cảm của mình là một chuyện vui vẻ như vậy, tốt đẹp như vậy, đột nhiên anh thật sâu sắc cảm nhận được hàm nghĩa hai chữ "hạnh phúc" kia.

Rabo: Liệu có cầu huyết không??? Đồng tiểu thư xinh đẹp chịu buông tay dễ dàng thế sao? Há há??? Còn nữa chap và hồi vĩ thanh nữa là phải xa cặp đôi siêu ngọt ngào này rồi.

Được nghe lời thổ lộ vẫn hằng ao ước, Mỹ Vi đi bộ mà lòng lâng lâng như bay nói chuyện âm ỉ, cả ngày đều cười không khép miệng nổi, cô cảm thấy cuộc sống của mình không thể hạnh phúc hơn nữa rồi.

Đương nhiên, chỉ cần có thời gian, anh sẽ đưa cô tới biệt thự đứng tên cô thư giãn, đây cũng là một chuyện làm cô thích thú.

Người có tiền quả nhiên thật thích, vốn là chỉ có thể nhìn thấy trên ti vi hoặc truyền tranh mà chảy nước miếng, biệt thự ấy đẹp nhường này mà hiện diện thật rõ ràng trước mắt cô, và quan trọng nhất là nó lại thuộc về cô, cảm giác này thật là.....thích đến tận chân răng rồi!

Thạch Quân Nghị đối với suy nghĩ của cô vợ mình đã thành thói quen, anh mở cửa thư phòng ra thấy cô vợ bé nhỏ của mình đang phát huy lòng hiếu kỳ cao độ mà chạy loăng quăng khắp nơi, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Bọn họ tới nơi này đã hai ngày rồi, cô vẫn cảm thấy tất cả đều mới lạ. Theo anh thấy, chính cô mới kỳ lạ nhất, vĩnh viễn luôn tràn đầy mới mẻ, vĩnh viễn khám phá không hết những điều kỳ thú.

"Tổng giám đốc, em muốn ăn kem đậu đỏ." Một cột tóc đuôi ngựa lúng liếng từ ngoài đi vào.

Anh ngừng đầu, dịu dàng lên tiếng: "Được, chờ anh xem xong văn kiện này sẽ làm cho em."

"Không cần đâu." Cô vội vã khoát tay, "Ngày hôm qua em thấy một cửa hàng tạp hóa, nhất định là ở đây có bán, để em tự đi mua là được rồi." Anh đang bận cô cũng không muốn quấy rầy, với lại cô cũng muốn ra ngoài đi dạo một chút.

"Anh đi cùng em." Anh đứng dậy.

"Không cần không cần." Lắc đầu. "Không xa mà....em biết đường mà, em cam đoan em bảo đảm đó! Với lại anh làm việc nhanh lên, chút nữa mới có thời gian nấu bữa tối cho em chứ."

Thật là cũng tiện thể quá đi, nhưng ai bảo anh thích cái tính cách ấy làm chi, bất đắc dĩ thở dài, vẫn chưa yên tâm dặn dò, "Không được ăn quá nhiều, nhớ mang theo di động."

"Được rồi được rồi, người ta cũng không phải trẻ con mà."

Không phải sao?

Thạch Quân Nghị mỉm cười từ đáy lòng, biết nàng ở trong phòng đợi không được, muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, hơn nữa chung quanh đây rất an toàn, anh yên tâm để cho nàng đi ra ngoài một chút, coi như lạc đường, chỉ cần nàng mang theo điện thoại di động, anh cũng có thể tìm được nàng.

Được anh đồng ý, Mỹ Vi vui vẻ chạy mất.

Anh cười cười, tiếp tục cúi đầu xem văn kiện.

Khoảng hơn 10' sau, chuông cửa vang lên.

"Cô ngọc này, lại không nhớ mang chìa khóa rồi." Anh thở dài, đứng dậy, giúp cô mở cửa, bởi vì hai người tới đây nghỉ ngơi, chỉ muốn đơn thuần hưởng thụ thế giới của hai người, cho nên quản gia cùng người giúp việc anh đều cho nghỉ cả.

Mở ra cửa lớn, nhìn thấy dung nhan kiều diễm quen thuộc kia thì nhất thời anh có chút giật mình.

"Quân Nghị, đã lâu không gặp."

Bỏ xuống kính râm xinh đẹp, Đồng Giai Thiên mặc trang phục cầu kì, khuôn mặt mỹ lệ xuất hiện trước mặt anh.

Thế gian này, thật sự sẽ có thời điểm gặp người không ngờ tới.

"Oa, kem đậu đỏ ở đây ăn thật là ngon." Mỹ Vi đang cầm một túi kem lớn vui vẻ ăn, vị nào cô cũng mua, hơn nữa còn đem lời dặn dò của ai kia vứt sau đầu, hưởng thụ xong toàn bộ, phát hiện ra mình thích nhất là kem đậu đỏ.

Lại lấy từ túi một que nữa, tiếp tục sự nghiệp ăn uống ngon lành của mình.

Từ xa đã nhìn thấy một chiếc xe thể thao dừng trước cửa nhà mình, cô lập tức chạy tới, vòng quanh chiếc xe quan sát, "Oa, cái này chắc chắn là đắt lắm đây." Màu xe đỏ tươi, đường cong tinh tế, cho dù mù tịt về xe cộ, cô cũng biết xe này nhất định là đắt đến kinh hoàng.

Thương thức xong xe thể thao, cô móc ra chìa khóa mở cửa, vừa vào phòng khách, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt cô, trên ghế sofa, hai người đang quần lấy nhau, một nam, một nữ, Thạch Quân Nghị và....."Đồng Giai Thiên?"

Miệng đang ngậm kem mở thật lớn, Mỹ Vi kinh ngạc nhìn cô ta, vạn vạn lần không nghĩ sẽ gặp người này, thế nhưng giờ phút này đang sờ sờ trước mặt cô.

Mà bọn họ lại là ở đây. .... Hôn môi!

"Hừ, La Mỹ Vi, cô còn dám gọi tên tôi hả?" Đồng Giai Thiện cả người ngã vào trong ngực Thạch Quân Nghị, khiêu khích nhìn về đứa con gái mình căm hận nhất, thật là không nghĩ tới đứa cả người không có lấy nổi một tia uy hiếp, lại có thể tàn nhẫn đâm mình một dao chí mạng, dám cùng Đồng Giai Thiện cô giành đàn ông, thật là chán sống mà, hừ!

"Đó, Đồng tiểu thư." Không gọi tên, gọi lễ phép như thế được rồi chứ

"Mắt cô bị chó cắn hay sao? Không nhìn thấy vừa rồi tôi và anh ấy làm gì sao? Thế nào một chút phản ứng cũng không có? Cô không những náo teo, ngay cả mắt cũng tê liệt sao?" Đồng Giai Thiện vuốt ve mái tóc mình.

"Đồng Giai Thiện. . . . ."

"Quân Nghị, tâm ý của anh, không cần nói em cũng hiểu." Cô ta rất tự nhiên cắt đứt lời Thạch Quân Nghị, quay đầu trừng Mỹ Vi, "Bây giờ cô đã hiểu chưa? Hay còn phải để tôi nói rõ thêm, còn không rút ra ngoài cho tôi?"

"Đồng Giai Thiện!" Thanh âm Thạch Quân Nghị trầm thấp cùng ý vị cảnh cáo, quay đầu nhìn về phía vợ mình, "Mỹ Vi. . . . ."

"Chờ một chút!" Mỹ Vi giơ tay lên cản lời anh, xoay người chạy vào phòng.

"Mỹ Vi!" Anh muốn đuổi theo, Đồng Giai Thiện giơ tay ngăn cản anh, "Quân Nghị, chẳng lẽ anh quên tình cảm tám năm của chúng ta, quên những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc của hai ta sao?"

"Anh chính là chưa quên, mới lưu cho em mặt mũi, Đồng Giai Thiện!"

"Anh là có ý tứ gì?"

"Người thông minh nói chuyện không cần quanh co lòng vòng, em hiểu anh nói gì, cần gì phải làm ra loại chuyện nhảm chán này?"

"Quân Nghị, em biết anh đang giận em, giận em lúc trước không nên đem việc kết hôn ra đe dọa anh, em biết sai rồi, em xin lỗi anh, anh hết giận chưa, em biết rõ anh còn yêu em, đúng không?"

"Đương nhiên. . . . ."

Tiếng bước chân "thịch thịch thịch" cắt đứt lời anh, Mỹ Vi ngậm kem từ trên lầu chạy xuống, trực tiếp đi tới trước mặt Đồng Giai Thiện, đưa một tập tài liệu trước mặt cô ta. "Cô xem đi."

"Thứ gì?"

"Cô tự mình nhìn đi." Đồng Giai Thiện nhin không được cúi đầu, là giấy tờ nhà.

"Cô đưa tôi xem cái này làm gì?"

"Mời cô xem tên chủ nhà trên đó."

"La Mỹ Vi, hừ, thì thế nào? Nhắc nhở tôi cái đứa con gái nghèo rót mừng tôi, nghèo rơi hạt gạo như cô, vì đoạt đàn ông của tôi mà được tòa nhà sao? Nực cười!"

"Không phải đâu." Cô lắc lắc ngón tay, "Tôi muốn nói với cô, căn biệt thự này là của tôi, muốn cưới thì phải là cô, chứ không phải tôi!" Mỹ Vi vẫn tiếp tục công cuộc mút kem, thông thả giải thích cho Đồng Giai Thiện nghe.

Trông mặt Thạch Quân Nghị lạnh như băng thoáng qua một nụ cười.

"Cô!" Đồng Giai Thiện nổi đóa.

"Còn có cái này." Cô cầm cây kem nhét vào trong tay Thạch Quân Nghị, "Cầm giúp em."

Mở ra một phần văn kiện khác, "Đây là giấy tờ công chứng của tôi và anh ấy, người đàn ông này. . . . ."

Đưa ngón tay chỉ chỉ đồng chí Thạch, "là của tôi, không tới phiên cô có ý đồ đen tôi?"

Đồng Giai Thiện tức giận đến toàn thân phát run, dung nhan xinh đẹp vằn vện.

"Còn nữa..., vừa rồi cô cố tình hôn ông xã tôi, tôi có thể kiện cô tội quấy nhiễu tình dục, cô có biết không?" Mỹ Vi chống nạnh tiến lại gần, "Lần này cho qua, coi như tôi trả nợ cô, lần sau cô mà còn dám động tay động chân, tôi liền..." Cô quay đầu tìm khắp nơi, chạy vào phòng bếp xách ra con dao chuyên dụng của đồng chí Thạch, vô cùng bén nhọn, "Tại trên mặt cô, giúp cô chinh dung, đỡ cho cô tổn thêm tiền."

"A! La Mỹ Vi, đồ vệt con xấu xí, dám giành đàn ông với tôi hả?" Đồng Giai Thiện tức giận bốc khói rống lớn.

“Chỉ bằng tôi thương anh ấy hơn cô.” Mỹ Vi tiến lên một bước, thẳng thẳng trừng cô ta, “Tôi sẽ không đem chuyện hôn nhân ra uy hiếp anh ấy, tôi trân trọng anh ấy, thế là đủ. Đẹp thì sao, xấu thì sao, tình yêu chân chính dùng mắt để cân đo đong đếm sao? Nếu như vậy, tôi chỉ có thể nói, tôi thương hại cho cô, Đồng Giai Thiên.” (Rabo: Ai nói Vi tỷ ngốc nữa đi....)

"Cô thương hại tôi, tôi cần cóc gì chứ. ...."

“Cô chỗ nào cũng cần! Trong tình yêu, cô thất bại rồi, Đồng Giai Thiên, người đàn ông này, anh ấy yêu là tôi.”

“Sẽ không, Nghị, anh nói cho cô ta biết đi, người anh yêu là em, mãi mãi là em, tình cảm bao năm của chúng ta....” Đồng Giai Thiên khóc nức lên, nước mắt như mưa, cô ta từ Sắc Vi nghe được, Thạch Quân Nghị rất bảo vệ cô vợ của mình, sự tự tin trong lòng cô ta phút chốc dao động mãnh liệt.

Cô ta vẫn cho rằng, Thạch Quân Nghị yêu cô ta như vậy, cho dù tức giận cười người khác, nhưng anh yêu vẫn là cô ta, chỉ một mình cô ta. Cô với Thạch Quân Nghị, tự tin nắm chắc, nhưng Sắc Vi nói, xem ra anh trai cô rất yêu thích vợ mình, lúc này cô ta mới luống cuống, tìm tới cửa, ai biết được nghênh đón cô ta lại là kết cục này.

“Giai Thiên, cái gì đã qua, hãy để nó qua đi.” Thạch Quân Nghị nhìn cô gái mình đã từng yêu này, từ lúc cô còn là thiếu nữ thanh xuân đến khi thành người phụ nữ thành thục, trong mắt anh chỉ có cô, nhưng cô điều ngoa tùy hứng phá hủy tình cảm của họ. Một đoạn tình cảm chỉ có một người quý trọng thật sự không đáng tin.

Khi anh đau khổ nhất lại gặp được Mỹ Vi, cô tựa như cái tên của mình vậy, chỉ là một nét đẹp mảnh mai, nhưng lại đơn thuần, vui vẻ, cô yêu anh, chỉ là đơn thuần yêu, dù biết trong lòng anh còn chứa người khác, nhưng cô nguyện ý chờ, từng chút, từng chút, dùng sự thuần khiết của cô nắm giữ anh, ở cùng với cô mỗi ngày với anh đều vui vẻ, những người bên cạnh anh đều nói, anh càng ngày cười càng đáng yêu, trở nên thân thiết, thì ra trong lúc vô tình, cô có thể ảnh hưởng anh sâu sắc như thế, thậm chí, làm anh yêu cô, đúng, là yêu.

Chỉ có thể nói, chuyện tình cảm có gì là mãi mãi đây? Không chịu mở lòng, không duy trì, tình cảm sâu nặng cách mấy cũng không thể thắng được thời gian.

Anh và Đồng Giai Thiên là tiếc nuối, nhưng trời cao sắp xếp cho anh một hạnh phúc lớn hơn, cho anh Mỹ Vi.

Anh còn cầu gì nữa đây.

Đồng Giai Thiên nhìn Thạch Quân Nghị, anh nhìn Mỹ Vi chuyên chú như vậy, yêu thương tràn đầy như vậy, một khắc kia, cô ta hiểu mình thực sự đã quá muộn.

Có lẽ sau mấy ngày hủy hôn kia, nếu cô ta cố gắng đi vấn hồi, còn có thể có hi vọng, nhưng mà bây giờ, tất cả đều không thể.

Cô ta thua, tất cả đều có như cô ta lại thua bởi người không đẹp, không sâu sắc La Mỹ Vi, giống như Mỹ Vi nói, tình yêu cùng bề ngoài không quan hệ.

Người ta rời đi lúc nào, hai người cũng không biết, ở trong mắt Thạch Quân Nghị cùng Mỹ Vi, chỉ có lẫn nhau, tràn đầy tình yêu, tràn đầy tin tưởng.

"A, kem đậu đỏ của em!" Một tiếng hét thảm thiết phá vỡ bầu không khí thâm tình của hai người, Mỹ Vi đau lòng nhìn cây kem đang chảy nước trong tay Thạch Quân Nghị, lại nhìn sàn nhà đọng nước.

"Đừng như vậy." Thạch Quân Nghị nhanh tay lẹ mắt kéo ai kia sém chút nữa thì nằm úp sấp trên sàn liêm liếm, hỏi trời già sao có thể có người này trên trái đất chứ? Trong tình yêu thì mạnh mẽ bảo vệ, gặp địch giết địch, nhưng bây giờ, thế mà..... (Rabo: em rút lại câu hỏi trên???)

"Kem đậu đỏ của em. ...."

"Anh đi làm cơm thịt bò em thích."

"Kem đậu đỏ của em. ...."

"Thêm pudding xoài."

"Kem đậu đỏ của em. ...."

"Cá hấp."

"Đồng ý! Nhanh nhanh nhanh, em giúp anh."

Thạch Quân Nghị chỉ có thể trầm mặc, chỉ có trầm mặc.

Ở trong phòng bếp rộng lớn, ai đó hùng hồn tuyên bố giúp anh một tay, cuối cùng lại đang ngậm cây kem đậu đỏ nhàn rỗi, vừa ngắm người đàn ông của mình làm bếp, vừa buồn đưa, “Lúc cô ấy hôn anh, anh có cảm giác gì thế?”

Tay cắt thịt bò ngừng lại, liếc nhanh nhìn cô, "Em muốn nghe nói thật hay nói dối?"

Miệng cắn cây kem bỗng chốc cứng đờ, sắc mặt chợt trầm xuống, "Còn có nói thật cùng nói dối sao?"

Khóe môi giương cao hơn, hừ hừ, nhìn xem cô già bộ trần định không ăn giấm, được rồi, không đùa cô nữa, tránh cho cô tức giận, đến lúc đó người đau lòng là anh. (Rabo: 55555, người ta không nở kia, ghen tị ~ing)

"Thật ra thì lúc cô ấy hôn anh chỉ có một cảm giác."

"Cảm giác gì?" Cô khẩn trương hỏi dồn

"Chính là tình cảm đã qua, thật đã qua." Bỏ lỡ rồi, đừng nhặt mảnh vỡ để rồi xước tay.

Nụ cười tiếp tục nở rộ trên môi cô, "Em biết ngay mà, hừ hừ, tổng giám đốc nhà em yêu em mà."

Hiện tại lần nữa nhặt tự tin rồi, nàng mỉm cười tiếp tục liếm kem cây.

"Lại nói, trước anh đúng là yêu cô ấy đấy." Cô gặm cây kem, lại nhạo báng tâm tình của anh, "Aizz, mỗi tình đầu đều không thành, đứa nhỏ đáng thương." Cô đưa tay nghịch tóc anh, sau đó cười giảo hoạt, "Thật may là em thành công rồi, hâm mộ chưa? Ha ha ha....."

Anh trầm mặc tiếp tục làm bữa, nhưng khóe môi lại đang khẽ nhếch lên.

Đúng vậy, thật may là cô thành công, nhưng cô không biết, thật ra thì anh còn may mắn hơn cô rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Kết thúc

Kết thúc của câu chuyện cổ tích, chính là một tin tức tốt.

Dưới sự dây dưa cùng lắm nhảm ngày đêm không ngừng nghỉ của đồng chí Mỹ Vi, rốt cuộc cũng thành công khai sáng đồng chí Thạch, oanh oanh liệt liệt mang thai.

Hiện tại, đồng chí Thạch hiền tuệ vẫn như cũ tranh thủ thời gian rảnh rỗi hiếm hoi, ở trong phòng bếp vì cô vợ yêu dấu của mình chuẩn bị cơm nước, còn có cô vợ một phút cũng không yên tĩnh nổi, vẫn như cũ ở bên cạnh anh riu rít kể chuyện sao Hỏa, sao Kim, đây cũng là phương thức trao đổi được đôi vợ chồng vô cùng yêu thích.

"Sắc Vi gọi điện, hỏi em chuyện cổ tích lần trước em kể như thế nào." Đồng chí Thạch vừa rửa rau, vừa phân thân nói chuyện phiếm với vợ yêu.

Em gái anh, trải qua một thời gian tiếp xúc với Mỹ Vi, tiếp nhận sự đơn thuần của cô, hiện tại hai người này tốt đến mức chỉ thiếu chút nữa là ngủ chung một giường luôn.

"Hi hi, cô ấy thích à? Nói nhỏ cho anh biết nha, thực ra em lên mạng xem đó....., cô ấy muốn nghe à, để em đi tìm cho cô ấy."

Lập tức hào hứng đi tìm điện thoại, "Để em đi gọi cho cô ấy."

"Không được nhảy!" Anh xoa xoa huyệt thái dương, gằm nhẹ, sau đó bắt đầu dĩ thần thối, quả nhiên ban đầu lờ mờ trước không có sai mà, cô ấy mà mang thai, cái người chịu khổ nhất, còn ai khác ngoài anh cơ chứ, muốn anh từng giây từng phút để ý cô, bởi vì cô ấy vấn đề cực kì nhiều.

"Dạ." Cô lập tức thật biết điều rất nghe lời đứng ở nơi đó, cũng không nhúc nhích.

"Không cho dùng thường xuyên điện thoại, máy tính." Anh lôi kéo cô đến sofa ngoài phòng khách, "Những thứ này đều có tia bức xạ, đối với đứa nhỏ không tốt, phải giảm thiểu thấp nhất có thể." http://

"Vâng"

"Ngoan ngoan ngồi." Để cô ngồi ngoan ngoan trên sofa mềm mại, "Anh đi lấy cho em chén canh thịt bò em yêu thích nhất." http://

"Nhanh đi nhanh đi." Nghĩ đến khả năng đầu bếp thượng thừa của anh còn có canh thịt bò mỹ vị, tất cả suy nghĩ của cô lập tức quăng lên cung trăng, chỉ ngóng trông theo chén canh của anh.

Thạch Quân Nghị âu yếm nhìn cô vợ bé nhỏ của mình giờ phút này ngoan không tưởng nổi, đầy lòng mềm nhũn như tơ, có một cô vợ mơ hồ như thế này, tương lai, còn có đứa nhỏ nghịch ngợm, cuộc sống như thế không còn điều gì hơn, làm cho khóe miệng anh không nhịn được nhếch lên.

Thật là mong đợi, không phải sao?

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Nợ Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.